

בסיעתא דשמיא

חג השבועות

בהלכה ובאגדה

עבודת שנה
אייר התשס"ו

החוברות שיצאו לאור בהוצאה זו בסיעתא דשמיא

- * **השבת בהלכה ובאגדה - ב' חלקים** הלכות שבת המעשיות, בצרוף דברי אגדה להבנת מהותה וחשיבותה של שבת קודשנו.
 - * **הטהרה בהלכה ובאגדה** הלכות טהרת המשפחה מבוארים בלשון ברורה וקלה. מותאם אף למתחילים בשמירת הטהרה. בצרוף דברי אגדה משולבים בשאלות אקטואליות, סיפורים ודברי חז"ל. כל החוברת בפורמט צבעוני מרהיב עין.
 - * **הלכות סעודה.**
 - * **הלכות כשרות המטבח.**
 - * **הימים הנוראים בהלכה ובאגדה** עם הסבר וחיוזוק נפלא לימים אלו, בצירוף עשרות משלים וסיפורים המושכים את הלב.
 - * **ימי החנוכה בהלכה ובאגדה** עם סיפור נס חנוכה ממקורות היסטוריים, מרתק במיוחד. מעשה יהודית ועוד.
 - * **ימי הפורים בהלכה ובאגדה** סיפור המגילה בהרחבה על פי מדרשי חז"ל, בלשון מרתקת עם הרבה מאוד חידושים מעניינים. וכן הרקע למלכות אחשורוש. כולל מגילת אסתר.
 - * **חג הפסח בהלכה ובאגדה** סיפור יציאת מצרים וקריעת ים סוף בהרחבה ממדרשי חז"ל בלשון סיפורית, מעניין ומרתק מאוד גם לליל הסדר. בצירוף הגדה של פסח עם באור מאיר עינים.
 - * **חג השבועות בהלכה ובאגדה** עם סיפור מתן תורה, וכן מגילת רות משולבת בסיפורי המגילה עפ"י מדרשי חז"ל, שובה לב.
 - * **ארבע התעניות ובין המצרים בהלכה ובאגדה** עם סיפור חורבן בית ראשון ובית שני בהרחבה. המאורעות שארעו בכל אחת מארבע התעניות. עשרה הרוגי מלכות. הכותל. ביאת המשיח ותחיית המתים. מרתק ונוגע ללב.
 - * **מצוות הארץ בהלכה ובאגדה** הלכות שמיטה, חלה, כלאים, עורלה, תרומות ומעשרות, יישוב ארץ ישראל. עם דברי אגדה נפלאים על טעמי המצוות, הסברים וסיפורים.
- 👉 **ניתן להזמין הקדשה על הכריכה לרפואה, להצלחה וכד', או הקדשה למוסדות וארגונים, כחודש וחצי לפני כל חג. מחיר כל חוברת: 3 ₪ בלבד. הטהרה - 5 ₪.**

לפרטים, ברורים והזמנות, טלפון: 04-9988996 0522-813833

נקודות מכירה לכמויות קטנות בלבד:

אלעד - 054-8422891

ירושלים - 02-5822821

ביתר עילית - 02-5800495

כל הזכויות שמורות

חוברות אלו יוצאות לאור למטרת זיכוי הרבים בלבד, וללא מטרת רווח כספית. אי לכך, אין לרכוש אותן למטרת מסחר.

תוכן העניינים

שער האגדה

4.....	מבוא לחג השבועות.....
5.....	סיפור מתן תורה.....
17.....	משה אמת ותורתו אמת.....
19.....	הקדמה למגילת רות.....
21.....	מגילת רות משולבת בסיפור המגילה עפ"י מדרשי חז"ל.....
50.....	דוד המלך.....
60.....	ספר התהלים.....

שער ההלכה

63.....	הלכות חג השבועות.....
67.....	סדר ליל שבועות.....
74.....	סדר הבוקר.....
76.....	סדר יום שבועות.....
80.....	מהלכות יום טוב.....
83.....	הלכות עירוב תבשילין.....
85.....	הלכות תלמוד תורה.....

לתועלת המעיינים:

העמודים המסומנים בחוברת בהלכות ב- (), הם לפי הספר חזון עובדיה
הלכות יום טוב.

דברי האגדה שנכתבו בס"ד, הכל על פי דברי רבותינו במדרשים ובמפרשים
ומהספרים מעם לועז, התודעה, ועוד.

יש לציין שההלכות שבחוברת הן לכל הדעות, גם לבני אשכנז וגם לבני ספרד.
לבד מההלכות שבארנו בהם במפורש, שיש חילוק בין בני אשכנז לבני ספרד.

מבוא

חג השבועות, יום השישי בסיון, יום מתן תורתנו - כמה ציפתה הבריאה ליום הנשגב והמיוחד הזה! זהו היום שלמענו נברא העולם, היום שבו נהיה עם ישראל לעם, ממלכת כהנים וגוי קדוש. ביום זה בשנת 2448 לבריאת העולם הופיע הקב"ה בהר סיני לעיני כל ישראל, ונתן לנו את המתנה היקרה, חמדה גנוזה, תורתנו הקדושה.

ומאותה שנה, בכל שנה ושנה מחדש ביום זה חלה אותה הארה מיוחדת של קבלת התורה בלבו של כל אחד ואחד מעם ישראל, ועל כך היא שמחתנו. מסופר בגמרא (מסכת פסחים דף סח) על רב יוסף, שהיה מרבה במיוחד באכילה ובשמחה ביום הזה, אמר: "אי לאו האי יומא דקא גרים, כמה יוסף איכא בשוקא" - אם לא זה היום שגרם לי להגיע למה שאני - כמה "יוסף" יש בשוק... וגם אני הייתי אחד מהם. היום הזה - יום מתן תורתנו, הוא שעושה אותנו נבדלים, מרוממים ומנושאים מכל העמים. אשרנו, מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו...!

יום זה - מלבד היותו יום מתן תורתנו, יש לו מעלות ומאפיינים נוספים, הבאים לידי ביטוי בשמותיו השונים:

חג הקציר - כמו שנאמר (שמות כג טו): "וְחַג הַקְצִיר בְּפֹרֵי מַעֲשֵׂיךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע בְּשָׂדֶךָ...". בתקופה זו מסתיימת עונת הקציר, ובזמן שבית המקדש היה קיים היו מביאים מן החיטים החדשים שקצרו "מנחה חדשה", ועושים חג בבית ה'.

חג הביכורים - כמו שנאמר (במדבר כח כו): "וּבְיָוֵם הַבִּכּוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה קְדוֹשָׁה...". החל מיום זה מתחילה עונת הביכורים: כל אדם שיש לו מטע של פירות משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, לוקח מן הפירות הראשונים הגדלים בעץ, שם אותם בטנא, ומביא אותם אל בית ה' בשירה ובזמרה ובהודיה לה' יתברך.

חג השבועות - כמו שנאמר (דברים טז י): "וְעֵשִׂיתָ חַג שִׁבְעוֹת לַה' אֶלֶּהֵיךָ". ביום זה מסתיימת "ספירת העומר", שבה סופר כל אחד ואחד מעם ישראל שבעה שבועות החל ממוצאי היום טוב הראשון של פסח, מתוך ציפייה והכנה לקבלת התורה, כפי שעם ישראל ספרו את הימים כאשר יצאו ממצרים וציפו והתכוננו לקבלת התורה.

עצרת - שם זה אינו מן התורה, אלא כך כינו אותו חז"ל. כשם שבחג הסוכות יש "שמיני עצרת" - שמחת תורה, כך לחג הפסח יש יום שמיני - עצרת, שהוא חג השבועות, המהווה המשך ישיר לחג הפסח מבחינת המשמעות, כי ליציאתנו ממצרים מעבדות לחרות בחג הפסח, אין כל משמעות ללא קבלת התורה.

"ברוך אלוקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו...!"

שער האגדה

מתן תורה בהר סיני

מתן תורה

לפני למעלה משלושת אלפים ושלוש מאות שנה, ביום שבת קודש בששה לחודש סיון, שנת אלפיים ארבע מאות ארבעים ושמונה לבריאת העולם, רעש העולם והזדעזע, כאשר הופיע בורא עולם בהר סיני ונתן את התורה לעמו ישראל. מעמד זה נחקק באומה הישראלית לא כאירוע היסטורי מרשים שהפך לנחלת העבר, אלא כאירוע מרכזי שעליו מתבססים כל חיינו בעבר, בהווה ובעתיד. וכך כותב בורא העולם בתורה הקדושה (דברים פרק ד פסוקים ט - י):

”כִּי הִשְׁמַר לְךָ וְשָׁמַר נֶפְשְׁךָ מְאֹד פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבָבְךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ וְהוֹדַעְתָּם לְבָנֶיךָ וּלְבָנֵי בְנֵיךָ: יוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחָרֵב בְּאֵמַר ה' אֵלַי הִקְהַל לִי אֶת הָעָם וְאִשְׁמַעֵם אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר יִלְמְדוּן לִירְאָה אֹתִי כֹל הַיָּמִים אֲשֶׁר הֵם חַיִּים עַל הָאֲדָמָה וְאֵת בְּנֵיהֶם יִלְמְדוּן.”

חמדה גנוזה

אמרו חז"ל: תשע מאות שבעים וארבע דורות קודם שנברא העולם, ישב הקב"ה ודרש וחקר ובחן וצרף את כל התורה כולה. וכל דבר ודבר מדברי התורה בדק וחקר אותו מאתיים ארבעים ושמונה פעמים, כנגד מאתיים ארבעים ושמונה אברים שבאדם, ואחר כך הוציאו מפיו וקבעו בתורה.

וכאשר ברא הקב"ה את העולם, היתה מטרתו אך ורק למען התורה, שעם ישראל יקבלו את התורה ילמדוה ויקיימוה. ולכן תכנן הקב"ה כל פרט ופרט בעולם באופן המתאים ביותר לקיום התורה. למשל: נצטוינו על מצות מילה ביום השמיני ללדת הבן, לכן הטביע הקב"ה בעולם "טבע" שמערכת קרישת הדם אצל התינוקות, מגיעה לבשלות מוחלטת ביום השמיני ללידתו. כמו כן נצטוינו על השביתה ממלאכה ביום השבת, לכן יצר הקב"ה את כוחות הנפש והגוף שבאדם, באופן שהוא זקוק ליום מנוחה שבועי. כך תוכנן כל פרט ב"טבע" לפי התורה - התורה היא היתכונות האדריכלית של העולם, כמאמר הזוהר הקדוש: "איסתכל באורייתא, וברא עלמא" דהיינו הסתכל הקב"ה בתורה, ולפי התורה ברא את העולם.

אולם לא מיד לאחר בריאת העולם נתן הקב"ה את התורה, אלא המתין עוד עשרים וששה דורות, [שהם: אדם הראשון, שת, אנוש, קינן, מהללאל, ירד, חנוך, מתושלח, למך, נח, שם, ארפכשד, שלח, עבר, פלג, רעו, שרוג, נחור, תרח, אברהם, יצחק, יעקב, לוי, קהת, עמרם, משה רבנו] עד שמצא את הדור הראוי ביותר, דור יוצאי מצרים, שעבר מבחני אמונה רבים במצרים, ראה ניסים והתנסה בניסיונות. דור שראה עין בעין

הג השבועות בהלכה ובאגדה

את השגחתו של בורא עולם, עשר המכות, יציאת מצרים, קריעת ים סוף ועוד, בו ראה הקב"ה את הדור המתאים ביותר לקבלת התורה. נמצא שבסך הכל המתין הקב"ה אלף דורות מיצירת התורה עד לנתינתה לנו עם ישראל, כמו שנאמר: "זכרו לעולם בריתו, דבר ציוה לאלף דור" - שנתן הקב"ה את התורה, שהיא הברית בינינו, לאחר אלף דור.

תקופת הבראה

הוציא הקב"ה את ישראל ממצרים באותות ובמופתים גדולים, במטרה לקיים מה שהבטיח למשה רבנו: "בהוציאך את העם מצרים תעבדון את האלוהים על ההר הזה". לא נאמר תעבדו אלא תעבדו? רָמַז רָמַז לו הקב"ה למשה, כי לא מיד בצאתם ממצרים יקבלו את התורה, אלא רק לאחר חמישים יום של הכנה, יקבלו את התורה על ההר הזה - הר סיני.

אומר המדרש, משל למה הדבר דומה? לבן המלך שהיה חולה, ואושפו חודשים ארוכים בבית חולים עקב מחלתו הקשה. כאשר סוף סוף הבריא וחזר לארמון המלך, פנו השרים ואמרו למלך: זמן רב בילה בנך היקר בבית החולים, עכשיו הגיע הזמן לשלוח אותו ללימודים אקדמאים, כדי שירכוש השכלה גבוהה כיאות לבנו של מלך. אמר המלך: בודאי שאשלח אותו ללמוד, אבל עכשיו אין זה הזמן המתאים, עדיין חלש הוא ולא התאושש מספיק ממחלתו. אתן לו לנוח בארמון עוד חודשיים שלושה, בהם יאכל מאכלים בריאים ומזינים, יצבור כח וישוב לאיתנו, ורק אז אשלח אותו ללמוד.

כך עם ישראל - היו מעונים ומיוסרים במצרים, עובדים קשה בחומר ובלבנים, ונחלשו בגופם ובנפשם, למדו מתועבות מצרים עד שהיו שקועים בארבעים ותשעה שערי טומאה. אך תכף כשיצאו ממצרים אמרו המלאכים להקב"ה: רבונו של עולם, הנה הגיע הזמן לתת להם את התורה. אמר להם הקב"ה: קודם ינחו מן העמל הגדול של גלות מצרים, ויאכלו את המן שהוא המזון הרוחני הנוצר מן השמים וילכן ברכו עליו המוציא לחם מן השמים. וישתו מים מבארה של מרים, ויאכלו שליו, כדי שיתחזק גופם. ויתחזקו עוד ברוחניות על ידי שיראו בעיניהם את קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, ורק אחר כך אתן להם את התורה.

ספירת העומר

ואכן במשך חמישים יום מיציאת מצרים ועד מתן תורה, התעלו ישראל ויצאו מארבעים ותשעה שערי טומאה שהיו שקועים בהם, ונכנסו לארבעים ותשעה שערי קדושה, שאז כבר היו די ראויים לקבל את התורה. ואמנם ישראל, מרוב חיבתם לתורה היו מונים בכל יום ואומרים: הרי עבר יום אחד, הרי עברו שני ימים, הרי עברו שלושה וכן הלאה, והנה אנו מתקרבים אל היום הנכסף. לכך נקבעה ספירה זו לדורות, כי בכל שנה ושנה בימים אלו, חלה אותה הארה מיוחדת של התעלות רוחנית, עם הכנה וציפייה לקבלת התורה.

ריב ההרים

איזה הוא המקום אשר יזכה בזכות הגדולה הזו, שבו תינתן התורה? אומר המדרש: בשעה שבא הקב"ה לתת את התורה בהר סיני, היו ההרים רצים ומתדיינים אלו עם אלו. הר תבור בא מבית אלים והר כרמל הגיע מאספמיא. אמר הר תבור: עלי תינתן התורה! ואילו הר כרמל טען: עלי תינתן התורה! אמר הקדוש ברוך הוא: "למה תרצדון הרים בגנונים?!" לא עליכם אתן את התורה אלא על הר סיני, כיון שאתם בעלי גאווה וקטטה, אבל הר סיני הוא נמוך וצנוע מכם. ללמדנו שאת התורה ניתן להשיג מתוך ענוה, ולא על ידי גאווה ומריבות.

סיבה נוספת לכך שהתורה לא ניתנה על הר תבור והר כרמל, משום שהיו הגויים עובדים עליהם עבודה זרה, ואין ראוי שתשכון השכינה במקום כזה. לעומת זאת הר סיני, בגלל היותו נמוך, לא החשיבוהו הגויים ולא עבדו עליו מעולם ע"ז.

"ויסעו מרפידים"

בראש חודש סיון, יום שני, בשנת 2448 לבריאת העולם - יצאו עם ישראל מרפידים ובאו למדבר סיני. כאשר היו עם ישראל **ברפידים**, נלחם בהם עמלק, כיון שרפו ידיהם מן התורה. וכמו כן היה בהם גם פרוד לבבות. אך עכשיו - "ויסעו מרפידים", הסיעו והרחיקו את עצמם מרפיון ידיים ומפרוד הלבבות. ואז זכו למה שנאמר: **"ויחן שם ישראל נגד ההר"** - כאיש אחד בלב אחד, מוכנים בחשק ובהתלהבות, באהבה ואחוה לקבלת התורה.

משה והמלאכים

בשני לחודש סיון, יום שלישי בבוקר, עלה משה אל ההר. אמרו חז"ל: בשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: רבונו של עולם, מה לילוד אשה בינינו? אמר להם הקב"ה: לקבל את התורה בא. אמרו לו: חמדה גנוזה יש לך בבית גניזך, השמורה לך 974 דורות קודם שנברא העולם, ואתה בא לתת אותה לבשר ודם? תשאיר את התורה לנו המלאכים, שאיננו חוטאים לעולם! אמר לו הקב"ה למשה: החזר להם תשובה. אמר משה: רבונו של עולם, ירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם. אמר לו: אל תפחד, אחוז בכסא כבודי והחזר להם תשובה! אז נתעטף משה בזיו השכינה, לבש עוז ואמר: התורה שה' רוצה לתת לנו - מה כתוב בה? "אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", האם אתם ירדתם למצרים והשתעבדתם לפרעה? ועוד נאמר בה: "כבד את אביך ואת אמך", וכי אתם יש לכם אב ואם? ועוד נאמר בה אזהרות: "לא תרצח", "לא תנאף", "לא תגנוב" - האם קנאה יש ביניכם? האם יצר הרע יש ביניכם שאולי יפתה אתכם לרצוח או לגנוב? אז הודו כל המלאכים למשה שהוא צודק, ומגיע לו לקחת את התורה, וכל מלאך ומלאך מסר לו מתנה מסודות התורה וכל מיני סגולות ורפואות, שנאמר (תהלים פרק סח פסוק יט): "עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם". גם מלאך המוות מסר לו מתנה - את סוד מעשה הקטורת שהוא ענין גדול המסוגל לעצור מגפה בעולם [וכמו שבאמת אהרון

חג השבועות בהלכה ובאגדה

הכהן השתמש בסגולה זו ועצר בה את המגפה שהיתה לאחר מעשהו של קורח, כמבואר בפרשת קורח (במדבר פרק יז פסוקים ו - טו).

ההקדמה לנתינת התורה

וּמִשָּׁה עֲלָה אֶל הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו ה' מִן הַהָר לֵאמֹר, כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרַיִם וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל כַּנְּפֵי נְשָׁרִים וְאָבֵא אֶתְכֶם אֵלַי: וְעַתָּה אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמְעוּ בְּקִלִּי וְשִׁמַּרְתֶּם אֶת בְּרִיתִי וְהִייתֶם לִי סֵגֻלָּה מִכָּל הָעַמִּים כִּי לִי כָל הָאָרֶץ: וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכַת כְּהַנִּים וְגוֹי קָדוֹשׁ אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבֹר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות יט פסוקים ג - ו).

אמרו חז"ל: כה תאמר לבית יעקב - אלו הנשים. ותגיד לבני ישראל - אלו האנשים. אמר הקב"ה למשה שידבר תחלה עם הנשים, ומדוע? ידע בורא עולם, כי כח גדול טמון בנשים להטות את לב העם לכאן או לכאן. אמר הקב"ה: כאשר בראתי את העולם, נתגליתי ודברתי רק אל אדם ולא אל חוה, וחוה בכח השפעתה פיתתה את האדם שלא לשמוע לקול ה' וקלקלה את העולם. הפעם אקרא לנשים תחילה, כדי שלא יבטלו את התורה, אלא יחזקו את ידי בעליהן בתורה, ויחנכו את בניהן בדרך הישר.

תשובת עם ישראל

ואז: וַיַּעֲנוּ כָּל הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה.

בשלישי לחודש סיון, יום רביעי בבוקר, עולה שוב משה אל ההר: וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶת דְּבָרֵי הָעָם אֵל ה'.

רצון ה' לדבר עם משה לפני כולם

אז שוב אומר לו הקב"ה למשה: וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה הִנֵּה אָנֹכִי בְּאֵלַיִךְ בְּעֵב הָעָן, בְּעֵבוֹר יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְרֵי עַמְּךָ וְגַם בְּךָ יֶאֱמִינוּ לְעוֹלָם" - אומנם עם ישראל כבר מאמינים בך שאתה שליחי, על ידי האותות והמופתים שעשית להם, כמו שנאמר לאחר קריעת ים סוף: "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", אך עדיין לא די בכך. אמונה כזאת עלולה להשכח ולהחלש במשך הזמן. עם ישראל יוכלו לטעון: אולי היה משה רבנו מכשף גדול והצליח לעשות מופתים גדולים, אך אין הוא שליח ה'! וכך יעזבו כליל את התורה והמצוות, שנאמרו להם על ידי משה בשם ה'. לכן אני רוצה שהם יראו עין בעין כיצד אני מדבר אתך, כדי שגם אם במשך הדורות יקום פתאום איזה אדם שינסה לשכנעם על ידי מופתים, ויאמר להם שהקב"ה נגלה אליו ואמר לו לשנות את התורה, הם לא יאמינו לו, אלא יוכלו לומר לו: כל עוד שלא ראינו בעינינו את הקב"ה מדבר אתך, לא נאמין לך שאתה שליח ה', שהרי את משה רבנו ראינו שמדבר עם ה'.

תשובת עם ישראל - התנגדות מוחלטת

עם ישראל מגלים התנגדות מוחלטת להצעה זו, ואומרים למשה כי אינם רוצים לקבל את התורה על ידי שליח, שהרי אינו דומה שומע דברים מפני שליח המלך,

חג השבועות בהלכה ובאגדה

לשומע דברים מפי המלך בכבודו ובעצמו. ומבקשים הם - "רצוננו לראות את מלכנו!" רוצים הם לשמוע את עשרת הדברות אך ורק מפי הקב"ה בכבודו ובעצמו, ולחזות בזיו השכינה.

רביעי לחודש סיון, יום חמישי בבוקר, עולה שוב משה אל ההר, ויגיד משה את דברי העם אל ה'.

שלושת ימי ההגבלה

אומר הקב"ה למשה: אם זהו רצונם של עם ישראל, שאדבר עמהם ישירות, עליהם להתקדש בקדושה יתירה, לזכך את גופם שיהיו ראויים לדרגה כה גבוהה, ולכן:

"לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם: והיו נכנים ליום השלישי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני: והגבלת את העם סביב לאמר, השמרו לכם עלות בְּהָר ונגע בקצהו כל הנגע בְּהָר מות יומת".

ירד משה באותו יום לעם ישראל ואמר להם את דברי ה'. ואכן במשך שלושה ימים - ד', ה', ו' לחודש סיון, המכונים "שלושת ימי ההגבלה" - קידשו עם ישראל את עצמם, פרשו מנשותיהם, טבלו וכבסו בגדיהם. באותם ימים לא עסקו כלל בענייני העולם הזה, אלא ישבו לפני החכמים ושמעו דברי מוסר ויראת שמים, כדי שתהיה כל מחשבתם בעניינים רוחניים בלי שום מחשבה זרה, ויהיו מוכנים לקבל את התורה מתוך קדושה וטהרה.

כמו כן באותם ימים התקדש הר סיני לקראת תפקידו הגדול, ונאסר על העם להתקרב ולנגוע בו. ומחשש שמא משהו התקרב מדאי להר, עשה משה רבנו גדר גבול מסביב להר במרחק של אלפיים אמה (960 מטר) מן ההר. ונעשה נס פלא פלאות, שהגבול עצמו היה מדבר ואומר: "השמרו לכם עלות בְּהָר ונגע בקצהו כל הנגע בְּהָר מות יומת". אמנם ביקשתם לראות את השכינה, כמו שהעם רואה את מלכו בשר ודם. אולם יש הבדל בין זה לזה: כשהמלך עובר לפני עמו, כולם מצטופפים ודוחקים זה את זה, כדי לראות את המלך ברור מקרוב. אבל כאן אין כבוד השכינה בכך, ולכן "כל הנוגע בהר מות יומת".

"ספר הברית"

ביום רביעי לחודש סיון, לימד משה רבנו לעם ישראל את שבע מצוות בני נח, לבד ממצות שבת, פרה אדומה, דינים וכיבוד הורים, שאמר להם כבר בהיותם באחת המסעות - ב'מרה'. ואז כתב את "ספר הברית" שהוא חלק מספר התורה - כל פרשיות התורה שמתחילת ספר בראשית ועד פרשת מתן תורה.

שנים עשר מזבחות

ביום חמישי לחודש סיון, יום שישי, השכים משה בבוקר ובנה מזבח לרגלי הר

חג השבועות בהלכה ובאגדה

סיני, ובנה גם 12 מצבות, שעליהם הקריבו בכורי ישראל קרבנות לה'. וירד מלאך מן השמים וחילק את הדם של הקורבנות לשני חלקים שוים בדיוק. לקח משה רבנו חצי מהדם ושם בכלים מיוחדים הנקראים 'אגנות', ואת חצי הדם הנוותר זרק על המזבח.

קריאת התורה

באותו יום קרא משה לפני העם את מה שכתב אתמול ב'ספר הברית'. שמעו ישראל את כל מאורעות העולם מאז ששת ימי בראשית, שמעו על הדורות שחטאו ונענשו כמו: דור המבול, דור הפלגה, אנשי סדום ועמורה. ומאידך שמעו גם על הצדיקים שעשו את רצון ה' באמת וחזקו לקשר הדוק מיוחד ותמידי עם בורא עולם, כמו אברהם אבינו, יצחק אבינו, יעקב אבינו, שנים עשר שבטי יה, ושאר הצדיקים. ועל ידי זה התעוררו לאהבת ה' ויראת שמים.

הודעה מראש

כמו כן הודיע משה מראש לעם ישראל, את כל העונשים והקללות הכתובים בתורה, כדי שלא יאמרו: אילו היינו יודעים שהעונשים כל כך חמורים, לא היינו רוצים לקבל את התורה. אבל עם ישראל שמעו את הדברים ובכל זאת תגובתם היא: "כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע".

כריתת הברית

כשמע משה מפי עם ישראל את הסכמתם לקבל את התורה ולהתחייב בעשיית המצוות, על אף שעדיין לא שמעו מהן המצוות, לקח מהדם שב'אגנות', והיזה עליהם ואמר: "הִנֵּה דַם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת ה' עִמָּכֶם עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה". עכשיו נכרתה ברית ביניכם לבין הקב"ה ונקשרתם להקב"ה בקשר הדוק ומיוחד. ומחר בעזרת ה' תקבלו את התורה עם כל שאר המצוות. אותו כתם של דם שנעשה על בגדיהם, היה יקר בעיניהם כתכשיט מיוחד, שעל ידו נכנסו בברית עם הקב"ה.

כי אני ה' רופאך

כשיצאו ישראל ממצרים, היו רובם בעלי מומים: זה עיור, זה חרש, זה צולע וזה גידם. זאת משום שבמצרים היו כל היום עובדים בעבודת פרך, עושים טיט ולבנים, ולא פעם ניזוקו מ'תאונות עבודה' - פעמים רבות נפלו אבנים מן הבנין ושברו את ידיהם או רגליהם, או שנדקרו מן העצים ונעקרו עיניהם, וכדומה. אמר הקדוש ברוך הוא, אין זה מכבוד התורה שאתן אותה לבעלי מומים. מיד רמז הקב"ה למלאכי השרת וירדו ורפאו את כל אחד ואחד. וכך כל העיוורים נעשו פקחים והחלו לראות, כמו שנאמר: "וכל העם רואים את הקולות". וכל החרשים החלו לשמוע, שנאמר: "נעשה ונשמע". וכל החיגרים החלו ללכת ברגליהם, כמו שנאמר: "ויתיצבו בתחתית ההר". וכך לא היה ביניהם לא מצורע ולא חיגר, לא אילם ולא חרש, לא טיפש ולא שוטה, אלא כולם היו חכמים ומושלמים בכל גופם. וזה שאומר הכתוב: "כולך יפה רעייתי [עם ישראל], ומום אין בך".

אומות העולם והתורה

בשעה שרצה הקב"ה לתת את התורה לישראל - נתגלה תחילה למלאכי אומות העולם (כידוע - לכל אומה יש שר למעלה בשמים הממונה עליה), ושאל אותם אם ברצונם לקבל את התורה. זאת כדי שלא יהיה להם פתחון פה בעתיד לקום ולומר: "אילו היית מציע לנו את התורה, אף אנו היינו מוכנים לקבלה, ולמה יגיע שכר מיוחד דווקא לעם ישראל?"

בתחילה הופיע לפני שרו של אדום בני עשו, אמר לו: האם רוצים עמך לקבל את התורה? שאל אותו: מה כתוב בה? אמר לו: "לא תרצח". אמר שרו של עשו: הלוא כל הרכוש של עשו הוא הרציחה, ואף יצחק ברך אותו ואמר לו "על חרבך תחיה", לא נוכל לקבל את התורה! הלך הקב"ה אל השר של עמון ומואב, אמר לו: האם ברצונכם לקבל את התורה? שאל השר: מה כתוב בה? ענה לו הקב"ה: "לא תנאף". מיד השיב השר ואמר: הרי כל ביאתנו לעולם היתה על ידי מעשה זימה של לוט ובנותיו, לכן התורה אינה מתאימה לנו! הלך הקב"ה אצל השר של הערבים בני ישמעאל, ואמר לו: האם ברצונכם לקבל את התורה? שאל אותו: מה כתוב בה? אמר לו הקב"ה: "לא תגנוב". ענה השר ואמר: אין זה מתאים לנו! שהרי על ישמעאל נאמר "ידו בכל", ואין אנו יכולים להסתדר בלי לגנוב. וכך הלך הקב"ה וערך סבב אצל כל העמים והלשונויות... אך אף אומה ולשון לא רצו לקבל את התורה!

רוסיה טענה: איך אוכל לקיים "אנוכי ה' אלוהיך... לא יהיה לך אלוהים אחרים על פניך!?" הלוא חונקנו מקטנותנו כי "סטאלין אבינו ורוסיה אמנו!". האנגלים טענו: כיבוד הורים זה ממש לא בשבילנו, העולם נועד לצעירים. אנו מוכנים להקדיש אולי יום אחד בשנה עבור האם, נקרא לו "יום האם", נשלח לאמא זר פרחים ובונבוניירות. אבל נטל של כיבוד יומימימי אינו בא בכלל בחשבון! הגרמנים טענו: לחיות בלי לרצוח? אלו הם אינם חיים. ואל תשכח, בורא עולם, שיש לנו כבר ותק ודיפלומה במלחמות. אנו הובלנו את העולם לשתי מלחמות עולם!

האמריקאים לעומתם טענו כי הדרישה של התורה: "לא תחמוד בית רעך... וכל אשר לרעך" - הינה ממש מוגזמת. הרי הדשא של השכן תמיד ירוק יותר, והמכונית שלו הרבה יותר נוצצת. ובכלל, היעד הבא שלנו בחיים זה לבנות וילדה שתוציא לשכנים את העיניים. לצרפתים דווקא היה קשה יותר עם האיסור "לא תנאף". מה זאת אומרת? הם התקוממו, האם אתה בא לומר לנו, בורא עולם, כי עלינו להתלבש ולנהוג ב"צניעות"?! הרי כל רשתות האופנה החדשניות הן מתוצרתנו, והכלל הידוע אומר: כמה שיותר פרוץ, זה יותר יפה ויותר מודרני!

נעשה ונשמע

לאחר שכל העמים לא רצו לקבל עליהם את התורה, נעשה רעש גדול בעולם. הארץ הזדעזעה ופחדה שמא גם עם ישראל לא ירצו לקבל את התורה, ואז היא תחרב, שהרי תנאי מפורש התנה הקב"ה עם מעשה בראשית, אם ישראל יקבלו

חג השבועות בהלכה ובאגדה

את התורה - מדה טוב, ואם לא - תחזור הארץ לתוהו ובוהו, כמו שנאמר: "אם לא בריתי [שזו התורה] יומם ולילה - חוקות שמים וארץ לא שמתיו".

ומה באמת היתה תגובתם של עם ישראל, כאשר שאל אותם הקב"ה אם ברצונכם לקבל את התורה? כולם ענו מיד ואמרו פה אחד: "נעשה ונשמע". קודם כל אנחנו מקבלים על עצמנו לעשות כל מה שתאמר לנו, ואחר כך נשמע מה כתוב בה! או אז שקטה הארץ.

אמר רבי אלעזר בן ערף: בשעה שנגלה הקב"ה לישראל לתת להם את התורה, ירדו עמו ששים רבוא - 600,000 - מלאכים, והכתירו את כל אחד ואחד מישראל בשני כתרים ששם המפורש כתוב בהם. כתר אחד כנגד מה שאמרו "נעשה" וכתר שני כנגד מה שאמרו "נשמע". והגיעו עם ישראל באותה שעה בדרגה גבוהה יותר מן המלאכים!

היום הגדול מגיע

והנה הגיע היום השישי בסיון, יום שבת קודש, היום המיוחד והמצופה, היום שלמענו נברא כל העולם. היום שהתורה מצפה לו כבר אלף דורות.

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְהִיטְ הַבֶּקֶר וַיְהִי קֶלֶת וּבְרָקִים וַעֲנַן כְּבֹד עַל הָהָר וְקַל שֶׁפָּר חִזַּק מְאֹד וַיִּחָרַד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֶה: וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת הָעָם לִקְרַאת הָאֱלֹהִים מִן הַמַּחֲנֶה וַיִּתְיַצְבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר: וְהָרַ סִינַי עֵשָׂן כְּלוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו ה' בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֲשָׂנוּ כַּעֲשֵׂן הַכִּבְשָׁן וַיִּחָרַד כָּל הָהָר מְאֹד: וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחִזַּק מְאֹד מִשֶּׁה יִדְבַר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל: וַיִּרְדֹּ ה' עַל הָרַ סִינַי אֶל רֹאשׁ הָהָר וַיִּקְרָא ה' לְמֹשֶׁה אֶל רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה".

אותו יום מעונן היה, וירד גשם קל כמו שנאמר: "גם שמים נטפו, גם עבים נטפו מים". על ההר ירד ענן כבד, חושך וערפל, כדי שבני ישראל יוכלו יותר להתרכז בדיבורו של ה' (כי כידוע, כשנחלש כוח של חוש הראיה, גדל כוחו של חוש השמיעה יותר). הרעמים רעמו והברקים הבריקו. ברקים ורעמים אלו, לא היו כמו שאנו רגילים לראות ולשמוע בחורף, אלא היו קולות חזקים במיוחד, עד שכל מי ששמע אותם אחז אותו חיל ורעדה. אל קולות אלו התלוו קולות המלאכים, שהיו משוררים להקב"ה, כפי שהם משוררים בכל יום. וחכו בני ישראל ביום זה לשמוע את קולם.

"וקול שופר חזק מאוד" - פתאום נשמע קול חזק של שופר, והקול הולך ומתגבר, הולך ומתחזק. ניכר כי זה אינו קול אנושי, אשר מטבעו הולך ונחלש, אלא קול אלוקי. היה זה קול שופר מקרנו של האיל שהעלה אותו אברהם אבינו לעולה במקום יצחק בנו. תקיעה זו באה לעורר את ליבם של ישראל לעבודת ה' ולהרחיק מחשבות זרות והרהורים של הבלי העולם הזה, כמו שנאמר: "היתקע שופר בעיר, והעם לא יחרדו?!"

לילה טוב

והיכן היו ישראל באותו זמן? באותו לילה, שהיה ליל שבת, היו ישראל שמחים וטובי לב, שנתם ערבה להם מאוד, ומכיון שהלילות בתקופה זו קצרים מאוד, ישנו עוד שעתיים לאחר שהאיר היום. בשעה שהופיע הקב"ה על הר סיני בקולות וברקים, עדיין עם ישראל היו ישנים. היה משה מהלך בכל מחנה ישראל ומעוררם ואומר להם: כבר הגיעה שעת הכנסת הכלה לחופה. והקב"ה בענוותנותו כביכול יצא לקבלם והלך לפניו, כמו שנאמר: "ה' בצאתך לפני עמך". אך יחד עם זאת היתה כאן הקפדה על עם ישראל, על כך שלא קמו השכם בבוקר, וכתיקון לכך אנו נוהגים לעשות "תיקון ליל שבועות", שנשארים ערים כל הלילה ועוסקים בתורה, כפי שיבואר להלן בשער ההלכה.

שמעו ישראל את קולות הרעמים, את קולות המלאכים, ומעל הכל את קול השופר, הזודעזעו וחררו, ולא רצו לצאת מאוהליהם. אמנם הם עצמם ביקשו לפני יומיים ממשה רבנו: 'רצוננו לראות את מלכנו', אך עכשיו התחרטו ולא רצו לזוז ממקומם. הוציאם משה בכח והעמידם תחת הר סיני, עודד אותם והכניס בלבם אומץ ורצון לשמוע את דבר ה'.

אש ותמרות עשן

הדליק הקב"ה את הר סיני כולו באש. היתה זו אש מיוחדת של קדושה, והמטר שירד עליה לא כיבה אותה.

אמר רבי שמעון בן לקיש: ביום מתן תורה היה הכל של אש: התורה עצמה היתה כתובה באותיות של אש שחורה על גבי אש לבנה. משה רבנו היה כמו שלהבת אש שנתיראו ישראל לגשת אליו. כל המלאכים היו של אש. הר סיני היה בוער באש. וירד הקב"ה לעם ישראל באש הגדולה, ודבריו נשמעו מתוך האש. היה זה מראה נורא ומפחיד. ולמה ניתנה התורה מתוך האש והחושך? ללמדנו שכל אדם המשתדל לעסוק בתורה ולקיימה, ניצול מן האש של גהינם ומחשכת הגלות.

התמלא הר סיני כולו עשן. אך הפלא הוא שהעשן לא יצא מן האש עצמה אלא מן ההר, ולא התפזר העשן לצדדים אלא עלה ישר. והיו בו כל הריחות הטובים של גן עדן, המשיבים את הנפש. על עשן זה אמר שלמה המלך בשיר השירים: "מקוטרת מור ולבונה".

העולם מזדעזע

בשעה זו הזדעזע ההר יותר מאשר ברעידת אדמה. וברגע שהזדעזע הר סיני, הזדעזעו ונרעשו כל ההרים שבעולם, והיו עולים ויורדים. הימים והנהרות ברחו ממקומם, הירדן נסוב לאחור, וכל האילנות והסלעים רעשו. יצאה בת קול ואמרה: "מה לך הים כי תנוס, הירדן תסוב לאחור, ההרים תרקדו כאילים, גבעות כבני צאן?" והם ענו ואמרו: מלפני אדון חולי ארץ מלפני אלוה יעקב!.

הג השבועות בהלכה ובאגדה

ונאמרו חז"ל, בשעה שחפר דוד המלך את היסודות של בית המקדש, הגיע לעומק של חמישים אמה [25 מטר], ומצא חרס אחד תקוע באדמה. רצה להוציא אותו ולזרוקו. אמר לו החרס: אין אתה יכול עלי, משום שאני סותם את התהום. שאל אותו דוד המלך: כמה זמן אתה נמצא כאן? אמר לו: משעה שהקב"ה השמיע את קולו על הר סיני ואמר "אנוכי ה' אלוקיך" נודעוזה הארץ ועמדה לטובע. אז שלח אותי הקב"ה לכאן לסתום את התהום שלא יעלה ויצוף את הארץ. ובשעה שרואים אותי המים, ששם המפורש כתוב עלי, מיד הם חוזרים לאחוריהם.

חופה עם קדושין

הר סיני היה נוצץ כמין אבן יקרה הנקראת 'בדולח'. ועקר אותו הקב"ה ממקומו, והגביה אותו מעל ראשי בני ישראל, וכך נשאר ההר תלוי באויר, כמין חופה שבה קידש הקב"ה את ישראל להיות לו לעם. העדים שאמורים להיות בחופה - היו הם השמים והארץ, והכתובה היתה התורה. יחד עם זאת היה ההר התלוי באויר, גורם מרתיע. אמר הקב"ה לישראל: אם מקבלים אתם את התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתם, כי אין קיום לעולם ללא התורה.

אומנם אמרו עם ישראל 'נעשה ונשמע' וחפצו לקבל את התורה מרצונם הטוב, אך לגבי התורה שבעל פה, המלאה בפרטים רבים, חששו שלא יוכלו לעמוד בכל זה, ולא חפצו לקבלה. ועל זה כפה עליהם את ההר כגיגית. אך האמת שלבסוף גם את התורה שבעל פה, קבלו עם ישראל מרצון, בזמנו של מרדכי היהודי לאחר שהצילם הקב"ה מגורתו של המן הרשע, כמבואר בחוברת 'ימי הפורים בהלכה ובאגדה'.

קול דממה דקה

עומדים כולם בתחתית ההר, מוכנים ומזומנים לקבלת התורה. מאחר שרצה הקב"ה להיגלות שם ולתת את התורה לישראל, נשתתק כל העולם: שום עוף לא פרח, לא היתה שום פרה גועה, ושום בריה לא פצתה את פיה להשמיע קול. ואפילו המלאכים פסקו משירתם ודממו. היה העולם דומה כאילו הוא ריקן מבריות. ואז כפף הקב"ה את השמים על הר סיני, ומן השמים הופיע לישראל, כמו שנאמר: "אַתֶּם רְאִיתֶם פִּי מִן הַשָּׁמַיִם דִּבְרַתִּי עִמָּכֶם".

קול ה'

מתוך האש הגדולה שהיתה על הר סיני, יצא קול חזק מאוד והשמיע את עשרת הדברות, כמו שנאמר: מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעַךְ אֶת קוֹל לְיִסְרָךְ וְעַל הָאָרֶץ הִרְאָךְ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוּלָּה וְדִבְרֵי שְׁמֵעַת מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: היה זה קול פלא. רבי יוחנן אומר: כל קול נחלק לשבעה קולות, כדי שכל אחד ישמע כפי יכולתו: משה רבנו לפי כוחו, הגברים לפי כוחם, הנשים לפי כוחן, הנערים, הילדים, התינוקות, והזקנים. ואותם שבעה קולות נחלקו לשבעים שפות כדי שכל 70 האומות ישמעו ויבינו.

היה הקול מקיף את העולם כולו. שמעו ישראל את הקול יוצא מצד דרום, והיו הולכים לשם לשמוע את הקול, אך לפתע שמעו את הקול בא מן הצפון. הלכו לצד צפון ובא הקול למזרח, הלכו למזרח ובא הקול למערב. וכשבאו ישראל לצד מערב בא הקול מן השמים. נשאו עיניהם למעלה למרום והנה יוצא הקול מן הארץ. אז למדו עם ישראל כי "מלוא כל הארץ כבודו", ישתבח שמו לעד.

חג השבועות בהלכה ובאגדה

"וכל העם רואים את הקולות" - עם ישראל לא רק שמעו, אלא גם ראו את הקולות. דעתם נעשתה כל כך מזוככת, עד שהיו בדרגת המלאכים, והיו מסוגלים לראות את הקולות שהם מציאות רוחנית. כל אותו הדור - קטנים וגדולים - הגיעו למעלת הנבואה ושמעו את דברי ה', ובכך התמלאה בקשתם של ישראל רצוננו לראות את מלכנו, כמו שנאמר: "פנים בפנים דיבר ה' עמכם", וראו ישראל מה שלא השיגו ולא ישיגו לראות נביאים אחרים עד ביאת המשיח.

גם הגויים הודו

בהיות הקול הולך מסוף העולם ועד סופו, רעם כל העולם, ואחזה רעדה גדולה את כל מלכי אומות העולם בהיותם יושבים בארמונותיהם. התאספו כולם והלכו אל בלעם שהיה הנביא שלהם. אמרו לו: מה הקול הזה שאנו שומעים? האם רוצה הקב"ה להביא מבול ולהחריב את העולם? אמר להם: שוטים שכמותכם, כבר נשבע הקב"ה שלא יביא עוד מבול לעולם, אלא חמדה גנוזה יש להקב"ה בשמים, והוא בא לתת אותה לבניו. מיד הודו כולם ואמרו: "ה' עוז לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלום".

איזה בושות

באותה שעה נתן הקב"ה כח לכל העבודות הזרות שבעולם לבוא ולהשתחוות מול השכינה. וכן נעשה נס שנתמלאו פיותיהם מים והיו יורקים על הבריות ומביישים ומבזים אותם ואומרים להם: עזבתם את אדון העולם שברא את השמים ואת הארץ, והלכתם לעבוד לנו הפסלים, אשר פה להם ולא ידברו!

חיל ורעדה יאחזון

בני ישראל, ששמעו את קול ה' פנים אל פנים, לא היו מסוגלים לשאת את גודל הקדושה. ושלוש קבוצות היו בהם:

הקבוצה האחת - המון העם, פרחה נשמתם בכל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה, כמו שנאמר: "נפשי יצאה בדברו". ועלתה הנשמה עד כסא הכבוד. אמרה התורה לפני הקב"ה: רבונו של עולם, לחינם בראת אותי 974 דורות לפני בריאת העולם?! וכי יש מלך שבשעה שמשיא את בתו [התורה] - הורג את בני ביתו?! מיד החזירה התורה את נשמתם של ישראל כל אחת למקומה, כמו שנאמר: "תורת ה' תמימה משיבת נפש".

הקבוצה השניה - היתה בדרגה גבוהה יותר, הם היו מסוגלים יותר לשאת את גודל הקדושה, ולא פרחה נשמתם. אך יחד עם זאת, בכל דיבור ודיבור שאמר הקב"ה היו מזדעזעים למשמע הקול הנורא והחזק, עד שלא היו יכולים לעמוד במקומם ונרתעו לאחוריהם למרחק של שנים עשר מיל [כשנים עשר ק"מ]. שנאמר: "וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק". באותה שעה אמר הקב"ה למלאכי השרת, רדו וסייעו לאחיכם. ומיד באו המלאכים ועזרו לישראל, כדרך שאוחזים ביד התינוק לסייע לו ללכת בעצמו.

חג השבועות בהלכה ובאגדה

הקבוצה השלישית - המרוממים והנעלים שבעם ישראל, נשארו לעמוד במקומם, אך בכל זאת נחלשו מאוד בשומעם את קול ה'. מה עשה הקב"ה? בכל דיבור ודיבור שאמר, מילא את העולם כולו בבשמים. זאת כדי לחזק ולהשיב את נפשם שנחלשה מחמת הפחד. ולאחר הדיבור, נשבה רוח ופיזרה את הבשמים לגן עדן, ובדיבור הבא שוב התמלא העולם כולו בשמים.

סדר הדיבור

בדיבור הראשון אמר הקב"ה את כל עשרת הדיברות בדיבור אחד, מה שאין הפה יכול לדבר, ואין האוזן יכולה לשמוע. ולאחר מכן התחיל הקב"ה לומר כל דברה ודברה לחוד, כדי שיוכלו ישראל להבין בפרטות, ומשה חוזר על דברי ה' ומבאר אותם. ונתן הקב"ה למשה קול חזק מאוד, ששמעו אותו בכל מחנה ישראל - מליוני אנשים עד למרחק של 12 מיל [כשנים עשר ק"מ]. ומעלת משה רבנו היתה גדולה מאוד, שאפילו המלאכים הגדולים מיכאל וגבריאל היו חוששים להסתכל בפניו. רגליו עמדו על הר סיני, אבל כל גופו היה ברקיעים.

ואל ידבר עמנו אלוקים פן נמות

לאחר שאמר הקב"ה את שתי הדיברות הראשונות: "אנוכי ה' אלוקיך..." ו"לא יהיה לך אלוהים אחרים...", חשו בני ישראל כי אין בהם כח יותר לשמוע מפיו ה' את כל עשרת הדברות. ואז: "ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות".

תשובת משה

"ויאמר משה אל העם אל תיראו פי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו". זכות גדולה היא לכם לשמוע את קולו של ה'! דבורו של הקב"ה מכניס בלב פחד ויראת שמים! וכל מי שיש לו יראת שמים ובושת פנים, אף על פי שלפעמים היצר הרע מפתה אותו לדבר עבירה, לא במהרה הוא חוטא. לעומת זאת מי שאין לו בושת פנים, סימן שלא קבלו אבותיו את התורה בהר סיני, ומסוגל לחטוא מהר יותר.

הכתיבה בלוחות

בכל זאת נענה ה' לבקשת עם ישראל. ומהדברה השלישית התחיל הקב"ה לדבר עם משה לבדו, ומשה העביר את הדברים לעם. כשיצא הדיבור מפיו של הקב"ה היה הדיבור עצמו מסתובב בכל מחנה ישראל, ואחר שכל עם ישראל הסכימו עליו, היה אותו דיבור נתקע ונחרת בלוחות, עד שהושלמו בלוחות כל עשרת הדברות.

במעמד הר סיני עמדו כל הנפשות שהיו עתידות לבוא לעולם הזה עד סוף כל הדורות, וכל נשמה קיבלה שם את חלקה בתורת ה'.

משה אמת ותורתו אמת

על פי האמור, נעשה מעמד הר סיני בפרסום גדול מאוד. נוכחו בו כל עם ישראל - למעלה משלושה מיליון אנשים, נשים וטף. וכל העולם ידע והרגיש את קיומו. הקב"ה לא נתן את התורה למשה לבדו, שהוא יעביר את התורה לעם ישראל, אלא התגלה בעצמו לעיני כל ישראל. ומדוע?

אומר ספר החינוך: "האמת הברורה במין האנושי, היא מה שהסכימה עליו דעת רוב בני אדם שבעולם. וכבר הסכימה דעת כולם להאמין עדות אנשים. וברבות המעידים על הדבר שיעידו עליו, אז יתאמת הענין יותר בעיני שומעיו. ובהיות המעידים מועטים, יפול קצת ספק בדבר לפיקחים... כל שכן כשרצה האלוקים לתת תורה לעמו ישראל, נתנה להם לעיני שש מאות אלף אנשים גדולים, מלבד טף ונשים רבים, להיות כולם עדים נאמנים על הדברים... נמצאת תורתנו בידנו תורת אמת, מפני שש מאות אלף עדים נאמנים!"

ונרחיב את הדברים:

כל אחד יודע שקיימת יבשת אמריקה! גם אם הוא לא ביקר בה מעולם ולא ראה אותה, הוא יודע בברור שהיא קיימת, שכן אנשים רבים מעידים על הדבר. אין זה נקרא שהוא "מאמין" שיש יבשת אמריקה, אלא "יודע", אף על פי שלא ראה בעיניו. כמו כן אין ספק בכך שהתרחשה בצרפת לפני כמאתיים שנה "המהפכה הצרפתית". אף על פי שלא ראינו אותה בעינינו, מכל מקום אנו יודעים נאמנה על התרחשותה. ומדוע נחשב שאנו יודעים, על אף שעיינינו לא ראו?

כל סיפור היסטורי המסתמך על מספר גדול של אנשים, כ - 50,000 איש או יותר, שהשתתפו באירוע מסויים או ראו אותו, יהפך בלי ספק לעובדה היסטורית שאין עליה עוררין, מפני שכל אותם אנשים שהיו עדים לסיפור, יעידו על התרחשות האירוע וגם יספרו הלאה לילדיהם. כך נוצרה למעשה ההיסטוריה בעולם: נשיאותו של הנשיא הראשון של ארצות הברית ג'ורג' וושינגטון, תולדות חייו של ויליוס קיסר, הקרב על המרתון וכו'. וכו'.

לא נבוא ונאמר: אולי ההיסטוריונים המציאו ובוו מליבם את המהפכה הצרפתית, בעוד שהיא כלל וכלל לא התרחשה במציאות, שכן באותו רגע שבו היו קמים היסטוריונים כאלה, מיד היה העולם בא ומכחיש אותם. שום היסטוריון לא יצליח לשכנע מיליארדי בני אדם להאמין לסיפור המוני שלא היה. אפשר לנסות לזייף ו"להשתיל" בהיסטוריה סיפורים בדויים שכביכול התרחשו לפני מספר מצומצם של אנשים, אך בשום אופן לא ניתן להשתיל בהיסטוריה אירועים המוניים או דמויות ציבוריות שלא היו, כי לא ניתן לשכנע אלפי בני אדם להאמין שהם עצמם היו עדים לאירוע שלא התרחש כלל. לכן אנו מקבלים כ"עובדה" שהיה מלך בשם "אלכסנדר מוקדון" והיו פרעונים במצרים. הכלל הוא: תופעה שמעידים עליה מיליוני אנשים - הרי היא עובדה!!

המסורת ההיסטורית שלנו, עם ישראל, בנויה באופן חזק ומוצק הרבה יותר: היא איננה עדות של אדם אחד, ולא של 50,000 איש, אלא עדות על אירועים

הג השבועות בהלכה ובאגדה

שהתרחשו לעיני אומה שלימה - 3 מיליון איש!

הדור הבא ידע שהדברים אכן התרחשו, מפני שהוריו היו עדי ראייה ישירים וסיפרו לו, והם יספרו לבניהם, וכך עוברת המסורת היהודית הלאה מדור לדור. אין אנו מאמינים באמונה עיוורת שהיה מעמד הר סיני, אלא יודעים זאת בברור. גם בהיסטוריה העולמית אין הכחשה למעמד זה, אלא אדרבה, "מתן תורה לישראל" היא העובדה המקובלת ביותר בכל הדתות המערביות, דתות המקיפות ציבור של כמיליארדים, והמהווה את עיקרו של העולם התרבותי. אפילו הנצרות והאיסלם לא ערערו על מעמד זה, אלא אדרבה, הסתמכו עליו בתור הגילוי המשכנע ביותר להמצאות ה' ולהשגחתו על העולם. התנ"ך הינו מסמך המקובל בכל העולם כולו, בקרב כל העמים, ומהווה יסוד לדתות רבות. הוא מכונה "ספר הספרים", ומעולם לא קם סופר או היסטוריון שניסה להכחיש את אמינותו.

לעומת זאת, להבדיל בין הטהור לטמא, שאר הדתות מבוססות על עדות ראייה של אדם אחד! כגון: דת האיסלם בונה את אמונתה על כך, שבהיות מוחמד יחידי ללא עדים, פגש במדבר את המלאך גבריאל, אשר צייה לו לשנות את הדת - חוקי העולם הקדומים, ולהנהיג חוקים חדשים. דת זו נפוצה זמן רב לאחר תקופתו של מוחמד, על ידי שחסידי יצאו בכח הזרוע, והרגו כל מי שלא קיבל את דתם. איש לא ראה את מוחמד פוגש את המלאך גבריאל. זוהי אמונה עיוורת! לך תאמין לסיפור של איזה אדם אחד שאולי הוא מטורף, ואולי שקרן, ואולי כזבן, ואולי רמאי, ואולי בדאי, ואולי נוכל... "אמונה" כזו היא השערה בלבד, אותו מאמין משער שהמספר הוא לא מטורף, ולא שקרן, ולא כזבן, ולא רמאי, ולא בדאי ולא נוכל. גם מציאות של מיליוני נוצרים בעולם, המאמינים בדתם, אינה דבר בעל משקל, כי אינה מוכיחה שהתאמת להם הדבר, אלא רק שהם קבלו על עצמם "להאמין" למספר מועט של אנשים שהתחילו את אותה הדת. סוף סוף, איש לא ראה את מייסד הנצרות מקבל שליחות כלשהי מאלוקים!

אולם היהדות - להבדיל - שונה לחלוטין. אין צורך ב"אמונה עיוורת" כדי לקבל את אמיתותה. ההתגלות לעם ישראל בסיני הוא אירוע הניתן לאימות יותר מכל אירוע גדול בדברי ימות עולם. (וראה את הדברים בהרחבה עם הוכחות רבים והיבטים נוספים, יפים ומעניינים בספר "מסילות אל האמונה").

וכך אומרת התורה (דברים פרק ד פסוקים לב - לה): "כִּי שָׁאַל נָא לְיָמִים רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֶיךָ לְמֵן הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אֶדָם עַל הָאָרֶץ וְלִמְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם וְעַד קִצֵּה הַשָּׁמַיִם הַנְּהִיָּה כְּדָבָר הַגָּדוֹל הַזֶּה אוֹ הַנִּשְׁמַע כְּמֹהוּ: הַשְּׁמַע עִם קוֹל אֱלֹהִים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ כְּאֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ אֶתְּהָ וַיִּחַי? ... אֵתְהָ הָרֵאתָ לְדַעַת כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבָדוֹ: מִן הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמִיעַךְ אֶת קוֹל לְיִסְרָךְ וְעַל הָאָרֶץ הָרַאךְ אֶת אִשׁוֹ הַגְּדוֹלָה וּדְבָרֶיךָ שָׁמַעְתָּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ".

תורת אמת נתן לנו, ברוך אשר בחר בנו!

הקדמה למגילת רות

דוד וגלית

בתקופת מלכותו של שאול המלך, אשר היה המלך הראשון של עם ישראל, קמו הפלישתים להלחם בישראל. הם שלחו בריון בשם "גלית", אשר הכריז לעומת מחנה ישראל, שישלחו גיבור שילחם נגדו, ועל ידי מאבקם יוכרע הצד המנצח. אולם מכל מחנה ישראל לא נמצא האיש אשר העיז להילחם מול גלית הפלישתי. עד שכעבור ארבעים יום שמע על כך דוד, קינא קנאת ה', ויצא להילחם בגלית. רוח גבורה ניסכה עליו מאת ה', וללא מדים וללא כלי זין הרג דוד את גלית וערף את ראשו. בכך הביא תשועה גדולה לעם ישראל, כפי שיסופר להלן בעזרת ה'.

כאשר ראה שאול את דוד, כשבידו ראשו של גלית, הבין כי נער זה אינו נער פשוט, אלא נועד לגדולות. ולכן הוא פונה לשריו ושואל אותם: בן מי זה הנער? אומנם הוא כבר הכיר את דוד היטב, כי היה דוד בא ומנגן לפני שאול בכל עת אשר היתה רוחו עגומה עליו. אלא שעכשיו התעניין שאול לדעת, מהו ייחוסו המדוייק של דוד. אמר: אם בא דוד ממשפחת פרץ בנו של יהודה בן יעקב אבינו, הרי הוא ראוי למלוכה, ואם בא דוד ממשפחת זרח אחיו התאום של פרץ, הרי הוא ראוי להיות שופט.

מואבי ולא מואבית

קפץ דואג האדומי, אחד משרי המלך, ואמר: עד שאתה בודק אחריו אם הוא ראוי למלוכה או לגדולה אחרת, תבדוק אם בכלל ראוי הוא לבוא בקהל ה', להיות חלק מעם ישראל, שכן דוד הוא מבני בניה של רות המואביה, והרי כתוב במפורש בתורה: "לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה' גם דור עשירי לא יבא להם בקהל ה' עד עולם: על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים..."

נענה אבנר, שר צבא שאול, ואמר: שמעתי מפיו של שמואל הנביא הלכה שקיבלה משה רבינו בסיני, ועברה מדור לדור: "לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'" - "עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית". זאת אומרת, שדווקא עמונים ומואבים גברים שהתגיירו, אסור להם להתחתן עם אשה יהודיה, אבל עמוניות ומואביות שהתגיירו, מותרות לבוא בקהל ולהנשא ליהודי.

דואג לא קיבל את דברי אבנר וניסה להפריך אותם. אמר שאול לאבנר: לך שאל את שמואל הנביא ובית דינו, מזה ההלכה. הלכו ושאלו את שמואל, אמר להם: אכן, עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית, כי כל הסיבה שדחתה התורה את עמון ומואב מלבוא בקהל ה', משום שכאשר עם ישראל בצאתם ממצרים היו במדבר, היו צריכים לעבור דרך ארצם, ולא קידמו אותם העמונים והמואבים בלחם ומים, וזה מראה על מידותיהם הגרועות שאינם גומלי חסדים, ולכן אינם

חג השבועות בהלכה ובאגדה

ראויים להכנס בקהל ה'. ואילו על הנשים אין תביעה על כך שהרי "כל כבודה בת מלך פנימה", ואין דרכן של הנשים לצאת החוצה כדי לקדם בלחם ומים. עד כאן דברי שמואל הנביא. באותה שעה קם עמשא, משרי הצבא, חגר חרבו ואמר: כל מי שאינו שומע הלכה זו, ידקר בחרבו!

ידע שמואל הנביא כי עתיד דוד למלוך על ישראל, וכדי שלא יהיה פתחון פה לאנשים בעתיד לערער על ייחוסו של דוד המלך ולפוסלו, החליט שמואל לכתוב את "מגילת רות", שבה מובא בפרוט ייחוסו של דוד המלך, והסיפור שמתלווה אליו על התגירותה של רות המואביה ונישואיה לבועז.

מוסר השכל

ומדוע האריך שמואל הנביא בכתיבת המגילה? הרי אם המטרה היא רק לכתוב על ייחוסו של דוד, אין צורך באריכות כה גדולה? אלא אמר רבי זירא: "רות אין בה לא דיני טומאה ולא טהרה, לא איסור ולא היתר, ולמה נכתבה? מפני החסד, להודיעך כמה שכר טוב נותן ה' לגומלי חסדים".

המגילה גם מלמדת אותנו השגחת ה' על יצוריו, שמשיב לאדם כפועלו וכפרי מעלליו, כפי שאירע לאלימלך שיצא מארץ ישראל לחוץ לארץ, כדי להשתמט מלפרנס את העניים, ולבסוף איבד את כל ממונו ובניו. לעומת זאת רות שבחרה בחיי עוני בארץ ישראל על פני חיי עושר וכבוד במואב, זכתה שיצאה ממנה מלכות בית דוד.

מדוע קוראים מגילת רות בחג השבועות?

מספר טעמים לדבר:

← דוד המלך נולד ונפטר בחג השבועות, לכן קוראים במגילה שבה מסופר ייחוסו.
 ← סיפור המגילה התרחש בתחילת קציר שעורים - בתקופת חג השבועות, חג הקציר. רצו חכמים לזרוז את העם במצוות הקשורות לקצירת התבואה - לקט, שכחה ופאה. לכן תיקנו לקרוא במגילת רות, שבה רואים עד כמה חשובות מצוות אלו, ומה רבה נחיצותן לעניים.

← ללמדנו מה גדולה ויקרה המתנה שהעניק לנו בורא עולם ביום זה - התורה הקדושה. עד שאף הגויים מכירים ברוממותה, עוזבים את הבלי העולם הזה, ובאים להתענג על ה' ולחסות באור תורתו.

← ללמדנו שאף אדם שלא גדל על ברכי התורה בימי ילדותו, ובילה את חייו בהבל וריק, יכול על ידי רצון חזק לפתוח פרק חדש בחייו, ולהידבק בתורה הקדושה, כשם שעשתה רות שדבקה בתורה בהיותה בגיל ארבעים.

← ללמד את הנשים, שאף על פי שפטורות הן מלימוד התורה, בכל זאת רבה מעלתן, ויכולות הן על ידי צניעות, יראת שמים ומידות טובות, להגיע לדרגות גבוהות מאוד, כמו שזכתה רות להיות אם המלכות.

מגילת רות

פרק א

א וַיְהִי בַיּוֹם שִׁפְטַת הַשְּׁפֹטִים וַיְהִי רֹעֵב בְּאַרְץ וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה לָגוּר בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: ב וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נְעֹמִי וְשֵׁם בָּנָיו מַחְלֹן וְכִלְיוֹן אַפְרָתִים מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה

תקופת השופטים

לאחר שנפטר יהושוע בן נון, שהיה מנהיגם של עם ישראל מכניסתם לארץ, הגיעה תקופת השופטים. השופטים הם שהנהיגו את העם אולם לא היתה להם סמכות של מלך, ולכן פעמים ומצבם של ישראל היה מעורער ולא יציב, הן מבחינה רוחנית והן מבחינה מדינית.

היו האנשים מזלזלים בשופטים ולא מקבלים את דבריהם. אם היה השופט אומר לאדם: "טול קיסם מבין שיניך", כלומר, תתקן חטא מסוים שיש בך, היה עונה לו אותו אדם: "טול קורה מבין עיניך", כלומר לפני שאתה אומר לי לתקן את עצמי, תתקן אתה את עצמך תחילה – לך יש חטא חמור וגדול הרבה יותר, כמו קורה עבה. כך שפט הדור את שופטיו, ולא קיבל את סמכותם. לכן היו אנשי המעלה שבדור נמנעים מלהיות שופטים, כי אמרו מה לנו ולצרה הזאת, כשהתוצאות כמות שהן. כתוצאה מכך התמנו לעיתים שופטים שאינם הגונים, שלא היו שופטים את העם כראוי. וכשהיו באים אצלם להתדיין, הם לא היו משתדלים לעשות פשרה בין בעלי הדין, וגרמו לכך שהתרבו המריבות והויכוחים.

כשיש שלום בעולם - יש שובע, כמו שנאמר: "השם גבולך שלום - חלב חיטים ישיביעך". אך כאשר יש מריבות ומחלוקות, אין ויתורים ואין פשרות, מגיע רעב. כמו שאמרו חז"ל: "בעוון עיני הדין ועיוות הדין וקלקול הדין - חרב באה לעולם, ובצורת באה, ובני אדם אוכלים ואינם שבעים". ומכיון שבדור זה הדין היה מעוות, ואיש הישר בעיניו יעשה, לכן בא רעב.

אלימלך ומשפחתו

באותו דור היה איש חשוב, ושמו אלימלך. אלימלך היה תושב ותיק בעיר בית לחם, אדם גדול בתורה, עשיר ומכובד, מבניו של נחשון בן עמינדב משבט יהודה. אשתו היתה נעמי - אשה צדיקה, נאה, ונעימה במעשיה. היא היתה מאספת צדקה לעניים ומדברת אליהם דברי פיוס ונועם. שני בנים היו להם – מחלון וכיליון, אשר היו אף הם חשובים וגדולים בתורה.

למה נקרא שמו אלימלך? שהיה אומר: אלי תבוא המלוכה. שהרי היה משבט יהודה וממשפחת נחשון בן עמינדב נשיא השבט, ולכן היה סבור שממנו ומזרעו יצאו מלכים. אך הוא לא זכה לכך, מפני שלא דאג לישראל במצבם הקשה. הוא

וַיָּבֵאוּ שְׂדֵי מוֹאָב וַיְהִיו שָׁם: ג וַיָּמַת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נַעֲמִי וְהַשָּׂאֵר הָיָא וְשֵׁנִי

לא ידע כי עיקר המלכות תלויה במידת הצדקה והרחמים כלפי העם, כמו שראינו בדוד המלך, שנאמר בו: "ויבחר בדוד עבדו, ויקחהו ממכלאות צאן... לרעות ביעקב עמו ובישראל נחלתו", שזכה להיות מלך מפני שידע להתנהג כראוי לגדיים, בחסד וברחמים, וכל שכן שנהג ברחמים כלפי עם ישראל.

הלך זרזיר אצל עורב

כשהגיעו שנות הרעב, אמר אלימלך: אם בימים רגילים היו תמיד ויכוחים ומריבות, והיה הדור שופט את שופטיו, אם כן עכשיו - בימי רעב ומצוקה, מה יהיה? ודאי תימלא הארץ חמס, שודדים וגנבים, ומי יאמר להם מה תעשה ומה תפעל? עוד חשב אלימלך בליבו: עכשיו יתחילו כל ישראל לבוא אלי לבקש נדבות, מוטב שאעזוב את הארץ, ואברח מכל זה.

אכן עזב אלימלך בחשאי את ארץ ישראל, והלך עם משפחתו לארץ מואב. אמרו חז"ל: לא לחינם הלך זרזיר אצל עורב, אלא מפני שהוא מינו. כלומר: לא לחינם הלך אלימלך למואב, שאף המואבים הם צרי עין, שאכן מסיבה זו נאסרו לבוא בקהל ה' - שלא קידמו את ישראל בלחם ובמים בעוברים דרך ארצם בצאתם ממצרים.

מידת הדין מקטרגת

הגיע אלימלך עם משפחתו אל ארץ מואב, ורצה תחילה להתיישב בעיר הגדולה. כנראה ששם היו אפשרויות המסחר טובות יותר. אולם הוא ראה שהערים הגדולות פרוצות מאוד בגילוי עריות וחוסר צניעות, ולכן מיד עזב את המקום והלך לגור באחת העיירות הקטנות. גם בהיותם בארץ נוכריה לא שינו אלימלך ובני משפחתו את שמם, ולא עשו כדרך אנשים רבים שמתביישים בשמם היהודי בהיותם בגלות, אלא נשאו בגאון את יהדותם.

אולם כל צידקותו של אלימלך, לא עמדה לו להינצל מפני מידת הדין שקטרגה עליו. אמרו חז"ל: באותה שעה היה הקב"ה דן את העולם, והיו בית דין של מעלה ניצבים לפניו. הסתיר הקב"ה את אלימלך וגונן עליו מפני מידת הדין, משום שהיה צדיק. עד שבאה מידת הדין והזכירה אותו, ומיד נגזרה מיתתו עליו ועל בניו.

ולמה נענש אלימלך? מפני שהפיל את ליבם של ישראל עליהם, ולא תמך בהם בתקופה הקשה. היה עליו לדאוג לעניי עירו, לפרנסם ולעודדם, ולא לברוח, שהבורח מראה שהוא מחוסר בטחון בה' יתברך, המפרנס בכל מקום, ומערער גם את הבטחון בה' של שאר בני אדם. כמו כן היתה עליו הקפדה על כך שעזב את ארץ ישראל, הארץ הקדושה אשר תמיד עיני ה' בה, ויצא אל ארץ נוכריה, מלאה תועבות של עבודה זרה וגילוי עריות.

בְּנִיָּהּ: ד וַיֵּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבֹת שֵׁם הָאֵחָת עֶרְפָּה וְשֵׁם הַשְּׁנִיָּת רֹת וַיָּשׁוּבוּ שָׁם כְּעֶשֶׂר שָׁנִים: ה וַיָּמָתוּ גַם שְׁנֵיהֶם מִחֶלּוֹן וּכְלִיּוֹן וַתֵּשֶׂאֵר הָאִשָּׁה מִשְׁנֵי יַלְדֶיהָ וּמֵאִישָׁהּ: ו וַתִּקֶּם הִיא וּכְלָתֶיהָ וַתֵּשֶׁב מִשְׁדֵי מוֹאֵב כִּי שָׁמְעָה

ואכן זמן קצר לאחר בואם, מת אבימלך. אולם מחלון וכליון נותרו עדיין בחיים, מפני שהקב"ה האריך אפו והמתין אולי הם יחזרו בתשובה וישבו לארץ ישראל. לעומתם, עונשו של אבימלך היה מידי, מפני שהוא גרם צער גדול לעם ישראל.

עורפה ורות

לאחר שמת אלימלך, נשאו בניו נשים מואביות. כי כל עוד שהיה בחיים, לא העיזו לעשות מעשה כזה. אולם לאחר שמת ונשארה נעמי לבדה, לא היתה יכולה נעמי למחות בידם. ללמדנו שאם אדם דר בין האומות, סופו שמתבולל בהם. אפילו צדיקים גדולים, כמו מחלון וכליון, אינם יכולים לומר: אנו חזקים באמונתנו, נשמור על עצמנו ולא נושפע מן הסביבה, כי אל תאמין בעצמך עד יום מותך!

כיון שהיו מחלון וכליון אנשים חשובים ומפורסמים, לקחו להם בנות חשובות ובעלות מעמד – את בנותיו של עגלון מלך מואב. מחלון נשא את רות (אשר שמה המקורי היה גִּלְתָּ), וכליון נשא את עורפה. למרות היותן נוכריות, היו רות ועורפה בעלות מידות טובות, ובמשך תקופת נישואיהן למדו את אורחות היהדות, אם כי לא התגיירו עדיין.

מיתת מחלון וכליון

עשר שנים השתקעו מחלון וכליון בארץ מואב. תחילה חשבו לבוא לתקופה קצרה, אולם, כדרכם של אנשים העוזבים את הארץ, התארכה התקופה ונמשכה עוד ועוד. כל אותו הזמן היה הקב"ה מצפה וממתין אולי יחזרו בתשובה וישבו לארץ ישראל. הקב"ה אף שלח להם סימנים ואיתותים. בתחילה מתו סוסיהם, לאחר מכן מתו חמוריהם וגמליהם, אך מחלון וכליון לא השכילו לקבל את המסר, וכעבור עשר שנים מתו הם עצמם.

הגמרא אומרת (מסכת בבא בתרא דף צא עמוד ב), כי שמותם האמיתיים של מחלון וכליון, היו 'יואש' ו'שרף', כמו שמוזכר בספר דברי הימים. ולמה נקרא שמם מחלון וכליון? כיון שנמחו וכלו מן העולם. אפילו ילדים לא הותרו אחריהם, וכך אבד זכרם. אולם כפי שנראה בהמשך, זכה מחלון שהוקם שמו על נחלתו על ידי אשתו רות. וזה רמוז בשמו: מחלון מלשון מחילה, שנמחלו לו עוונותיו, ונותר לו זכר.

חשבון נפש

אבלות ודוויות נותרו נעמי, רות ועורפה לבדן, ללא משען וללא תמיכה כלכלית.

בְּשִׁדְהָ מוֹאֵב כִּי פָקֵד יְהוָה אֶת עַמּוֹ לְתֵת לָהֶם לֶחֶם: ז וַתֵּצֵא מִן הַמָּקוֹם

כבד במיוחד היה אבלה של נעמי, אשר פטירת בניה בלא שהותירו אחריהם ילדים, העלתה בליבה מחדש את כאב הפטירה של בעלה אלימלך, אשר עכשיו כאילו מת מחדש, כיון שלא נותר לו שום זכר ושארית בעולם. היה צערה גדול כאילו מתו כולם ביום אחד.

במשך ימי האבל עשתה נעמי חשבון נפש לעצמה, והתחרטה על כך שעזבה את ארץ ישראל. היא הצדיקה עליה את מידת הדין, והחליטה שמיד בתום השבעה היא חוזרת לארץ ישראל.

ואכן מיד בתום שבעת ימי האבל, הזדרזה נעמי למצווה. היא קמה השכם בבוקר, עוד לפני שאנשים מתעוררים משנתם, והתכוונה ללכת. היא לא רצתה להשאר אפילו רגע אחד נוסף, מחשש שמא יבואו שכנותיה ויפצירו בה להשאר שם עוד יום או יומיים, עד שיכינו לה צידה לדרך ויעשו עמה חסד ללוותה, כי היתה אשה חשובה. כשראו אותה כלותיה קמה והולכת, הזדרזו אף הן לקום עמה. הן לא רצו להותיר אותה גלמודה ובודדה, וגם גדול היה חשקן להידבק בתורת ה', אשר אותה זכו להכיר מקרוב בתקופת נישואיהן, ולעמוד על יקרת מצוותיה, נועם דרכיה, ואמיתת דבריה.

תם הרעב

שמעה נעמי "כִּי פָקֵד ה' אֶת עַמּוֹ לְתֵת לָהֶם לֶחֶם", תם הרעב בארץ ישראל. וממי שמעה את הבשורה? היא ראתה רוכלים, שבאו מארץ ישראל, ומסתובבים בעיירות למכור תכשיטים, בשמים ומיני סדקית. הבינה נעמי שאם אנשים מרשים לעצמם להסתחר בדברים כאלו, סימן שתם הרעב. כי כל עוד שהיה רעב, לא נתן איש דעתו לקנות תכשיטים ובשמים, שהרי כולם דאגו לפת לחם. ועכשיו שבאו רוכלים, הבינה כי פקד ה' את עמו.

ובתרגום יונתן נאמר, ששמעה זאת מפי מלאך ה', שנגלה אליה בשדה ובישר לה כי פקד ה' את עמו. אמרה נעמי: "בשלומום יהיה לי שלום, ובכללם אתברך". היה ליבה סמוך ובטוח שיעזור לה ה' לבוא אל ארץ מולדתה בשלום ובמנוחה, ולכן לא חיכתה שיכינו לה צידה לדרך.

יוצאים לדרך

יוצאת נעמי לדרך עם כלותיה. יציאתה מן העיר עשתה רושם על העיר, שהצדיק הוא הודה והדרה של העיר - הוא מיישר את היושבים שם להיטיב דרכיהם ומעשיהם, כדי ליהנות מזיו השכינה לעולם הבא. בזכות הצדיק זוכה המקום גם לשבח גשמי, ברכת הארץ והתבואה. ואכן כל זמן שהיתה נעמי בעיר, השפיעה עליהם, שהתרחקו מן העריות והפריצות, ועכשיו שהלכה - שבו לסורם

אֲשֶׁר הִיְתָה שְׁמָה וְשְׁתֵּי כִלְתֵיהָ עִמָּה וְתִלְכָנָה בְּדֶרֶךְ לָשׁוּב אֶל אֶרֶץ יְהוּדָה: ח וְתֹאמַר נְעָמִי לְשְׁתֵּי כִלְתֵיהָ לְכַנָּה שְׁבִנָּה אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה יַעֲשׂ יְהוּדָה עִמָּכֶם חֶסֶד כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם עִם הַמֵּתִים וְעַמְדִי: ט יִתֵּן יְהוָה לָכֶם וּמִצָּאֵן מְנוּחָה אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה וְתִשָּׂאנָה קוֹלָן וְתִבְכְּינָה: י וְתֹאמְרֶנָּה לָּהּ פִּי אֶתְךָ נָשׁוּב לְעַמְךָ: יא וְתֹאמַר נְעָמִי שְׁבִנָּה בְּנֵתִי לָמָּה

ולמעשיהם המקולקלים.

הלכו נעמי וכלותיה בדרך, כשהן מחוסרות כל. אפילו מנעלים לא היו לרגליהן, והלכו יחפות. הן הלכו בלי לנוח אף לרגע, כי עז היה חפצן להגיע אל ארץ ישראל. למרות שטבע האדם להתבייש לשוב לעיר מולדתו לאחר שנפל וירד, בכל זאת ראתה בזה נעמי ככפרה על כך שיצאה מארץ ישראל, וקיבלה יסורים אלו באהבה. היא וכלותיה אפילו לא המתינו עד שיזדמנו שיירות שילכו עימהן, אלא הלכו בודדות בדרך, מרוב חשקן לשוב אל ארץ יהודה.

פרשת דרכים

כך הלכו והלכו, עד שהגיעו לפרשת דרכים, המובילה אל ארץ יהודה. כאן פנתה נעמי אל כלותיה ואמרה להן: "לְכַנָּה שְׁבִנָּה אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה. יַעֲשׂ ה' עִמָּכֶם חֶסֶד כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם עִם הַמֵּתִים וְעַמְדִי". הוכחתן את מסירותכן כלפי מעל ומעבר. עשיתן חסד עם בעליכן המתים - שטיפלתם בתכריכיהם ובקבורתם. ואף עמדי עשיתן חסד - שויתרתן על סכום הכסף שמגיע לכן בעד כתובתכן, והשתתפתם בצערי, וטרחתן ללוות אותי.

פעמים רבות כלה מכבדת את חמותה מפני אהבת בעלה וכבודו, אבל אתן הוכחתן שאתן דואגות לי ועושות עמי חסד, אף אחרי מות בעליכן.

החסד שעשיתן עמי, הוא כמו החסד שעושים עם המתים - "חסד של אמת", שכשם שהמתים אינם יכולים להחזיר לכן תמורה על חסדיכן, כך אני איני יכולה להשיב לכן כגמולכן הטוב, כיון שאני מחוסרת כל. לא נותר לי אלא לברך אתכן: "יעש ה' עִמָּכֶם חֶסֶד", ה' ישלם לכן שכר פעולתכן. והחסד של ה' הוא חסד מושלם, לא כמו חסד של בשר ודם, שמתנתו מועטה וחרפתו רבה, אלא יתן ה' לכן מידו המלאה הרחבה והפתוחה.

ועתה בנותי לכנה לדרככן, תינשאנה שוב, ותבנינה את חייכן מחדש, חבל לכן ללכת עמי ולהרוס בכך את עתידיכן.

אתך נשוב לעמך

רות ועורפה שומעות את דבריה ומתפרצות בבכי. עורפה בכתה בעיקר בגלל עצם הפרידה מחמותה, שקשתה עליה בגלל היחסים הקרובים והחמימים שביניהן,

תִּלְכְּנָה עִמִּי הַעוֹד לִי בָּנִים בְּמַעֲי וְהָיוּ לָכֶם לְאֻנָּשִׁים: יב שְׁבִנָּה בְּנָתִי לְכֵן
 כִּי זָקַנְתִּי מִהָיִוֹת לְאִישׁ כִּי אָמַרְתִּי יֵשׁ לִי תְּקוּהָ גַם הָיִיתִי הַלֵּילָה לְאִישׁ
 וְגַם יִלְדַתִּי בָּנִים: יג הֲלֵהֶן תִּשְׁפְּרְנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ הֲלֵהֶן תִּעַגְּנָה לְבִלְתִּי
 הָיוֹת לְאִישׁ אֶל בְּנָתִי כִּי מֵר לִי מְאֹד מִכֶּם כִּי יִצְאָה בִּי יָד יְהוָה: יד
 וְתִשְׁנֶה קוֹלָן וְתִבְכְּיֶנָּה עוֹד וְתִשְׁקַע עֲרֻפָּה לַחֲמוֹתֶיהָ וְרוֹת דְּבָקָה בָּהּ: טו

ואילו רות בכתה כיון שרצתה באמת בכל ליבה להידבק בה ובתורת ה'.

"וַיִּתְאַמְרְנָה לָהּ כִּי אַתָּךְ נָשׁוּב לְעַמְּךָ". אמרו לה: אל תצטערי שנשאת בודדה וגלמודה, אלא אתך נשוב לעמך, לא נעזוב אותך לבדך. אנו גם רוצות להיות בחברתך, כדי שתדריכי אותנו ביראת שמים וביהדות, כי רק אתך נוכל לשוב לעמך ולהתגייר, ולבדינו איננו יודעות כיצד לעשות זאת.

בוחרן ליבות וכליות ידע, כי רות אמרה את הדברים בכל ליבה, ואילו עורפה אמרה זאת מן השפה ולחוץ.

העוד לי בנים במעי?!

פנתה אליהן נעמי ואמרה: לשם מה תבואו איתי? האם יש לי בנים נוספים שתתחתנו עמם?! ואולי רוצות אתן לחכות שאנשא ואלד ילדים נוספים? הלא כבר זקנתי מלהינשא! ואפילו אם הייתי צעירה לימים והייתה לי עוד תקוה ללדת, אולי אלד דווקא בנות ולא בנים? וגם אם אלד בנים - האם בגללם תישארנה עגונות תקופה כל כך ארוכה? ובסיום התקופה, לאחר שיגדלו הבנים, יתכן שלא ירצו כלל להינשא לכן בהיותכן נשים מואביות. אף שמן הדין אתן מותרות, עם כל זה אפשר שלא ירצו לסמוך על כך. ועוד שיאמרו שאתן עקרות, ששהיתן עשר שנים עם מחלון וכליון ולא ילדתן. ושמה לא ירצו בכך בהיותכן גדולות בשנים, כמעט זקנות.

ואולי תאמרו, לא נישא איש לכבוד בעלינו הנפטרים ולכבוד חמותנו. בזה לא תעשו לי שום טובה! אם תעשו כן, יותר משאתן תצטערו ותמררו את חייכן, תגרמו לי צער וכאב, בראותי עד כמה סובלות אתן בגללי, ושום תועלת לא תצמח לי מכך. לכנה בנותי לדרככן, כי כבר סבלתן די עמדי, והתמררו חייכן אצלי. יודעת אני כי עוונותי גרמו למיתת בני, ולא בכך האשמה.

קראה להן נעמי "בנותי" ולא "כלותי", לרמוז להן שהיא מרחמת עליהן כאם המרחמת על בנותיה, ואינה רוצה שתשארה עגונות. ולא כחמות המקפידה בליבה על כלתה, כשחזרת ונישאת לאיש אחר לאחר שנתאלמנה מבנה.

כוחן של דמעות

כששומעות רות ועורפה דברים אלו, היוצאים מלב חם ואוהב, ועומדות על יקרת

וְתֹאמַר הִנֵּה שָׁבָה יְבִמְתְּךָ אֵל עִמָּהּ וְאֵל אֱלֹהֶיהָ שׁוּבִי אֲחֵרִי וְיִבְמְתְךָ: טז
 וְתֹאמַר רֹת אֵל תִּפְגַּעֵי בִי לְעִזְבְּךָ לְשׁוּב לְמֵאֲחֵרֶיךָ כִּי אֵל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַיךְ
 וּבְאֲשֶׁר תִּלְיִנִי אֵלָיִן עִמָּךְ עִמִּי וְאֵלֶיךָ אֱלֹהֵי: יז בְּאֲשֶׁר תִּמּוֹתִי אָמוֹת וְשָׂם

נפשה ומתיקות דבריה ומידותיה הטובות של חמותן, הן מגבירות את בכייתן, עד שתשש כוחן מרוב בכיה.

אמרו חז"ל: בזכות ארבע דמעות שהורידה עורפה, זכתה שיצאו ממנה ארבעה גיבורים גדולים, והם: סף, מדין, גלית וישיבי.

נתפרדה החבילה

"וַיִּשָׁק עֲרֹפָה לְחֻמּוֹתָהּ וְרוֹת דָּבְקָה בָּהּ" - כאן נפרדות דרכי הכלות. עורפה נשקה לחמותה והלכה לדרכה, פנתה עורף. ואילו רות - ראתה את דברי חמותה, והחליטה בכל ליבה להדבק בתורת ה'. היא קבלה על עצמה להוסיף עוד רות (606) מצוות על שבע מצוות בני נח (קבלה עליה כל תרי"ג מצוות - 613 מצוות). וזאת מפני שהיה לה רתת ואימה מפני הקב"ה.

לעורפה נולד גלית הרשע, אשר חרף וגידף מערכות אלוקים חיים (כפי שיסופר להלן), ואילו מרות יצא דוד מלך ישראל, אשר הפיל את גלית והרג אותו, והביא תשועה גדולה לעם ישראל. על כך אמרו חז"ל: "יבואו בני הנשוקה (עורפה שנשקה את חמותה), ויפלו ביד בני הדבוקה (רות שדבקה בתורתה)".

פנתה נעמי ואמרה לרות: אומנם את מפצירה בי שאת רוצה להישאר עמי, אך אולי את עושה כן מפני שאת מתביישת ממני. עכשיו אין לך מה להתבייש, הנה אחותך כבר חזרה, שובי גם את. אחותך עכשיו בודאי תינשא לאדם חשוב ותבנה את חייה מחדש, לכי אף את בעקבותיה.

רצון ברזל

אמרה רות לנעמי: דבריך פוגעים בי כחיצים, לא דיברתי אחד בפה ואחד בלב כפי שאת סבורה, אלא החלטתי כבר באופן ברור ואמיתי כי ברצוני להתגייר ולהסתופף בנחלת ה' בכל מחיר. מבקשת אני ממך שתסכימי לי להתלוות אליך, כדי שתדריכי אותי בתורה ובמצוות.

שמאל דוחה

ראתה נעמי כי כנים דברי רות, והחלה לספר לה על התורה והמצוות, על פרטי הדינים המרובים, ועל העונשים הקשים הכתובים בתורה לעוברים על מצוות ה'. נעמי רצתה שרות תדע את הדברים הללו מראש, כדי שלפיהם תשקול את החלטתה מחדש. זאת ועוד, נהגה נעמי כפי ההלכה האומרת, שאם בא גר להתגייר, דוחים אותו כמה פעמים, ומודיעים לו מקצת עונשים, כדי שאם ירצה

חג השבועות בהלכה ובאגדה

**אָקְבֵר פֶּה יַעֲשֶׂה יְהוָה לִי וְכֹה יִסִּיף כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינְךָ: יַח וְתֵרָא
כִּי מִתְאַמְצֵת הִיא לְלַכֵּת אֶתָּה וּתְחַדֵּל לְדַבֵּר אֵלַיָּה: יֵט וְתִלְכְּנָה שְׁתֵּיהֶם**

לחזור בו - יחזור. ואם בכל זאת הוא מתאמץ להדבק בה, לא דוחים אותו יותר.

ספרה לה נעמי תחילה על מצות השבת, כיון שזוהי מצוה בסיסית מאוד ביהדות, המביעה את האמונה בה, אחדותו ויכולתו, שברא את העולם יש מאין. וכך הוסיפה לבאר לה עוד פרטי דינים רבים, ורות הביעה נכונות כנה לעמוד בכולם.

אמרה נעמי: דעי לך ביתי, כי אין דרכן של בנות ישראל ללכת לבתי תיאטראות ולבתי קרקסאות, לכל מיני סרטים ומועדונים, כפי שהורגלת בבית אביך. אמרה לה רות: "באשר תלכי אלך!"

אמרה נעמי: אין דרכם של ישראל ללון בבית שאין בו מזוזה. אמרה לה: "באשר תליני אלך".

אמרה נעמי: מצווים אנו על תרי"ג מצוות! ענתה רות ואמרה: אני מקבלת עלי את כל המצוות בחפץ לב - "עמך עמי!"

עוד הוסיפה נעמי ואמרה: אסור לנו לעבוד עבודת כוכבים, כפי שהורגלת. אמרה רות: "אלוהיך אלוהי!"

לבסוף אמרה לה נעמי: דעי לך כי יש בתורה ארבע מיתות בית דין, שהם מיתות קשות מאוד, הבאות על העוברים על מצוות ה' כחילול שבת ועוד. אמרה רות: "באשר תמותי אמות!" ויהי רצון שלא אכשל בחטא אלא אמות מיתה טבעית.

הביעה רות אף את רצונה לזכות להקבר בארץ ישראל ואמרה, "ושם אקבר!" שכל הקבור בארץ ישראל כאילו קבור תחת המזבח.

ימין מקרבת

ראתה נעמי שככל שהיא מדברת אליה, כך היא מוסיפה לעמוד על דבריה, ולא מרככת את דעתה כדרך הבריות. אמרה: עכשיו, כאשר רות מקבלת עליה את הגרות בלב שלם, היא זקוקה ליותר כוחות נפשיים, ולכן יש לחזקה ולעודדה. ומכאן ואילך נהגה עמה בימין מקרבת, והודיעה לה על השכר לעולם הבא הצפון לצדיקים.

מעתה משווה הכתוב את רות לנעמי - "ותלכנה שתיהם" - להראות כמה חביבים ואהובים הגרים לפני הקב"ה.

מָרָא כּי הַמֵּר שְׂדֵי לִי מָאד: כּא אָנִי מְלֵאָה הַלְכְּתִי וְרִיקָם הַשִּׁיבְנִי יְהוָה
 לְמָה תִּקְרָאנָה לִי נְעָמִי וְיִהְיֶה עֲנָה בִּי וְשְׂדֵי הָרַע לִי: כּב וַתֵּשֶׁב נְעָמִי וְרוּת
 הַמּוֹאָבִיָּה כְּלָתָהּ עִמָּה הַשָּׁבָה מִשְׂרֵי מוֹאָב וְהָמָּה בָּאוּ בֵּית לָחֶם בְּתַחֲלַת
 קְצִיר שְׁעָרִים:

מרירות וסבל.

צידוק הדין

אולם ראתה נעמי שיש בדברי הנשים כעין תרעומת ותמיהה על הקב"ה חס
 ושלום, כיצד אשה צדיקה ונעימה במעשיה סובלת כל כך, כאילו אין דין ואין דיין
 חלילה. ולכן אמרה להן: "אָנִי מְלֵאָה הַלְכְּתִי וְרִיקָם הַשִּׁיבְנִי ה', לְמָה תִּקְרָאנָה לִי
 נְעָמִי וְה' עֲנָה בִּי וְשְׂדֵי הָרַע לִי".

משל למה הדבר דומה? לאדם שהיתה לו פרה סוררת וסרבנית, שלא רצתה
 לעבוד בשדה. הוצרך בעל הפרה להכות אותה כדי שתעבוד - בלי מכות היא לא
 היתה עובדת. במשך הזמן, נמאס לו לאותו אדם מן הפרה הסוררת, והחליט
 למכור אותה. הוא הוביל אותה אל השוק, והכריז: פרה זו חרוצה עד מאוד,
 חורשת היא בזריזות, ועושה מלאכתה באמונה. באו אנשים, בדקו את הפרה,
 והנה כולה חבולה ומוכה. פנו אל בעליה ואמרו לו: אם חורשת טוב היא - מכות
 אלו לשם מה הם?

כך פנתה נעמי ואמרה לבנות עירה: אם אתן רואות אותי שאני חבולה ומיוסרת,
 סימן הוא שאין מעשי נאים ונעימים כפי שאתם סבורים. העובדה שה' המר לי
 וייסר אותי מעידה על פגם במעשי, ולכן אין ראוי לי השם נעמי, אלא "מרה",
 שמריתי את פי ה'.

מדגישה נעמי ואומרת: "ה' ענה בי". ה' - מבטא את מידת החסד והרחמים של
 הקב"ה. הקב"ה מצד רחמיו "ענה בי" - כל עניינו לא היה אלא בי, למעני ולטובתי.
 כל הטובות והרעות המקיפות את האדם הן רק בדמיון, אדם חושב שהקב"ה
 עושה לו רע חס ושלום, אבל לעתיד יתברר לנו שמן ה'רע" הוזה צמחו טובות
 גדולות, הכל למעננו ולטובתנו. כדברי הפסוק: "לְמַעַן עֲנֶתְךָ וְלְמַעַן יִסְתַּךְ לְהִיטֵבְךָ
 בְּאַחֲרֵיתֶךָ".

פרק ב

א ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז: ב ותאמר רות המואביה אל נעמי אלכה נא השדה ואלקטה בשבלים אחר

בועז - שופט ישראל

למשפחתו של אלימלך יש קרוב משפחה בשם בועז. היה בועז גדול הדור, אשר שפט והנהיג את ישראל מבחינה רוחנית ומבחינה מדינית. שמו המקורי היה "אֶבְצָן", שהיה אב צאן קדושים, הם עם ישראל. אולם כינו אותו "בועז" לרמז על אישיותו המרוממת: בועז - בו עוז ותעצומות, שהיה גבור הכובש את יצרו, כפי שהפסוק מעיד עליו: "איש גבור חיל", ואיזהו גבור - הכובש את יצרו. גם לרמזו, בעז - שעזב את יצרו. כמו כן נרמז בשמו עזוז ומעלתו, שממנו יצאה מלכות דוד.

אומרים חז"ל: אלימלך, שלמון [נ- אביו של בועז], טוב [שם אדם שיוזכר בהמשך], ואביה של נעמי - כולם אחים היו, בניו של נחשון בן עמינדב משבט יהודה. ואם כן בועז הוא בן אחיו של אלימלך, וגם בן דוד של נעמי.

מתנות עניים

נעמי הצדקת יכולה היתה לבקש מבעוז תמיכה כלכלית, ובעוז בודאי היה נותן לה ביד רחבה, אולם היא לא רצתה ליהנות ממתנות בשר ודם, ולכן חיפשה דרך להתפרנס בעצמה. כיצד?

בתקופה בה הגיעו נעמי ורות, החלה תקופת הקציר, בה קוצרים את התבואה מן השדות. הקב"ה, שרחמיו על כל מעשיו, ציוד בתורתנו על הקוצרים שלוש מצוות, המכונות: "מתנות עניים", והן: לקט, שכחה ופאה.

לקט - אם בשעת הקצירה נופלת שיבולת אחת או שתיים, אין הקוצר רשאי לאוספן, אלא עליו להשאירן בשדה, והעניים מלקטים אותן לעצמם, כמו שנאמר: "וְלִקְטוּ קְצִירְךָ לֹא תִלְקֹט" (ויקרא יט, ט). אולם אם נפלו שלושה שבולים או יותר, רשאי הקוצר לאוספן.

שכחה - אם שכח הקוצר עומר (חבילת שבולים) בשדה, אין הוא יכול לקחתו, אלא עליו להשאירו לעניים. שנאמר: "כִּי תִקְצַר קְצִירְךָ בְשָׂדֶךָ וְשָׁכַחְתָּ עֹמֵר בְּשָׂדֶךָ לֹא תָשׁוּב לִקְחָתוֹ, לְגַר לִיתוּם וְלֹא לְמִנְהָ יִהְיֶה לְמַעַן יִבְרַכְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֶיךָ" (דברים כד, יט)

פאה - על הקוצר להותיר בפינת השדה תבואה לעניים, שנאמר: "וּבְקִצְרְכֶם אֶת קְצִיר אֲרָצְכֶם לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֶךָ לְקִצֵּר" (ויקרא יט, ט).

החליטו נעמי ורות כי הן תתפרנסנה מ"מתנות עניים" אלו, המגיעות לעניים בצדק

אֲשֶׁר אֲמַצָּא חֵן בְּעֵינָיו וְתֹאמַר לָהּ לְכִי בְּתִי: ג וְתִלַּךְ וְתָבוֹא וְתִלְקֵט בְּשָׂדֵה אַחֲרֵי הַקְּצָרִים וַיִּקַּר מִקְרָה חֲלֵקֶת הַשְּׂדֵה לְבַעֲזוֹ אֲשֶׁר מִמִּשְׁפַּחַת

ובישר על פי דין תורתנו הקדושה.

טוהר מידות

רות, בעלת המידות הנאצלות, לא רצתה להיות למשא על חמותה, רצתה היא בעצמה ללכת לשדה ללקט את השבולים. אך מכיון שהיתה מכבדת את חמותה, לא עשתה דבר בלי לשאול אותה. היא פנתה אל נעמי ואמרה לה: לא כדאי שתלכי את ללקט שבולים בשדה, משום שאת אשה מוכרת וחסובה, ואין זה לפי כבודך ומעלתך. אולם אני מואביה - אינה מוכרת כאן, ואין לי בושה ללכת ללקט.

וכדי להשקיט יותר את לב חמותה, הוסיפה ואמרה: דעי לך, כי השבולים שאלקט, יותר חביבים לי מן האבנים הטובות שהיו לי בבית אבי מלך מואב, ביודעי עד כמה גדולה היא זכותי שזכיתי להסתופף בנחלת ה', ובתורתו - תורת אמת.

עוד הוסיפה רות: אלך "אחר אשר אמצא חן בעיניו" - אחפש בעל שדה אשר יש בעיניו "חן" - יש לו עין טובה במה שמלקטים העניים. וכן יש לו "חן" של קדושה בעיניים, שאינו מסתכל על נשים אלא מחשבתו בתורה.

אקפיד גם על כך, שכל מה שאלקט יהיה לפי ההלכה, ולכן אלקטה "בשבולים" - ב' שבולים ולא יותר, כפי שלימדת אותי, ששלוש שבולים אינן לקט, ולא אקח לי.

ענתה נעמי ואמרה: "לכי בתי" - את יקרה לי כבת, ואיני רוצה למעט בערכך. אבל כיון שעכשיו זהו צורך השעה, לכי בתי.

רות בשדה בועז

הלכה רות וחטיפשה שדה שיש בו קוצרים הגונים. בלכתה, עשתה לעצמה סימנים כדי לזכור את הדרך חזרה, שלא תצטרך לשאול את העוברים ושבים להיכן ללכת, שמא ירבו עמה בדיבורים. "רגלי חסידיו ישמור" - זימן אותה הקב"ה לשדה של בועז שופט ישראל, שהיו כולם צדיקים, ולא לשדה אחר, שלא יכשלו בה בני אדם בגלל היותה יפת תואר ויפת מראה.

בהגיעה אל השדה, נהגה רות בחכמה: היא הלכה תחילה לסוף השדה בלי ללקט כלום, כדי שלא יהיה לה טורח בנשיאת השבולים, ורק בחזרתה ליקטה. היא הקפידה ללכת "אחרי הקוצרים", ולא לפניהם, כדי שלא יכשלו בה. כמו כן בחרה לה רות מתוך שלוש מתנות העניים דווקא את ה"לקט". היא חששה לקחת "שכחה" שמא באמת בעל השדה לא שכח את העומר, אלא הניחו שיקח לאחר זמן. וכן לא רצתה לקצור מן ה"פאה", משום ששם התקבצו עניים רבים, ולא

אֶלִימָלֶךְ: דַּ וְהִנֵּה בְעֵז בָּא מִבֵּית לָחֶם וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים יְהוָה עִמָּכֶם

רצתה להתערב ביניהם משום צניעות. לכן "ותלקט" רק את השבולים המפורזות פה ושם.

שם שמים מורגל בפיהם

רות ליקטה בשדה של בועז במשך ששה ימים, אך בועז עדיין לא בא לשדה, מחמת שהיה שרוי בשבעת ימי האבלות על אשתו.

"והנה" - בהשגחת ה' יתברך, מגיע בועז אל השדה, אף על פי שלא היה רגיל לבוא כל כך, היה זה ביום השבעה, בו קם מאבלו על אשתו.

הוא הגיע לשדה לאחר ששהה בבית לחם, שם ישבו הסנהדרין מבית דינו של שמואל הנביא. בבית המדרש, תקנו בועז ובית דינו תקנה "לשאל בשם", כלומר: כשהאדם שואל את חברו לשלום, יזכיר את שם ה', כדי להרגיל שם שמים בפי הבריות, על מנת לחזק את האמונה בהשגחת ה' על ברואיו, כמו שנאמר (ירמיה לב, יט): "אשר עיניך פקוחות על כל דרכי בני אדם". כאשר הגיע בועז אל השדה, קיים הוא עצמו את התקנה תחילה, ואמר לקוצרים: "ה' עמכם". השיבו לו: "יברכך ה'".

עניו וצנוע היה בועז, אף על פי שבא וראה את שדהו מלאה תבואה, ונעריו עמלים בחריצות לקצור, לא בא לידי גאווה וזיחחות הדעת, אלא זכר שהכל חסד ה' המושפע עליו. הוא הקדים בשלומם של הקוצרים ולא חיכה שהם יברכוהו תחילה, אף על פי שהם פחותים ממנו.

בדבריו לקוצרים "ה' עמכם" הזכיר להם: אל תסתנוורו מכל השפע הסובב אתכם. כל טובות העולם הזה אינם חשובים כלל בפני עצמם, אלא זכרו את ה', שהמטרה שלנו בקצירת התבואה היא כדי שנוכל לעבוד את ה' ונהיה פנויים בתורה במשך כל ימות השנה.

כמו כן בשעה שאתם קוצרים, תזכרו שה' ציוה על לקט, שכחה ופאה. ותזכרו שאין לגעור בעניים אלא לתת להם בעין יפה ובסבר פנים יפות. כך יהיה ה' עמכם - השכינה תהיה שרויה ביניכם, ותעשו נחת רוח לקב"ה. ענו הקוצרים ואמרו: "יברכך ה'" - אכן אנו נזהרים לקיים מצוות אלו, ובזכותן יברכך ה', כמו שאמרו חז"ל: "עשר תעשר, בשביל שתתעשר".

במילים אלו אף רמזו לו, שה' יברך אותו להקים את ביתו מחדש ולשאת אשה. שהרי אמרו חז"ל: "השרוי בלא אשה שרוי בלא ברכה". יהי רצון שישלח לך ה' "ברכה" - אשה הגונה.

חג השבועות בהלכה ובאגדה

וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ יְהוָה: הֲוַיֹּאמֶר בְּעֵז לְנַעֲרוֹ הַנֶּצֶב עַל הַקּוֹצְרִים לְמִי הַנֶּעֱרָה הַזֹּאת: וַיַּעַן הַנֶּעֶר הַנֶּצֶב עַל הַקּוֹצְרִים וַיֹּאמֶר נַעֲרָה מִזֶּמֶר מִיָּהּ הִיא הַשֶּׁבֶת עִם נַעֲמֵי מִשְׁדֵּה מִזֶּמֶר: וַתֹּאמֶר אֶלְקָטָה נָא וְאֶסְפְּתִי

הם ענו לו בקיצור, כדי לא להתבטל ממלאכתם. שהרי אמרו חז"ל: "כל אדם העוסק במלאכתו אצל אחרים, אל יאריך אפילו בדברי שלום".

דברי חכמה וצניעות

כאשר רואה בועז את רות, הוא שואל את נערו: "למי הנערה הזאת?". ועלינו להבין, מדוע הוא מתעניין באשה זרה? וכי דרכו של בועז לשאול בנערות, חס ושלום!?

אלא ראה בועז ברות דברי חכמה וצניעות מיוחדים. חכמה - שהיתה מלקטת רק שתי שבולים, וזה מראה על ידיעותיה בהלכה. וצניעות - שכל הנשים האחרות היו מתכופפות ומלקטות, ואילו רות היתה מלקטת את השבולים העומדות - בעמידה, ואת השבולים הנמוכות, היתה מלקטת בישיבה בלי להתכופף, כדי להשאר צנועה. וכן כל הנשים נוהגות קלות ראש עם הקוצרים, וזו מצנעת עצמה. כל הנשים מלקטות גם משל בעל השדה, וזו אינה מלקטת אלא מן ההפקר. לפיכך שאל עליה.

ובזוהר הקדוש מובא: שראה בועז את ענוותנותה, ושהיתה לה עין טובה, וכל מה שליקטה שרתה בו ברכה. ורוח הקודש שרתה עליה. לכן שאל למי הנערה הזו.

מעלותיה של רות

הבין הנער כי אולי יש בדעתו של בועז לשאת אותה לאשה. ענה ואמר לו: "נערה מואביה היא השבה עם נעמי משדה מואב". מנה הנער את מעלותיה של רות:

ראשית לכל היא "נערה" בת ארבעים שראויה להוליד (צעירה ביחס לבעוזה שהיה אז בן 80). ומכיון שמתו כל בניו של בועז, לכן ראוי שישא אשה צעירה שתוליד לו ילדים, כדי להותיר לו שם בארץ. מלבד זאת הרי היא "מואביה", וכבר נתחדשה ההלכה "עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית", שדווקא המואבים הזכרים אינם באים בקהל ה', אך המואביות יכולות להתגייר ולהסתופף בנחלת ה'. ובנוסף לכל הרי היא "שבה עם נעמי משדה מואב" - עזבה את כל הטוב שהיה לה בשדה מואב, ובאה עם נעמי הגלמודה והעניה. זה מראה על טוב ליבה ומידותיה הנאצלות, וכן על כך שהתגיירותה היתה לשם שמים, ולא לתועלת גשמית.

מקפידה היא ללקט "אחרי הקוצרים" ונוהגת בצניעות. כבר כמה ימים שהיא מלקטת בשדה אצלנו, ולא ראינו אפילו אחת מאצבעותיה.

בְּעִמְרִים אַחֲרֵי הַקּוֹצְרִים וְתָבוֹא וְתַעֲמוּד מֵאֵז הַבֶּקֶר וְעַד עֵתָה זֶה שְׁבֻתָּה הַבַּיִת מֵעַתָּה: ח וַיֹּאמֶר בְּעֵז אֵל רוּת הֲלוֹא שָׁמַעַתְּ בְּתִי אֵל תְּלַכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֵה אַחֵר וְגַם לֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה וְכֹה תִדְבָּקִין עִם נְעִרְתִּי: ט עֵינֶיךָ בְּשָׂדֵה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן וְהִלַכְתְּ אַחֲרֵיהֶן הֲלוֹא צִוִּיתִי אֶת הַנְּעָרִים לְבִלְתִּי נִגְעֶךָ וְצַמַּת וְהִלַכְתְּ אֶל הַבָּלִים וְשִׁתִּית מֵאֲשֶׁר יִשְׁאֲבוּן הַנְּעָרִים: י וְתַפֵּל עַל פְּנֵיהָ וְתִשְׁתַּחֲוֶה אַרְצָה וְתֹאמֶר אֵלָיו מִדּוּעַ מִצְּאִתִּי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְהַפְרִינִי וְאֲנֹכִי נִכְרִיָּה: יא וַיַּעַן בְּעֵז וַיֹּאמֶר לָהּ הֲגֵד לִי כָּל אֲשֶׁר עָשִׂיתְּ אֶת חֲמוֹתְךָ אַחֲרֵי מוֹת אִישְׁךָ וְתַעֲזֹבִי אֲבִיךָ וְאֶמְךָ וְאֶרְץ מוֹלַדְתְּךָ וְתִלְכִי אֵל עִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶתָ תְּמוּל שְׁלֹשׁוֹם: יב יִשְׁלַם יְהוָה פְּעֻלְךָ וְתֵהִי מִשְׁבַּרְתְּךָ שְׁלָמָה

אל תלכי ללקט בשדה אחר!

כששומע בועז דברים אלו, פונה הוא אל רות ואומר לה: "הֲלוֹא שָׁמַעַתְּ בְּתִי אֵל תְּלַכִּי לְלֶקֶט בְּשָׂדֵה אַחֵר!" תבואי תמיד אך ורק אל השדה הזאת, כיון שיודע אני שנערי כשרים, ובשדה הזו עיני פקוחות עליהם.

כמו כן ציויתי על הנערים שלא יעכבו בערך, אם תרצי לשתות מן הכלים, מן המים שהם מילאו. ועדיף שתקחי ישר מן הכלים ולא תבקשי מהם רשות, כדי שלא תצטרכי להכנס עמהם בדיבורים.

ומובא במדרש, שהיו אלו מים מיוחדים, שמשם היו שואבים רוח הקודש, כי נשאבו לפסח בנקיות ובטהרה יתרה. ראה בועז ברות ששורה עליה רוח הקודש, ובמבט עיניה היתה התבואה מתברכת, לכן רצה שתלך מחיל אל חיל ברוח הקודש, ותתעלה עוד ועוד.

כששומעת רות את דברי החסד של בועז, היא שחה לפניו כאות הכרת הטוב, ושואלת: "מִדּוּעַ מִצְּאִתִּי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְהַפְרִינִי וְאֲנֹכִי נִכְרִיָּה?!" הֲלוֹא אֲנִי נֹכְרִיָּה מֵאֶרֶץ מוֹאָב, וְהַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת עַל עֲמוּן וּמוֹאָב: "לֹא תִדְרוּשׁ שְׁלוֹמָם וְטוֹבָתָם כָּל יְמֵיךָ לְעוֹלָם" (דברים כג. ז) - ואם כן כיצד זכיתי לדברי שבח וברכה כאלה?

באותו רגע נשכחה מבועז ההלכה, המתירה את הנשים המואביות לבוא בקהל ה'. מיד יצאה בת קול מן השמים ואמרה: "לֹא יָבוֹא עֲמוּנִי וּמוֹאָבִי בְּקֹהֶל ה' - עֲמוּנִי וְלֹא עֲמוּנִית, מוֹאָבִי וְלֹא מוֹאָבִית!"

דברי נחמה ופיוס

משיב לה בועז: "הֲגֵד לִי כָּל אֲשֶׁר עָשִׂיתְּ אֶת חֲמוֹתְךָ אַחֲרֵי מוֹת אִישְׁךָ וְתַעֲזֹבִי אֲבִיךָ וְאֶמְךָ וְאֶרְץ מוֹלַדְתְּךָ וְתִלְכִי אֵל עִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶתָ תְּמוּל שְׁלֹשׁוֹם" - שני דברים טובים שמעתי עליך: האחד - הוֹגֵד לִי עַל הַטּוֹבָה שֶׁגִּמַּלְתָּ עִם חֲמוֹתְךָ, שֶׁזֶה מְרַאֵה שֶׁאֵין לְךָ תְּכוֹנַת צְרוּת הָעֵינַן שֶׁל הַמוֹאָבִיִּים. וְהַשְּׁנִי - הוֹגֵד לִי שֶׁהַתְּגִיירַת בּוֹזֵמֵן

חג השבועות בהלכה ובאגדה

מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּאת לַחֲסוֹת תַּחַת כְּנָפָיו: יג וְתֹאמַר אֲמָצָא
חֵן בְּעֵינַיִךְ אֲדֹנָי כִּי נִחַמְתָּנִי וְכִי דִבַּרְתָּ עַל לֵב שִׁפְחָתְךָ וְאֲנֹכִי לֹא אֶהְיֶה
כְּפֹאֶחֶת שִׁפְחָתֶיךָ: יד וַיֹּאמֶר לָהּ בַּעֲזוֹ לֵעֵת הָאֵכֶל גָּשִׁי הֵלֶם וְאָכַלְתָּ מִן

שהיית יכולה לשכון בטח בארצך. משמע שאת טובת מזג וטובת נפש - נוחה לשמים ונוחה לבריות.

ומובא בתרגום: הוגד לי על ידי בת קול שכאשר גזר ה' על מואב שלא יבואו בקהל ה', לא גזר אלא על הזכרים, ולא על הנקבות. ועוד הוגד לי בנבואה, שעתידיים לצאת ממך מלכים ונביאים בגלל החסד והטובה שעשית עם חמותך, שפרנסת אותה אחר שנפטר בעלך, ועזבת את אביך ואמך וארצך ובאת להתגייר.

דעי לך, כי הנסיון שעמדת בו גדול מן הנסיון של אברהם אבינו. אברהם נצטווה מפי ה': "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך". ואילו את הלכת מיוזמתך ומרצונך. ועוד שנעמי הפצירה בך הפצרות מרובות להשאר, ובכל זאת התעקשת ללכת עמה.

כל כך גדול הוא שכרך, שאין ביכולת אדם לשלם לך, ולכן: "יִשְׁלַם ה' פְּעֻלְךָ וְתִהְיֶה מִשְׁכֻּרְתְּךָ שְׁלֵמָה מֵעַם ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל".

את קיימת מצות "גמילות חסדים", שהיא אחת המצוות ש"אדם אוכל מפרותיהם בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם הבא". לכן "ישלם ה' פעלך" - בעולם הזה. אך יחד עם זאת, לא יקוּזו לך מן הקרן בעולם הבא, אלא "תהא משכורתך שלמה מעם ה'", שתזכי ליהנות מזיו שכינתו. כמו שאמרו חז"ל: "צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה".

במילים "משכורתך שלמה" - רמז לה בועז שתזכה לאריכות ימים, ותראה את שלמה המלך מצאצאיה. ואכן נאמר על שלמה (מלכים א. ב ט): "וַיִּשְׂם כֶּסֶף לְאֵם הַמֶּלֶךְ וַתֵּשֶׁב לְיָמִינוּ" - אמרו רבותינו: שם כסא לאִמָּה של מלכות, שהיא רות.

אומרת רות לבעוז: דברייך מנחמים אותי ומשיבים את לבי. עד עכשיו הייתי מסופקת אם אני ראויה לבוא בקהל ה'. הייתי חוששת שמא לא אהיה אפילו כאחת משפחותיך הכנעניות, שכשהן יוצאות לחרות מותרות להנשא לישראל, ואילו אני לא אוּכָה אפילו לך, שאולי איני ראויה בכלל לבוא בקהל. אך עכשיו ניחמת אותי, ולא רק שבשרת לי כי ראויה אני לבוא בקהל, אלא גם הוספת שיהא חלקי לעולם הבא במחיצת האמהות הקדושות שרה, רבקה, רחל ולאה.

הלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד הקצרים ויצבט לה קלי ותאכל ותשבע ותתר: טו ותקם ללקט ויצו בעז את נעריו לאמר גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוהו: טז וגם של תשלו לה מן הצבתים ועזבתם ולקטה ולא תגערו בה: יז ותלקט בשדה עד הערב ותחבט את אשר לקטה ויהי כאיפה שערים: יח ותשא ותבוא העיר ותרא חמותה את אשר לקטה ותוצא ותתן לה את אשר הותרה משבעה: יט ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום ואנה עשית יהי מפירך ברוך ותגד לחמותה את אשר עשתה

יאכלו ענוים וישבעו

כאשר הגיעה שעת האוכל, הזמין אותה בועז לבוא לאכול לשבור את רעבונה. הוא פונה אליה ואומר: "גשי הלם ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ" - הוא מייעץ לה לטבול את הפת בחומץ, שהוא טוב לימות השרב.

אולם רות מפני צניעותה התביישה לגשת וישבה רק "מצד הקצרים". כשראה זאת בועז, הושיט לה ביד לחם קלוי, כדרך שהמארח נותן בעצמו לאורחים שמתביישים. "ויצבט לה קלי" - לקח 'צביטה' מן הפת בראשי אצבעותיו, והושיט לה חתיכה לא גדולה. אמרו חז"ל: או שהיתה ברכה שרויה באצבעותיו של בועז, או ברכה שרתה במעיה של אותה צדקת, שהרי נאמר: "ותאכל ותשבע ותתר".

צדקה בכבוד

מיד כשסיימה רות לאכול, היא קמה בזריזות להמשיך במלאכת לקיטת השבולים. לאחר שהתרחקה, פנה בועז אל נעריו ואמר להם: "גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוהו, וגם של תשלו [תשכחו] לה מן הצבתים [עומרים] ועזבתם ולקטה" - אתם תעשו כאילו אתם שוכחים עומרים, והיא תלקט אותם. התחכם בועז לתת לה בצנעה ובדרך מכובדת, מכיון שהיתה רות עניה בת טובים, המורגלת בחיי עושר, ומתביישת בקבלת לחם חסד.

טוב עין הוא יבורך

אולם רות הצדקת הרגישה בזה, לא רצתה ליהנות מן ההטבות המיוחדות שניתנו לה. "ותלקט בשדה עד הערב" - היא לקטה כשאר העניים, ולכן ארכה המלאכה זמן מרובה עד הערב. "ותחבט את אשר לקטה" - בסיום העבודה היא החליטה לחבוט את השבולים, כדי להפריד את גרעיני התבואה מהקש והמוץ, ולהביא הביתה תבואה נקיה מפסולת, שלא להטריח את נעמי במלאכה זו, וגם כדי שתוכל לשאת בקלות את התבואה, ולא תצטרך ללכת ולבוא כמה פעמים.

"ויהי כאיפה שערים" - ברכה שרתה במעשי ידיה, שבלקט של יום אחד, מצאה "איפה", כמות גדולה המספקת לעשרה ימים.

חג השבועות בהלכה ובאגדה

עֲמוּ וְתֹאמְרוּ שֵׁם הָאֵישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בַּעַז: כ וְתֹאמְרוּ נַעֲמִי לְכַלְתָּהּ בְּרוּךְ הוּא לִיהוָה אֲשֶׁר לֹא עִזַּב חֶסְדּוֹ אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַמֵּתִים וְתֹאמְרוּ לָהּ נַעֲמִי קָרוֹב לָנוּ הָאֵישׁ מִגֹּאֲלֵנוּ הוּא: כא וְתֹאמְרוּ רוּת הַמּוֹאֲבִיָּה גַם כִּי אָמַר אֵלַי עִם הַנְּעָרִים אֲשֶׁר לִי תִדְבְּקִין עִד אִם כָּלוּ אֵת כָּל הַקְּצִיר אֲשֶׁר לִי: כב וְתֹאמְרוּ נַעֲמִי אֵל רוּת כָּלְתָה טוֹב בְּתִי כִּי תִצְאִי עִם נַעֲרוֹתַי וְלֹא יִפְגְּעוּ בָךְ בְּשָׂדֶה אַחֵר: כג וְתִדְבַק בַּנְּעָרוֹת בַּעַז לְלַקֵּט עַד כְּלוֹת קְצִיר הַשְּׂעָרִים וְקְצִיר הַחֲטִיִּם וְתֵשֶׁב אֶת חֲמוֹתָהּ:

כאשר הגיעה רות לבית עם התבואה, התפלאה נעמי לראות כמות כה גדולה. היא חששה שמא ליקטה רות שבולים שלא לפי הדין. לכן מיד הוציאה רות את האוכל אשר הותירה מאכילתה, והראתה לה שגם במה שאכלה שרתה הברכה. ומכאן שגם הכמות הגדולה של השבולים היא מברכת ה' עליה.

רות דאגה להביא לחמותה את האוכל שהותירה, כי בודאי רעבה היא וזקוקה לאוכל מיידי, ולא הניחה לה להמתין עד שיוכנו השבולים לאכילה.

פנתה נעמי לרות ואמרה לה: "יְהִי מִפִּיךָ בְּרוּךְ!" את כל כך זריזה וחרוצה, והברכה שרויה במעשי ידיך. מי שיכירך וישא אותך לאשה, יתברך באשת חיל אשר לחם עצלות לא תאכל!

לשאלת נעמי, היכן ליקטה, עונה לה רות: "שֵׁם הָאֵישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בַּעַז" מכאן שיותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, עושה העני עם בעל הבית, שמזכה אותו במצות הצדקה. ובפרט שהיא זיכתה את בועז בחסד גדול ביותר, לתת לחם לעני רעב, שזאת מעלה גדולה יותר של צדקה, בבחינת: "הלוא פרוס לרעב לחמך".

כששומעת נעמי שה' זימן את כלתה אל שדה בועז, היא מודה לה' ומחזקת אותה שתתחבר אך ורק עם נערותיו, שהן צנועות ויראות שמים. היא אף מבשרת לרות שבועז הוא קרוב משפחה שלהם, ולכן מצוה עליו לייבם אותה - להינשא לה, כדי להקים שם למחלון בעלה, שנפטר ללא ילדים.

במשך כל תקופת הקציר, ממשיכה רות ללכת ללקט בשדהו של בועז. "עַד כְּלוֹת קְצִיר הַשְּׂעָרִים וְקְצִיר הַחֲטִיִּם" - עד שעוברים שלושה חודשים. בשלב זה הגיע הזמן שרות יכולה להינשא, כפי שאומרת הגמרא (מסכת יבמות דף לה עמוד א): הגיורת שנתגיירה, צריכה להמתין שלושה חודשים כדי להיות ראויה לנישואין.

פרק ג

א ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא אבקש לך מנוח אשר ייטב לך: ב ועתה הלא בעז מדעתנו אשר היית את נערותיו הנה הוא זרה את גרן

מנוח אשר ייטב לך

עברו שלושה חודשים מאז שהתגיירה רות, כעת יכולה רות להינשא ולהקים בית. אילו היתה נעמי דורשת את טובת עצמה, היתה מעדיפה כי רות תשאר בביתה ותשמש אותה לעת זיקנותה, אולם נעמי דורשת את טובתה של כלתה, ומחפשת לה עתיד ומנוחה, שהרי אין לאשה מנוחה אלא בבית בעלה.

היא פונה אל רות ואומרת לה: "בתי, הלא אבקש לך מנוח אשר ייטב לך" - כמו בתי את, ודורשת אני אך ורק את טובתך. לכן הטי אוזן ושמעי לדברי. דעי לך, שגם אם אומר לך דברים שיהיו תמוהים בעיניך ולא יתקבלו על דעתך, הרי הכל אך ורק לטובתך.

מצות יבום

נאמר בתורה: "כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם ובן אין לו, לא תהיה אשת הַמֵּת הַחוּצָה לְאִישׁ זֶר, יִבְמָה יָבֵא עֲלֶיהָ וּלְקַחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה וַיִּבְמָה: וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר תֵּלֵד יִקָּוֶם עַל שֵׁם אָחִיו הַמֵּת וְלֹא יִמָּחָה שְׁמוֹ מִיִּשְׂרָאֵל" (דברים פרק כה פסוקים ה - ו)

אומרת התורה הקדושה, כי אם מת אדם בלא שהותיר אחריו ילדים, נפשו אינה מוצאת מנוחה מוחלטת בעולם הבא. לכן מצוה על אחיו להשתדל להותיר לאחיהם המת שם ושארית בארץ, שלא ימחה שמו מישראל, ובוה תנוח נפשו בצרור החיים. וכיצד יעשו זאת? על ידי "יבום" - שינשא אחד האחים לאשת האח שמת, והילד שיוולד יהיה מיוחס אל האח המת. ואז: "ברא מזכה אבא" - כלומר: אותו בן יזכה את ה"אב" (האח המת) בעולם הבא.

מן התורה דין "יבום" חל רק על אחי המת, ולא על יתר קרוביו. אבל המנהג היה בזמנם, שמי שמת בלי זרע, היה אפילו אדם אחר מקרוביו נושא את אשתו, כדי להקים לו שם ושארית.

פונה נעמי ואומרת לרות: הנה בועז הוא קרוב משפחה שלנו, ועל ידו יכולה את להיבנות ולהקים שם לבעלך המת. מלבד זאת בועז הוא האיש הראוי לך ביותר, יודעת את על מידותיו הנאצלות, נדיבות ליבו וצדקותו, וגם הוא מכיר בערכך. לכן הקשיבי לכל אשר אומר אליך:

עכשיו תמה תקופת הקציר, והגיעה העת לזרות את התבואה ברוח. גם בועז צריך היום לזרות את תבואתו, אך משום שזוהי עבודה מייגעת, יעדיף בועז לעשות אותה בשעות הערב והלילה, ולא בשעות היום החמות. בסיום עבודתו, לא יחזור

הַשְּׁעָרִים הַלֵּילָה: ג וְרַחֲצֵת וְסָכֵת וְשָׁמֵת שְׁמֵלְתֶיךָ עָלֶיךָ וַיִּרְדֵּת הַגֶּרֶן אֶל
תּוֹדְעֵי לְאִישׁ עַד פְּלָתוֹ לְאָכַל וּלְשִׁתוֹת: ד וַיְהִי בְשִׁכְבוֹ וַיִּדְעֵת אֶת הַמָּקוֹם

בועז לביתו אלא יישן בשדה, כי גנאי הוא לתלמיד חכם לצאת יחידי בלילה. כמו כן, הדור פרוץ בגניבה ובגזול, ובעלי שדות רבים ישנים בשדותיהם כדי לשומרם. לכן ודאי שאף בועז יישן הלילה בשדה.

דעי לך כי דווקא עכשיו, לאחר זריית התבואה, כאשר ליבו של בועז שמח וטוב עליו, זהו עת רצון ושמחה המתאים ביותר לנישואין. לכן אל תתמהמהי יום נוסף. לכי עוד הלילה הזה אל שדה בועז, תתודעי אליו, ותאמרי לו את אשר בלבבך, והוא ברוב חכמתו ידע כיצד לגלגל את הדברים הלאה.

כמובן שתעשי זאת בחכמה ובתבונה. עליך להכין את עצמך מבחינה רוחנית, על ידי שתסירי מלבך כליל את טינופת העבודה זרה שדבקה בך. כמו כן תקבלי על עצמך מצוות וצדקות, כדי שתהיי ראויה להינשא לאדם כה חשוב וצדיק כמו בועז.

בהגיעך, ודאי יהיו שם עדיין הפועלים עסוקים במלאכתם. לכן מצאי לך מקום מסתור, המתניני עד שירד הלילה ותסתיים העבודה. ולאחר שבועז יחזק את ליבו באכילה ושתיה וילך לישון, תצאי ממחבואך ותתודעי אליו. ובעזרת ה' קרובה ישועתך לבוא.

חתום פה שטן

תמיהה גדולה תמהים אנו על נעמי, מדוע צייתה לרות לעשות את הדברים בדרך זו? הלא בועז יודע ומכיר בערכה הרם של רות, יכולה היתה נעמי לשוחח עם בועז על הענין, או אולי לשלוח איזה שליח שידבר אתו בענין זה, וכך להסדיר את הדברים בצורה מכובדת ונאותה. מה עומד מאחורי מעשיה של נעמי הצדקת?

ראתה נעמי ברוח הקודש, כי מנישואין אלה, של בועז ורות, עתידה לצאת שושלת המלוכה של עם ישראל: דוד מלך ישראל ומלך המשיח. כח עצום של קדושה יש לנישואין אלו. ובמקום שבו שורה הקדושה, שם רוצה השטן להאחז ולקטרג ביתר שאת, ובכוחו חס ושלום להרוס ולסלק את הקדושה.

רצה הקב"ה להסוות את העניין מעיניו של השטן. הוא שם בליבה של נעמי, להדריך את רות לעשות מעשה שבמבט שטחי הוא נראה לא הגון ולא נאה, כדי שהשטן לא ימצא עניין לקטרג בו. וכך תיווצר מלכות בית דוד ומלך המשיח ללא הפרעות ומקטרגים.

זאת ועוד, ראתה כאן נעמי שהלילה הזה הוא עת רצון. אמרה נעמי לרות שלא

אֲשֶׁר יִשְׁכַּב שָׁם וּבָאת וּגְלִית מִרְגְּלָתוֹ וּשְׁכַבְתָּ וְהוּא יִגִּיד לְךָ אֵת אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין: ה' וְתֹאמַר אֵלֶיהָ כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמְרֵי אֵלַי אַעֲשֶׂה: ו' וְתִרְדּוּ הַגֶּרֶן וְתַעֲשׂוּ כָכֵל אֲשֶׁר צִוְתָה חֲמוּתָה: ז' וַיֹּאכַל בַּעֲזוֹ וַיִּשְׂתֶּה וַיִּיטֵב לְבוֹ וַיִּבֵּא לְשֹׁכְבֵי בְקִצָּה הָעֶרְמָה וַתָּבֵא בִלְטָ וַתִּגַּל מִרְגְּלָתוֹ וַתִּשְׁכַּב: ח' וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיִּחַרְדּוּ הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וַהֲנֵה אִשָּׁה שְׁכַבְתָּ מִרְגְּלָתוֹ: ט' וַיֹּאמֶר מִי אַתָּה

תחשוש שמא תבוא עליה קללה, כי הלילה הוא עת שמחתו של בועז, ורוח הקודש שורה עליו. זהו הזמן המוכשר והראוי להורדת נשמות מלכות בית דוד, ומהם משיח צדקנו. לכן אין לדחות זאת כלל וכלל!

רות יורדת אל הגורן

כששומעת רות את דברי נעמי, היא פונה ואומרת לה: "כל אשר תאמרי אלי אעשה" אע"פ שאיני מבינה את טעם הדבר, ואף על פי שאני מעצמי לא הייתי מסוגלת לעשות דבר כזה, בכל זאת אעשה, כיון שיצאו הדברים מפין.

ואכן: "וְתִרְדּוּ הַגֶּרֶן וְתַעֲשׂוּ כָכֵל אֲשֶׁר צִוְתָה חֲמוּתָה", ועל כל דבר ודבר, אמרה: 'הריני עושה מצוות חמותי'. "ותרדו הגורן" - כל כוונתה היתה לא לתועלת עצמה, אלא להעמיד צדיקים וחסידים שראויים לשבת בסנהדרין שישיבה כחצי גורן עגולה. וכן את שלמה המלך, שבנה את בית המקדש בגורן של ארוונה היבוסי.

אכילתו של צדיק

עומדת רות במחבואה ומצפה. ואכן, כפי שאמרה לה נעמי, לאחר שסיים בועז את מלאכת זריית התבואה, הוא ישב לאכול ולשתות. אכילה זו היתה לאחר תקופה ארוכה שבה לא אכל בועז לשובע. כל תקופת הרעב, היה בועז מסתפק באכילה מועטת בלבד. אף על פי שהיה עשיר, והיה יכול להרשות לעצמו לאכול בשפע, רצה לשתף את עצמו בצער הציבור. רק עכשיו, כשהסתיימה תקופת הרעב, התבואה גדלה, וכולם קצרו את תבואתם ויכלו לאכול לשובע, יכל בועז אף הוא לאכול לשובע נפשו. "וַיִּיטֵב לְבוֹ" - עסק בדברי תורה וברך על מזונו, והודה לה' על כך שקיבל את תפילתו והוריד שפע לעולם.

רות מתוודעת אל בועז

לאחר שאכל, שתה, וברך את ה', הלך לישון בקצה ערימת התבואה. כדרך הצדיקים, שלא מחפשים להם תענוגות, קיים בעצמו: "על הארץ תישן". כאשר נרדם, באה רות "בִּלְטָ" - בנחת, ונוהרה שלא ליגע בו ושלא לשכב לצדו, אלא למרגלות רגליו ובריחוק.

"וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה" - בחצות הלילה התכונן בועז לקום כדרכו בקודש לעסוק בתורה, כפי שעשה בעתיד אף נינו דוד המלך, כמו שנאמר בתהילים: "חצות לילה אקום להודות לך". אולם מה מאוד נבהל בועז בראותו כי "הֲנֵה אִשָּׁה שְׁכַבְתָּ

חג השבועות בהלכה ובאגדה

ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנפך על אמתך כי גאל אתה: י ויאמר ברוכה את ליהוה בתי היטבת חסדך האחרון מן הראשון לבלתי לכת אחרי הפחורים אם דל ואם עשיר: יא ועתה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל את: יב ועתה כי אמנם כי גאל אנכי וגם יש גאל קרוב ממני: יג ליני הלילה והיה בפקר

מְגַלְתִּיו". הוא נתקל בניסיון קשה, ולכן חרד חרדה גדולה עד מאוד. אמר בועז בלבו: עכשיו שעת חצות, שהקב"ה נכנס עם הצדיקים בגן עדן, וכיצד אחטא לאלוקים בעת כזאת? כך התגבר וכבש את יצרו.

הוא פנה לרות ושאל "מי את?" - האם את מותרת או אסורה? פנויה או נשואה? טמאה או טהורה?

ענתה לו רות: אני רות. מותרת אני לך, פנויה וטהורה. ובאתי אליך לשם נישואין. "וּפְרִשְׁתְּ כַנָּפֶךָ עַל אֲמֶתֶךָ" - פרוס עלי את הטלית, כדרך שפורסים בשעת חופה וקידושין ושבע ברכות, ובכך אחסה בצל כנפיך, כמו האפרוחים החוסים בכנפי אמותיהם. "כִּי גָאֵל אֶתְּהָ" וביכולתך להקים שם למחלון בעלי.

אשת חיל את!

שומע בועז את דברי רות, רואה הוא ברוח קדשו כי צדיקה היא ועתיד דוד מלך ישראל לצאת ממנה, מכיר הוא בטוהר כוונותיה, ולכן פונה בועז ואומר לה: "בְּרוּכָה אַתְּ לַה' בְּתִי, הֵיטַבְתְּ חֶסֶדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן הָרִאשׁוֹן לְבִלְתִּי לִכְתּוֹב אַחֲרֵי הַפְּחוּרִים אִם דָּל וְאִם עֶשִׂיר" - חסד גדול רוצה את לעשות עם בעלך מחלון להקים לו שם, ולשם כך את מוכנה להינשא לאדם זקן כמוני, ואין לך מתפתה להינשא לבחור צעיר. דעי לך כי החסד האחרון הזה שאת עושה להקים שם למחלון בעלך, גדול יותר מן החסד הראשון שעשית עמו, שטפלת בקבורתו ובתכריכיו.

"וְעַתָּה בְּתִי אֵל תִּירְאִי" - אל תחששי שמא לא ארצה להינשא לך בגלל היותי שופט ישראל ואילו את נוכריה ובלתי מיוחסת, "כִּי יוֹדֵעַ כָּל שַׁעַר עַמִּי כִּי אִשְׁתְּ חֵיל אֶתְּ" - יש לך יחס עצמי על ידי מידותייך הנאצלות ומעשייך הטובים.

ראויה היא רות לבועז, שהרי עליה נאמר: "אשת חיל", ועל בועז העיד הכתוב: "איש גבור חיל", ומשניהם יצא דוד מלך ישראל, שנאמר עליו "יודע גן וגיבור חיל" - במלחמתה של תורה.

אבל, אומר בועז לרות, יש אדם שהוא קרוב משפחה לבעלך יותר ממני, שמו הוא: "טוב", ולו זכות הקדימה, כיון שהוא אח של אלימלך, בעוד שאני בן אחיו. ולכן ליני הלילה כאן בשדה, ובבוקר אשאל את טוב אם רוצה הוא לישא אותך. ואם לא ירצה, אני אשא אותך.

אִם וַיֵּאמֶר לְךָ טוֹב וַיֵּאמֶר וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגַאֲלֶךָ וַיֵּאמֶר לְךָ אֲנֹכִי חַי יְהוָה שְׂכָבִי
 עַד הַבֶּקֶר: יָד וְתִשָּׁבֵב מִרְגְּלוֹתַי עַד הַבֶּקֶר וְתִקֵּם בְּטָרְם יִכִּיר אִישׁ אֶת
 רַעְהוֹ וַיֵּאמֶר אֶל יוֹדֵעַ כִּי בָאָה הָאִשָּׁה הַגֵּרָן: טו וַיֵּאמֶר הִבִּי הַמִּטְפַּחַת
 אֲשֶׁר עָלַיךָ וְאֶחָזִי בָּהּ וְתֵאחָזֵ בָּהּ וַיִּמְד שֵׁשׁ שְׁעָרִים וַיִּשֶׁת עָלֶיהָ וַיִּבֵּא
 הָעִיר: טז וַתְּבוֹא אֶל חֲמוּתָהּ וַתֵּאמֶר מִי אַתְּ בְּתִי וַתִּגְדַּל לָהּ אֶת כָּל אֲשֶׁר
 עָשָׂה לָּהּ הָאִישׁ: יז וַתֵּאמֶר שֵׁשׁ הַשְּׁעָרִים הָאֵלֶּה נָתַן לִי כִּי אָמַר אֵלַי אֶל
 תְּבוֹאִי רִיקָם אֶל חֲמוּתְךָ: יח וַתֵּאמֶר שְׂבִי בְּתִי עַד אֲשֶׁר תִּדְעִין אֵיךְ יִפְלֵ
 דְּבָר כִּי לֹא יִשְׁקֹט הָאִישׁ כִּי אִם כָּלָה הַדְּבָר הַיּוֹם:

בזמנו עדיין לא גזרו על איסור ייחוד עם פנויה, אלא דווקא עם אשת איש. מאוחר יותר, דוד המלך ובית דינו גזרו אף על הייחוד עם פנויה. לכן נשארה רות ללון בשדה. ומיד בבוקר, עוד בטרם האיר היום לגמרי, כשעדיין לא ניתן היה להכיר איש את רעהו, זרז בועז את רות שתקום ותלך לביתה, כדי שלא יראו אותה בשדהו, בבחינת "והייתם נקיים מה" ומישראל" - שלא לעורר עליו חשד.

אומרים חז"ל, שכל אותו הלילה היה בועז שטוח על פניו, והתפלל ואמר: רבנו של עולם, גלוי וידוע לפניך שלא נגעתי בה. יהי רצון מלפניך, אל יודע כי באה האשה אל הגורן, שלא יתחלל שם שמים חס ושלום.

בועז לא רצה לשלוח את רות ריקם לביתה, אלא נתן בידה תבואה. הוא רצה שאם יפגוש אותה אדם בדרך ויראה אותה יוצאת משדהו, יבחין כי יש בידה תבואה, ויבין מכך שהיא באה אליו לבקש צדקה. נתן לה בועז שישיית סאה שעורים, שזהו שיעור סעודה אחת, לרמוז לה, שהדבר יגמר עוד היום, ואת סעודת הערב תאכל כבר בבית בעלה. כמו כן המספר שש מרמז על שש מעלותיו של דוד המלך, שיצא מחלציה: יודע נגן בכנור, גבור חיל, איש מלחמה, נבון דבר [מבין כל דבר חכמה], איש תואר, וזה 'עימו. מעלות אלו אף מרומזות בסמל "מגן דוד", שיש לו שש פינות.

רות חוזרת לבית נעמי

יוצאת רות בזריזות מן השדה, ומגיעה לבית נעמי עוד בטרם האיר היום. היא מספרת לנעמי את קורותיה, ונעמי משיבה לה: "שְׂבִי בְּתִי עַד אֲשֶׁר תִּדְעִין אֵיךְ יִפְלֵ דְבָר" - שבי בבית, כי בועז בודאי יטפל לך בענין, ואם יבוא לקרוא לך תהיי מוכנה ומזומנת בבית.

פרק ד

א ובעז עֲלֵה הַשֶּׁעַר וַיֵּשֶׁב שָׁם וְהָנָה הַגּוֹאֵל עִבְרָא אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּעֵז וַיֹּאמֶר
 סוּרָה שְׁבָה פֶּה פְּלָנִי אֶלְמָנִי וַיִּסֵּר וַיֵּשֶׁב: ב וַיִּקַּח עֲשָׂרָה אָנָשִׁים מִזְּקָנֵי
 הָעִיר וַיֹּאמֶר שְׁבוּ פֶּה וַיֵּשְׁבוּ: ג וַיֹּאמֶר לַגָּאֵל חֲלַקְתָּ הַשְּׂדֵה אֲשֶׁר לְאַחֵינוּ
 לְאַלְיִמְלָךְ מִכְרָה נַעֲמֵי הַשְּׁבָה מִשְׂדֵה מוֹאֵב: ד וְאֲנִי אִמְרָתִי אֶגְלֶה אֲזַנְךָ
 לֵאמֹר קָנָה נֶגְדַּי הַיֹּשְׁבִים וְנֶגְדַּי זְקָנֵי עַמִּי אִם תִּגְאָל גָּאֵל וְאִם לֹא יִגְאָל

הבא להטהר מסייעים אותו

צדיק אומר ועושה. מיד באותו בוקר, קם בועז לסדר את עניינה של רות. הוא פנה ועלה אל שער הסנהדרין לדון בעניין. אולם אין הוא רוצה ליזום את הדיון מעצמו, ולכנס את חכמי הסנהדרין, כדי שלא ייראה כאילו יש לו נגיעה ורצון אישי בעניין. לכן ישב הוא והמתין בפתח השער עד שיעבור 'טוב', והוא ידבר עמו, ומתוך כך יעלה עניינה של רות על סדר היום, יבוררו הדברים ויועמדו על מקומם.

והנה, הפלא ופלא, מיד ביושבו בשער הסנהדרין, עבר שם טוב. אומרים חז"ל: וכי היה טוב עומד אחורי השער? כיצד הזדמן לשם בדיוק ברגע המתאים? אלא אפילו היה טוב בסוף העולם, היה הקב"ה מטיסו, כדי שלא ישב אותו צדיק ויצטער בהמתנתו. על כך נאמר: "ותגזור אומר ויקם לך", כיון שאמר בועז לרות "והיה בבוקר...", "קיים הקב"ה דברו ומיד בבוקר זימן לו את טוב.

אמר רבי ברכיה: בועז עשה את שלו, ורות עשתה את שלה, ונעמי עשתה את שלה. אמר הקב"ה אף אני אעשה את שלי.

הכתוב אינו מכנה את טוב בשמו, אלא "פְּלָנִי אֶלְמָנִי" (תרגום: "כסי וטמיר") מלשון הסתרה וההעלמה, שנסתר ונעלם ממנו מה נזדמן לו על ידי הקב"ה להקים שושלת מלכות ישראל, והוא חשש פן ישחית נחלתו.

לפני שמתחיל בועז לדבר עם טוב, הוא מכנס במקום עֲשָׂרָה אָנָשִׁים מִזְּקָנֵי הָעִיר, ואומר להם לשבת עמו. היתה זו הכנה לקראת הבאות, לכנס מניין למעמד האירוסין והנישואין, שהרי אין מברכים ברכת חתנים אלא בעשרה.

ואז פונה בועז לטוב ומדבר עמו לגאול את השדה של אלימלך. מהי גאולת שדה?

גאולת השדה

נאמר בתורה: (ויקרא פרק כה פסוק כה) "כִּי יָמוּךְ אָחִיךָ וּמָכַר מֵאֲחֻזְתּוֹ וּבָא גֹאֵל הַקָּרֵב אֵלָיו וּגְאָל אֶת מִמְכַר אָחִיו".

בשעה שחילקו ישראל את הארץ, חילק אותה יהושוע לשנים עשר השבטים על פי

הַגִּידָה לִי וְאֲדַעַה פִּי אֵינְךָ זֹולָתְךָ לְגֵאוֹל וְאֲנֹכִי אַחֲרֶיךָ וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֲגַאֵל:
הַ וַיֹּאמֶר בְּעֵז בְּיוֹם קְנוֹתְךָ הַשְּׂדֵה מִיַּד נְעַמִּי וּמֵאֵת רוּת הַמוֹאֲבִיָּה אִשְׁתְּ
הַמֵּת קִנִּית לְהִקִּים שֵׁם הַמֵּת עַל נַחֲלָתוֹ: וַיֹּאמֶר הַגֵּאֵל לֹא אוֹכַל לְגֵאֵל

הגורל, כל שבט נטל את החלק אשר עלה בגורלו. החלוקה שיצאה בגורל לא היתה מקרית, אלא היתה על פי רצון ה' - כל שבט ייעד לו הקב"ה מקום מסויים בארץ ישראל, ומקום הנחלות צריך להישאר קבוע לדורי דורות. לכן מאז אותה חלוקה, אין אדם רשאי למכור את שדהו.

אך אם שרוי האדם בדוחק גדול, עד שאין לו כסף כלל אפילו למזונות, יכול הוא למכור את נחלתו, אולם גם אז המכירה לא חלה לצמיתות, ובשנת היובל חוזרת הנחלה לבעליה המקוריים.

גם לאחר שמכר האדם את שדהו, אם במשך הזמן, לפני שהגיעה שנת היובל, השתפר מצבו הכלכלי והזדמן לו כסף, מצוה עליו "לפדות" את שדהו ולהחזירו לרשותו (על ידי שישלם לקונה את כסף המכירה בקיזוז השנים שחלפו, בהן השתמש הקונה בשדה). כמו כן אם יש לאותו עני קרוב משפחה עשיר, יכול אף הוא 'לגאול' את השדה ולפדותו מיד הקונה, ובכך לא יפול השדה ביד זר.

להקים שם המת על נחלתו

פונה בועז ואומר לטוב: נעמי מכרה את השדה של אלימלך מחמת דוחקה, שהרי באה ממואב אפילו ללא נעליים לרגליה. מצוה עלינו, קרובי משפחתה, לפדות את השדה, כי אין ראוי לזר שיכנס לנחלת אבות. אולם אתה קודם לי במצוה זו מכיון שאתה קרוב לאלימלך יותר ממני, שאתה אחיו ואילו אני בן אחיו.

מסכים טוב ואומר: אכן מוכן אני לגאול את נחלתו של אלימלך.

מוסיף בועז ואומר: דע לך, כי ביום שבו אתה קונה את הנחלה, עליך לקנות אף את רות אשת מחלון ולהינשא לה, כי רות אינה רוצה למכור את השדה, אלא אך ורק למי שיתרצה להנשא לה. זאת משום שהיא רוצה "להקים שם המת על נחלתו" - שאם יוולד בן הוא יירש את נחלת המת. כמו כן, בכל פעם שתבוא רות אל השדה, יאמרו זו אשת מחלון, ועל ידי כך יזכר שם מחלון.

עד כה לא הזכיר בועז את רות, כי אמר: אולי לא ירצה טוב לגאול את השדה, ולמה אבייש את רות לדון עליה ברבים מי מוכן להנשא לה. אולם לאחר שהסכים טוב לגאול את השדה, הוצרך בועז להוסיף ולספר לטוב אף על בקשתה של רות.

לִי פֶן אֲשַׁחֵת אֶת נַחֲלָתִי גֹאֵל לֶךְ אֶתָּה אֶת גְּאֻלְתִּי כִּי לֹא אוֹכַל לְגֹאֹל: ז
 וְזֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאֻלָּה וְעַל הַתְּמוּרָה לְקַיֵּם כֹּל דְּבַר שְׁלֹף אִישׁ
 נַעֲלוּ וְנָתַן לְרַעְהוּ וְזֹאת הַתְּעוּדָה בְּיִשְׂרָאֵל: ח וַיֹּאמֶר הַגֹּאֵל לְבַעַז קְנֵה לֶךְ
 וַיִּשְׁלַף נַעֲלוּ: ט וַיֹּאמֶר בַּעַז לְזֻקְנֵי וְכָל הָעָם עֵדִים אֶתֶם הַיּוֹם כִּי קִנִּיתִי
 אֶת כָּל אֲשֶׁר לְאֵלִימֶלֶךְ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לְכַלְיוֹן וּמַחֲלוֹן מִיַּד נְעָמִי: י וְגַם אֶת
 רוֹת הַמַּאֲבִיָּה אֲשֶׁת מַחֲלוֹן קִנִּיתִי לִי לְאִשָּׁה לְהַקִּים שֵׁם הַיָּמָת עַל נַחֲלָתוֹ
 וְלֹא יִכְרַת שֵׁם הַיָּמָת מֵעַם אָחִיו וּמִשְׁעַר מְקוֹמוֹ עֵדִים אֶתֶם הַיּוֹם: יא
 וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּשַׁעַר וְהִזְקֵנִים עֵדִים יִתֵּן יְהוָה אֶת הָאִשָּׁה הַבָּאָה

לא אוכל לגאול!

ברגע ששומע טוב תנאי זה, הוא מסתייג מיד מן הענין. בסתר ליבו היה חושש
 לשאת אשה מואביה, כי עדיין לא התחזקה ההלכה המתירה את המואביות לבוא
 בקהל ה', והיה חושש פן יוציאו לעז על נישואיו, שנשא אשה מואביה ולכן אמר
 "לא אוכל לגאול לי פן אשחית את נחלתי".

אמנם יש מפרשים שטוב לא אמר לבועז את אשר בלבבו, אלא פנה לבועז ואמר:
 איני יכול להינשא לרות, מכיון שכבר יש לי אשה ובנים. איני רוצה שיהיו לי
 בביתי שתי נשים, שהרי מטבע האשה שכל עוד היא יחידה לבעלה, הרי היא
 מכבדת אותו ומייקרת אותו. אבל אם באה "צרתה" - אשה נוספת, הופכת
 אהבתה לשנאה, וכך חיי לא יהיו חיים, ואשחית את נחלתי - משפחתי. לכן מוטב
 שתגאל אתה, שהרי לך אין לא אשה ולא ילדים.

חליצת הנעל

שומע בועז את הדברים, ורוצה לתת להם תוקף הלכתי. בזמנם היה נהוג, שאדם
 שרוצה למכור לחברו חפץ מסויים או לעשות עמו עסק חליפין, היה המוכר חולץ
 את נעלו ונותן אותה לקונה. היה זה מעשה סמלי המבטא את הקנין, שהרי
 במקרים רבים, כמו במכירת שדה, בית או תבואה, לא ניתן להעביר את הסחורה
 עצמה מיד ליד, והעברת הנעל מיד ליד היא המסמלת את עניין המכירה. מעשה
 זה היה מעיד על כך שהמכירה שרירה וקיימת.

אף כאן שולף טוב את נעלו ונותן אותה לבועז. בכך מוותר הוא על זכותו לגאול
 את השדה. מכריז בועז ואומר לזקנים ולכל העם אשר התקבצו שם: "עֵדִים אֶתֶם
 הַיּוֹם כִּי קִנִּיתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר לְאֵלִימֶלֶךְ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לְכַלְיוֹן וּמַחֲלוֹן מִיַּד נְעָמִי". מיד
 הביאו את רות, והוא קידש אותה וברך ברכת חתנים. וכיון שרות היתה מואביה
 רצה בועז שיעשה הדבר בפרסום גדול ובנוכחות הסנהדרין, כדי שלא יהיה פקפוק
 על ההלכה: "עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית".

אֶל בֵּיתְךָ פָּרַחַל וּכְלָאָה אֲשֶׁר בָּנוּ שְׁתִּיחֵם אֶת בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְעָשָׂה חֵיל
בְּאִפְרָתָה וּקְרָא שֵׁם בַּיִת לְחָם: יב וַיְהִי בֵּיתְךָ כְּבַיִת פָּרֶץ אֲשֶׁר יִלְדָה תָּמַר
לְיִהוּדָה מִן הַזֶּרַע אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה לְךָ מִן הַנְּעֻרָה הַזֹּאת: יג וַיִּקַּח בְּעֵז אֶת
רוּת וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַיִּתֵּן יְהוָה לָהּ הַרְבִּיז וַתֵּלֶד בֶּן: יד
וַתֹּאמְרָנָה הַנְּשִׁים אֶל נְעָמִי בְּרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר לֹא הִשְׁפִּית לְךָ גֹּאֵל הַיּוֹם

שמחה מעורבת בעצב

לאחר מעמד הנישואין, מברכים אותו הזקנים והעם: "וַיִּתֵּן ה' אֶת הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל
בֵּיתְךָ פָּרַחַל וּכְלָאָה אֲשֶׁר בָּנוּ שְׁתִּיחֵם אֶת בַּיִת יִשְׂרָאֵל" - כשם שרחל ולאה באו
מבית של עבודה זרה, ובכל זאת עזבו את גלולי אביהן וזכו לבנות את בית ישראל,
כך תזכה אתה עם רות לבנות בית נאמן בישראל.

לקח בועז את רות לאשה, "וַיִּתֵּן ה' לָהּ הַרְבִּיז וַתֵּלֶד בֶּן" - היה כאן סיוע אלוקי
מיוחד: עשר שנים שהתה עם מחלון ולא נפקדה, ואילו כאן נישאה לזקן ונפקדה
מיד. "וַיִּתֵּן ה' לָהּ הַרְבִּיז" - בזכותה יותר מאשר בזכותו, מכיון שהתאמצה על
הדבר יותר.

אולם השמחה התערבה בעצב ובאבל: אותו לילה, שבו כינס בועז את רות אל
ביתו, ליל האחרון היה, ולמחרת בבוקר השכימו הכל להלוויתו, כי מת.

טעות גורלית?!

אומרים המפרשים, כי עם פטירתו של בועז, עלה בלב הזקנים והעם החשש
הגדול, שמא חס ושלום לא כיוונו הם לאמיתיה של תורה, וטעו הם בכך שהתירו
את רות המואביה לבוא בקהל ה'. אולי חס ושלום בעטיה של רות נפטר בועז?!
ושמא הבן שיוולד פסול הוא מלבוא בקהל ה'?! לכן מכאן ואילך כבר לא מזכירים
הזקנים והעם, לא רצו הם להמשיך לקחת חלק בעניינה של רות.

רק הקב"ה ידע את האמת. בועז - לא היו כתובות לו שנים אלו בספר החיים.
ובכל זאת עיכב הקב"ה את פטירתו והותירו בחיים אך ורק כדי שישא את רות,
ויעמיד את מלכות ישראל. בזכות רות חי בועז עד יום זה. וברגע שמילא את רצון
ה', מיד הלך לעולמו.

רבים אמרו, הלואי שלא יצא ולד מן הנישואין האלה. ואילו הקב"ה היה מצפה
לאותו ולד - מתי יצא.

ברכת הנשים

כשנולד בן לרות, לא שמחו בו העם והזקנים. רק הנשים והשכנות, מפני רחמנותן
הרבה, טיפלו ברח הנוולד, ובאו בדברי תנחומים ופיוס אל נעמי. הן אפילו לא
מזכירות שזהו בנה של רות, אלא "יולד בן לנעמי" - הן מייחסות אותו לנעמי.

חג השבועות בהלכה ובאגדה

וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל: טו וְהָיָה לְךָ לְמִשִּׁיב נָפֶשׁ וּלְכַלְכֵּל אֶת שִׁבְתְּךָ פִּי כְלַתְךָ אֲשֶׁר אֶהְבֶּתְךָ יְלִדְתּוֹ אֲשֶׁר הִיא טוֹבָה לְךָ מִשְׁבַּעַה בְּנִים: טז וַתִּקַּח נַעֲמִי אֶת הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתְּהוּ בַחִיקָה וַתְּהִי לוֹ לְאִמָּנָת: יז וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְּׁכָנוֹת שֵׁם לְאִמֵּר יֶלֶד בֶּן לְנַעֲמִי וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד הוּא אָבִי יְשִׁי אָבִי דוֹד: יח וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פְּרָץ פְּרָץ הַיֶּלֶד אֶת חֲצֵרוֹן: יט וַחֲצֵרוֹן הַיֶּלֶד

ומכיון שברכו הנשים את הבן - לכך נתן הקב"ה רוח הקודש בפיותיהן, ועשה את דבריהן כדברי תורה, אשר נכתבו בספר מספרי התנ"ך לדורות עולם:

"וַתִּאמְרָנָה הַנְּשִׁים אֶל נַעֲמִי בְרוּךְ ה' אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לְךָ גֹּאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל" - למרות שנפטר בעלך, בכל זאת זכית שלא השבית ה' לך גואל, ויהיה הבן כאביו.

"וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל" - תמיד יהיה שמו שגור בפי האנשים, ויצטרכו לו לדין ולעצה.

"וְהָיָה לְךָ לְמִשִּׁיב נָפֶשׁ" - הבן מזכה את אביו ואמו בעולם הבא, בפרט אם עסקו בחינוכו לתורה וליראת שמים. "וּלְכַלְכֵּל אֶת שִׁבְתְּךָ" - פה בעולם הזה.

כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברוך ה'

קראו לו הנשים "עובד", וכשגדל ראו כולם כי אכן עובד הוא את ה' בכל לבבו ובכל נפשו. מכאן הסיקו אנשי הדור שאולי בכל זאת עשה בועז מעשה הגון בכך שלקח את רות. דעה זו נתחזקה יותר לאחר שהוליד עובד את בנו ישי, והכל ראו את אישיותו של ישי, שאפילו לחלוחית של חטא לא היתה בו. שהרי היה הוא אחד מארבעה שזכו למות ללא חטא כלל לכל אורך שנות חייהם, ומתו רק בעטיו של נחש [דהיינו בעון שאכלו אדם הראשון וחוה אשתו מעץ הדעת, בהסתת הנחש, ונתקלל האדם בעונש מיתד]. אז אמרו, רוח ה' דיבר בבוועז ובזקנים, שטיהרו את רות לבוא בקהל ה'.

מפרץ עד דוד

לסיום המגילה, מובא יחוסו של דוד המלך, החל מפרץ בן יהודה בנו של יעקב אבינו ע"ה. התחיל הכתוב לייחס את דוד דווקא מפרץ, שאף לידתו מיהודה ותמר היתה בצורה לא רגילה כמו נשואי רות ובוועז, להראות לנו כי הקב"ה שומר ומחשב כבר דורות רבים כיצד להוציא את המשיח, מבלי לתת לשטן לקטרג.

"וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פְּרָץ" - אמרו חז"ל: המילה "תולדות" תמיד כתובה במקרא בכתיב חסר: תלדות, תלדת או תולדת. חוץ משני מקראות: "אלה תולדות השמים והארץ" ו"אלה תולדות פרץ". שבשעה שברא הקב"ה את העולם לא היה מלאך

את רם ורם הוליד את עמינדב: כ ועמינדב הוליד את נחשון ונחשון
הוליד את שלמה: כא ושלמון הוליד את בעז ובעז הוליד את עובד: כב
ועובד הוליד את ישי וישי הוליד את דוד:

המוות בעולם, ובשביל כך הוא מלא (התולדות נשארים חיים וקיימים). וכיון שחטאו
אדם וחוה חיסר הקב"ה כל תולדות שבמקרא. כיון שנולד פרץ, נעשה תולדות
שלו מלא, כיון שהמשיח יעמוד ממנו, ובימיו הקב"ה מבליע את המוות שנאמר,
"בלע המות לנצח".

מפרץ עלתה ופרצה מלכות בית דוד, וכבר הבטיח הקב"ה שלא תפסק המלכות
מזרעו שנאמר (תהלים פרק פט): אַז דְּבַרְתָּ בְּחֻזֶן לְחִסְדֶּיךָ וְתֹאמַר שׁוֹיֵתִי עֵזֶר עַל גְּבוּר
הַרְימוֹתַי בְּחוֹר מַעַם: מִצְאֹתַי דָּוִד עֲבָדִי בְּשֵׁמֶן קִדְשֵׁי מִשְׁחָתִיו: אֲשֶׁר יָדִי תִכּוֹן עִמּוֹ
אֶף זְרוּעֵי תֹאמְצָנּוֹ: לֹא יִשְׂיֵא אוֹיֵב בּוֹ וּבֶן עוֹלָה לֹא יַעֲנֶנּוּ: וְכִתּוֹתַי מִפְּנֵי צָרִיו
וּמִשְׁנֹאֵיו אֶגְּוֶה: וְאִמּוֹנֹתַי וְחִסְדֵי עִמּוֹ וּבִשְׁמֵי תְרוּם קִרְנּוֹ: וְשִׁמְתִי בֵּימָּה יְדוֹ וּבִנְהָרוֹת
יְמִינוֹ: הוּא יִקְרָאֵנִי אָבִי אֶתְהַ אֵלַי וְצוֹר יִשׁוּעָתִי: אֶף אֲנִי בְכוֹר אֶתְנַהּוּ עֲלִיּוֹן לְמַלְכֵי
אֶרֶץ: לְעוֹלָם אֲשֶׁמֶר לוֹ חִסְדֵי בְרִיתִי נֶאֱמַנְתָּ לוֹ: וְשִׁמְתִי לְעַד זְרַעוֹ וְכִסְאוֹ כִּימֵי שָׁמַיִם:

דוד המלך

נתיב של יסורים

דוד המלך - מילים אלו מעוררות בנו רגש טמיר של כיסופין וקדושה, של שירה וזמרה, ודבקות לקב"ה. "כָּרַתִּי בְרִית לְבַחֲרֵי נְשָׁבְעֹתַי לְדָוִד עֶבְדִּי" (תהלים פרק פט פסוק ד) - כך אומר הקב"ה. דוד הוא המלך הנבחר ביותר בעיני הקב"ה, אשר למענו מבטיח לנו הקב"ה כי ישלח לנו את משיח צדקנו. וכך אנו מתפללים שוב ושוב: "בְּעָבוֹר דָּוִד עֶבְדְּךָ אֶל תֵּשֵׁב פָּנָי מִשִּׁיחְךָ" (תהלים פרק קלב פסוק ז).

אולם האם יודעים אנו, איזו דרך עבר דוד עד שנוכחו כולם לראות במעלתו? באלו ניסיונות התנסה? אלו יסורים ורדיפות עברו עליו עד שהגיע למלוכה, וגם במשך תקופת ממלכתו, עד שהעיד על עצמו (תהלים פרק סט פסוק ה): "רָבּוּ מְשֻׁעָרוֹת רֵאשֵׁי שָׁנָאֵי חַנָּם".

בשורות הבאות ננסה לעמוד על מעט מקורות חייו המאלפים של דוד המלך, נעים זמירות ישראל.

ישי - ירא חטא

בבית לחם גר איש מורם מעם, גדול בתורה וביראת שמים, הלוא הוא ישי, בנו של עובד, נכד לבועז ורות. ששה בנים נולדו לישי, ואין כמותם צדיקים בכל בית לחם, גבורים במלחמתה של תורה, ויראי ה'. עיני ישראל כולם היו נשואות לבית זה, שבודאי ממנו תצא המלוכה לעם ישראל.

ישי - ירא חטא היה. ומגודל חרדתו מפני כל שמץ של חטא, עלה בלבו ספק לעת זקנתו. אמר: שמא חס ושלום לא כיוונו בועז ובית דינו אל ההלכה, וחס ושלום לא היתה ראויה סבתי רות לבוא בקהל ה'. אם אכן כך - מואבי אני, ואיך דר אני עם אשתי, שבת ישראל כשרה היא? כאשר עלתה מחשבה זאת בלבו, מיד החליט לפרוש מאשתו.

כעבור מספר שנים, בהם היה פרוש מאשתו, אמר ישי: אין נאה לאדם לשהות בלא אשה. מה עשה? לקח שפחה כנענית שהיתה בביתו, ואמר לה: הרי את משוחררת על תנאי: אם כשר אני לבוא בקהל ה' - הרי את משוחררת וגיוורת, ותהיי לי לאשה כדת משה וישראל. אך אם פסול ומואבי אני - הרי אינך משוחררת, ונשארת את שפחה כנענית, המותרת להנשא למואבי.

מוזר הייתי לאחי

אשת ישי, נצבת בת עדיאל, שהיתה צדיקה מאוד, הצטערה צער רב על שצדיק זה, בעלה, פרש ממנה, והיתה רוצה להעמיד ממנו עוד ילדים. ראתה השפחה

הג השבועות בהלכה ובאגדה

בצער האשה, פנתה ואמרה לה: עשי כמו המעשה שעשתה לאה, שנישאה ליעקב תחת רחל אחותה ללא ידיעת יעקב. אף את תבואי במקומי, מבלי שישי ידע על כך.

אכן עשתה אשת ישי כעצת שפחתה, והתחלפה עמה ללא ידיעתו של ישי כלל. התעברה אשת ישי, וכעבור תשעה חודשים ילדה בן. הצטער ישי צער רב, הוא חשב כי בן זה ממזר הוא חס ושלום, שהרי פרוש הוא מאשתו כבר כמה שנים, וכיצד נולד הבן הזה?!

ששת הבנים של ישי קנאו את קנאת ה' ורצו להרוג את הבן ה"ממזר". אמר להם ישי: הניחו לו, ולא תוציאו לעז עליכם. אולם יהיה הולד מאוס ועבד לכם, ועל ידי כך לא יתערב בעם ישראל, ולא יבוא בקהל ה'.

אותו בן, מי הוא היה? - לא פחות ולא יותר מאשר דוד המלך.

הוא שאמר דוד בתהילים: (פרק סט פסוק ט): "מוֹזֵר הָיִיתִי לְאֶחָי וְנִכְרִי לְבְנֵי אִמִּי".

הַרְחַקַת מִיַּדְעֵי מִמְנֵי

תינוק היה דוד, וכבר עמד על דעתו וידע את כל אשר אתו. עוד כשהיה תינוק בעריסה לחשה לו אמו: טהור אתה בני, קדוש מרחם. אל יפול לבך עליך ביסורים המצפים לך. קבל אותם באהבה והישען על ה'!

גדל דוד מעט, ועיניו ראו את המחיצה המבדילה בינו לבין יתר אחיו. אמרו חכמים: ישי גדול בכל עמו היה, וכל מקום שהיה מגיע אליו, היו אנשים רבים יוצאים לקראתו ומלווים אותו בכניסתו וביציאתו. כל בניו חשובים היו כמוהו, אף הם היו מכובדים בעיני העם. רק דוד הקטן, רחוק היה מכולם ומאוס.

ראו כל העם שאחי דוד מרחקים אותו, אמרו: ודאי יש דברים בגו. שמועות רבות הילכו על דוד הקטן, ועלילות רבות טפלו עליו. "ישיחו בי יִשְׁבִי שְׁעַר וְנִגְיָנוֹת שׁוֹתִי יִשְׁכַּר" (תהלים פרק סט פסוק יג). תחילה היו העלילות רק בגדר ספק, אולם כאשר ראו כי אין אחי דוד מכחישים אותן, הפכו העלילות לודאיות. כל איש ישראל "ידע" על "חסרונותיו" ו"מעשיו הרעים", וכבר לא היה איש חושש לפגוע בכבודו. אמרו כולם: הכלמתו של דוד - זהו כבודו של בית ישי. אם מקורביו מואסים בו, אנו ודאי צריכים למאוס בו ולרחק אותו. את "קלקלתו" היו תולים כולם במקור קדמון: הרי מרות המואביה הוא בא! כנראה כל צדקתו של בועז יצאה בישי וששת בניו, וכל ה"פסולת" של רות - דבקה בדוד.

ידע דוד על שום מה מרחקים אותו, והבין כי כוונתם לשם שמים. אמר: לא אותי הם מתעבים, כי אם את העוון. הוא לא נטר להם שנאה, ואף הוסיף עליהם אהבה בסתר ליבו.

צמאה נפשי לאלוקים

לא מצאו אחיו ובית אביו מנוחה מדוד, עד שהחליטו כי הטוב ביותר הוא, שילך לרעות את צאן אביהם במדבר.

מרוחק מביתו ומבודד מכל עמו, מצא דוד פורקן לנפשו במדבר הצחיח. שם, רחוק מקרבת בני אדם, יצא לבקש לו קרבת אלוקים. אדם הנמצא בתוך חברת אנשים - פעמים שקשה לו להתענג על דבקות בה'. תמיד טרוד הוא באהבת הבריות, שואף הוא למצוא חן בעיניהם, מוטרד הוא מאותם אלה ששונאים אותו ומתנכלים לו. אולם דוד - פנוי הוא מטרדות אלה. כל ליבו ובשרו מרננים לאל חי, "ואני קרבת אלוקים - לי טוב!!", כל תענוגות העולם הזה - נחשבים בדעתו כאין וכאפס לעומת ההתענגות האמיתית על ה'. "טוב לי כי עוניתי - למען אלמד חוקיך" - שמח דוד ביסוריו ומודה עליהם, שבלעדיהם לא היה זוכה לדבקות כה גדולה באלוקים חיים.

שאל מלך ישראל

ובינתיים - מה קורה ב"דרג המדיני" של ישראל?

באותה תקופה היה שאל מולך על ישראל. הוא נבחר למרות שלא היה ממשלת המלכות של שבט יהודה, אלא משבט בנימין. ומדוע? רצה הקב"ה שיקום מלך משבט בנימין וילחם בעמלק. כי עמלק מזרעו של עשו היה, ובשעה שהשתחוו יעקב אבינו ובניו לעשו, בנימין עדיין לא נולד ולא השתחוה לרשע הזה. אמר הקב"ה: יבוא שאל הבא מבנימין, וילחם בעמלק הבא מעשו. אף יעקב אבינו ברך את בנימין: "בְּבִנְיָמִן יֵצֵא יִטְרֹף" - ממנו יצא המלך שאל, שילחם בעמלק.

מצות מחיית עמלק

ואכן פונה שמואל הנביא אל שאל ואומר לו (שמואל א פרק טו פסוקים א - ג):

"אֲתִי שָׁלַח ה' לְמַשְׁחָךְ לְמֶלֶךְ עַל עַמּוֹ עַל יִשְׂרָאֵל. וְעַתָּה שְׁמַע לְקוֹל דְּבָרֵי ה': כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת פְּקֹדֵתַי אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה עִמְלֶק לְיִשְׂרָאֵל... עַתָּה לֵךְ וְהִפִּיתָ אֵת עִמְלֶק וְהַחֲרַמְתָּם אֵת כָּל אֲשֶׁר לוֹ, וְלֹא תִחַמַּל עָלָיו וְהִמַּתָּה מֵאִישׁ עַד אִשָּׁה מֵעוֹלָל וְעַד יוֹנֵק מִשׁוֹר וְעַד שֶׂה מִגְּמֵל וְעַד חֲמוֹר."

שאל מצטווה להילחם בעמלק ולמחותו כליל, עד שלא ישאר לו שום זכר. אולם שאל החטיא את המטרה: "וְיִחַמַּל שָׂאוֹל וְהָעָם עַל אָגַג וְעַל מֵיטֵב הַצֶּאֱן וְהַבְּקָר" (שם, פסוק ט) - שאל מרחם על הצאן והבקר ומותיר אותם, ואף את אגג מלך עמלק הוא מותיר בחיים.

קריעת המלוכה מעם שאל

בעקבות כך, פונה הקב"ה אל שמואל הנביא ואומר לו (שם, יא): "נְחַמְתִּי כִּי

הג השבועות בהלכה ובאגדה

המלכותי את שאול למלך, כי שב מאחרי ואת דברי לא הקים". ובציווי ה', פונה שמואל אל שאול ואומר לו (שם, כח): "קרע ה' את ממלכות ישראל מעליך היום ונתנה לרעך הטוב ממך" - בעקבות כך שלא קיימת את דבר ה' במלואו, תם תפקידך כמלך, ותחתיו יושב אדם הראוי למלוכה יותר ממך.

לאחר מעשה זה, ממשיך שאול עדיין להיות מלך בפועל, אולם הקב"ה מכין כבר את מלכותו של המלך הנבחר, משושלת המלכות של שבט יהודה. מיהו אותו מלך נבחר, אשר אותו ראה ה' כראוי למלוך על עמו ישראל תחת שאול?

מלך ממשפחת ישי

זאת מגלה הקב"ה לשמואל הנביא מיד בהמשך (שמואל א פרק טו פסוק א): "ויאמר ה' אל שמואל: עד מתי אתה מתאבל אל שאול ואני מאסתיו ממלך על ישראל. מלא קרנך שמן ולך אשלחך אל ישי בית הלחמי, כי ראיתי בבניו לי מלך".

אכן, חושב שמואל, ראויה היא משפחתו החשובה של ישי, שממנה תצא מלכות לישראל. שבעת ילדיו מוכתרים בתורה וביראת שמים ובכל מידה טובה, ודאי ראויים הם למלוכה.

הולך שמואל הנביא אל העיר בית לחם, כשבירו "קרן השמן". היה זה כלי מיוחד, שהיה שמור במשכן באוהל מועד, ומיועד למשיחת מלכי יהודה. אולם שמואל חושש ששואל ישמע על המלכת המלך החדש, ויתפוס אותו כ"מורד במלכות", ולכן בעצת ה' הוא לוקח עמו עגלת בקר, ומודיע לאנשי בית לחם כי הוא בא לעירם כדי לזבוח זבח לה'.

האדם יראה לעיניים

אל הזבח מזמין שמואל את ישי ובניו. כל הבנים מגיעים חוץ מדוד, כמובן. דוד נמצא במדבר, רועה את הצאן, ואף אחד לא חושב לרגע כי יש להביא את הבן המאוס והמרוחק למעמד נכבד זה. מיד כשמגיעים הבנים, רואה שמואל את אליאב הבכור, שהיה בעל קומה והדרת פנים של מלכות. אמר שמואל בלבו, בודאי הוא ההגון ביותר למלוכה, ורצה להמליכו.

אמר רבי יצחק: נטל שמואל את קרן השמן, ובא ליצוק על ראש אליאב. וברח השמן לאחוריו! אמר הקב"ה לשמואל: "אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו, כי מאסתיהו... כי האדם יראה לעיניים וה' יראה ללבב!" - לא באליאב חפצתי לי למלך! כי האדם מתרשם ממה שרואות עיניו, אולם הקב"ה רואה דווקא את פנימיות הלב, ויודע מיהו הראוי באמת.

מעביר ישי את בנו השני - אבינדב - לפני שמואל, אולם גם אבינדב לא נבחר. לאחוריו עבר הבן השלישי שמעא, ולאחוריו כל אחיו, אולם באף אחד מהם לא

הג השבועות בהלכה ובאגדה

בחר ה'. פונה שמואל אל ישי ושואל אותו: "הֲתִמּוּ הַנְּעָרִים?!", האם אין לך בן נוסף, הרי הקב"ה אמר לי בפרוש שאחד מבניך יבחר! עונה ישי ואומר: "עוד שְׁאָר הַקְּטָן, וְהִנֵּה רָעָה בְּצֵאן" - אכן "נשאר" לי עוד בן, נחשב הוא כמו "שיריים" [שאריות], אינו חשוב הוא כמו כל אחיו, רועה הוא את הצאן במדבר.

ויקחהו ממכלאות צאן

"וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל יִשְׁי: שְׁלַחָה וְקַחְנוּ כִּי לֹא נֹסֵב עַד בָּאוּ פֶה" - שמואל, ששומע כי הקטן הוא רועה צאן, מביין כי אכן ראוי הוא להיבחר, כיון שהוא מבודד מהבלי העולם הזה, ומתבודד עם אלוקיו בשדות.

אמרו רבותינו: אין הקב"ה נותן גדולה לאדם, עד שהוא בודקו בדבר קטן. דוד רועה צאן היה לאביו, ומסר את נפשו כדי לשמור על צאנו. מה היה עושה? בשעה שהיה מגיע זמן המרעה, היה כולא וסוגר את הצאן. תחילה היה משחרר את הגדיים הקטנים והחלשים, והם היו אוכלים את ראשי העשבים, שהם החלק הרך ביותר. לאחר מכן היה מוציא את התיישים הזקנים שיאכלו את אמצעם של העשבים, שהם חלק קשה יותר בעשב. ולבסוף היה מוציא את הצעירים והחזקים, להם הותיר את העשב הקשה ביותר. אמר הקב"ה: מי שהוא יודע לרעות את הצאן, ולדאוג לכל אחד כפי כוחו, יבוא וירעה את צאני - עם ישראל. וזהו שנאמר בתהלים (פרק עח פסוק ע): "וַיִּבְחַר בְּדָוִד עֶבְדוֹ וַיִּקְחֵהוּ מִמִּכְלֹאת צֹאן... לְרֵעוֹת בְּיַעֲקֹב עִמּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל נִחְלָתוֹ".

אדמוני עם יפה עיניים

מיד שלחו להביא את דוד מן המדבר. רואה אותו שמואל והנה הוא "אֲדָמוֹנִי עֵם יִפֶּה עֵינָיִם וְטוֹב רֵאִי" (שמואל א טז, יב). היו בדוד שתי תכונות מנוגדות: מצד אחד - "אדמוני", ומצד שני - "יפה עיניים וטוב רואי". האדמוניות היא תכונה של שפיכות דמים, ואילו "יפה עיניים" היא תכונה של טוב לב ומידות נאצלות. לכן הפסוק מכנה את דוד בשם: "עֲדִינוּ הָעֵצְנִי". שבשעה שהיה יוצא למלחמה, היה מקשה את עצמו כעץ. ובשעה שהיה יושב ועוסק בתורה, היה מעדן את עצמו כתולעת רכה.

היה שמואל חושש שמא דוד הוא שופך דמים כמו עשו, שגם עליו נאמר "אדמוני". אמר לו הקב"ה: "עם יפה עיניים" - שכל מה שהוא עושה, הכל לפי דעת תורה. לפני כל מלחמה היה נועץ בסנהדרין, שהם "עיני העדה".

ועל כן "קוֹם מִשְׁחָהוּ כִּי זֶה הוּא!" מה שנראה אינו אלא בגלוי, אבל אני בוחן ליבות וכליות יודע שכל מעשיו ותכונותיו מופנים ומפועלים לשם שמים, ויש לו פנימיות וכוחות נסתרים.

בְּשֶׁמֶן קִדְשֵׁי מִשְׁחָתוֹ

מיד לקח שמואל את קרן השמן, ובא ליצוק על ראש דוד. והנה, אומרים חז"ל, השמן רץ מעצמו וניצוק בראש דוד! נקראו טיפות השמן על ראשו, ונצצו כאבנים טובות ומרגליות. ובתום המשיחה, חזר קרן השמן להיות מלא כבתחילה. אותה שעה עמדה 'נצבת' אשת ישי וגילתה את הסוד, וידעו כולם כי דוד כשר וישר והגון למלכות.

באותה שעה אמר דוד (תהלים קיח כא): "אֹדְרֶךָ כִּי עֲנִיתָנִי, וְתָהִי לִי לִישׁוּעָה" - אותם עינויים שהתעניתי עד כה, היו לי לבסוף לישועה ונחמה. ישי, שהבין עכשיו למפרע את כל מה שקרה, אמר: "אֲבָן מֵאֶסוּ הַבּוֹנִים - הִיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה!". אחי דוד אמרו: "מֵאֵת ה' הִיְתָה זֹאת, הִיא נִפְלְאָת בְּעֵינֵינוּ". ושמואל בשמחתו, שהתנבא שיושיע דוד את ישראל מיד אויביהם, אמר: "זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה' נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בּוֹ!".

"וְתִצְלַח רוּחַ ה' אֶל דָּוִד" - מהיום ההוא התעוררה בדוד רוח מיוחדת של קדושה, נבואה וגבורה. רוח הקודש שרתה עליו, ובהשראתה גם התחיל דוד לשורר את מזמורי התהילים.

אין שני מלכים בכתר אחד

"וְרוּחַ ה' סָרָה מֵעַם שְׂאוּל וּבִעַתְתוֹ רוּחַ רָעָה מֵאֵת ה'" - אין שני מלכים משמשים בכתר אחד! כיון שנמשח דוד למלך, הוטרף משאול רוח ה', ובאה עליו רוח בער. אותה רוח ה' קפצה ועברה משאול אל דוד. התחיל דוד לעלות מעלה מעלה, ושאול החל לרדת. על דוד צלחה רוח נבואה, ומשאול סרה ונסתלקה השכינה.

דוד מנגן לפני שאול

כשראו עבדי שאול את מצבו הרע, חיפשו עצה לעזור לו ולרפאתו. אמרו לו: יביאו לפני המלך איש מנגן בכינור, ובעת שתהיה על המלך רוח רעה, ינגן המנגן לפניו, ובכך ייטב למלך. הסכים שאול לעצתם, וביקש כי יחפשו לו איש מיטיב לנגן.

"ויען אחד מן הנערים ויאמר: הנה ראיתי בן לישי בית הלחמי, יודע נגן וגיבור חיל, ואיש מלחמה ונבון דבר, ואיש תואר וד' עימו" (ש"א יז, יח) - אמרו חז"ל: אותו נער שדיבר היה שמו "דואג", וכל דבוריו לא היו אלא בלשון הרע. הוא שיבח את דוד שבחים רבים, שאינם שייכים לנגינה, כשכוונתו לרעה, להכניס קנאה בלב שאול. ואכן כשמע שאול על מעלותיו של דוד נחלשה דעתו והתקנא בו.

שולח שאול לישי שישלחו לו את דוד, "ויבוא דוד אל שאול ויעמוד לפניו ויאבהבו מאוד... והיה בהיות רוח אלוקים אל שאול, ולקח דוד את הכינור וניגן בידו... וסרה מעליו רוח הרעה". לא הכינור בלבד היטיב את רוח שאול, אלא גם דוד עצמו, על ידי חן מעלותיו ואור נפשו, היה מנעים ומירות ה' לפני שאול, שאין

הג השבועות בהלכה ובאגדה

לאדם להתיימש בשום מצב, אלא להישען על קונוהו ורועו - "ה' רועי לא אחסר, בנאות דשא ירביצני, על מי מנוחות ינהלני". כך הביא דוד נחמה ועידוד לשאול, והתחבב מאוד בעיניו.

גלית הפלישתית

שמעו הפלשתים, אויבי ישראל, על מצבו וחולשתו של המלך שאול, והחליטו לנצל את ההזדמנות. הם נאספו למלחמה, אולם הפעם רצו להעמיד פנים כאילו אינם מעוניינים בשפך דמים. הם שלחו את גיבורם - גלית: "וַיַּעַמְד וַיִּקְרָא אֶל מַעֲרֹכַת יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לָהֶם לָמָּה תִצְאוּ לַעֲרֹךְ מִלְחָמָה הַלֹּא אָנֹכִי הַפְּלִשְׁתִּי וְאַתֶּם עֹבְדִים לְשָׂאוּל בְּרוּ לָכֶם אִישׁ וַיֵּרֶד אֵלָיו" - תבחרו לכם גבור שילחם בי, ואם הוא ינצח אותי - נהיה כולנו עבדים לכם. אך אם אני אנצח אותו - תהיו אתם לנו לעבדים.

במשך ארבעים יום, בוקר וערב, יוצא גלית ומשמיע דברי חירופים ועוזות נגד הקב"ה. רואים ישראל את מראהו הנורא והמבעית - בריון בגובה למעלה משלושה מטרים, חמוש כולו מכף רגל ועד ראש, ומוזיין בכלי זין. שומעים הם את דבריו הנועזים - "ויחתו ויראו מאוד". לאחר שסרה רוח ה' משאול המלך, אחז את העם פחד וחלחלה, ולא היה בהם איש שהעז להילחם נגד גלית.

דוד בשדה המערכה

והיכן היה דוד כל אותו הזמן? האם לא שמע את דברי הנאצה והחוצפה? אכן דוד לא היה במערכה באותם ימים. בזמן שהיה שאול בשופי ובצלילות הדעת, היה דוד הולך חזרה לאביו לרעות את הצאן ולשמשו. גם בימי מלחמה אלו שהה הוא עם אביו ועם הצאן, כי המנהג בישראל היה שמכל משפחה יוצאים הגדולים להלחם, ואילו הקטנים נשארים עם אביהם, בפרט אם הוא זקן.

"ודוד הוא הקטן, ושלושה הגדולים הלכו אחרי שאול" - אף על פי שכבר נמשח דוד למלך, לא גבה ליבו ולא רמו עיניו. דוד הוא הקטן, שהיה מקטין עצמו תמיד.

כעבור ארבעים ימי מלחמה, שיער ישי כי כלתה הצידה מכליהם של בניו הנמצאים בשדה הקרב, ולכן שלח את דוד לספק לאחיו מזון. מיד מילא דוד את שליחות אביו, הוא הפקיד את הצאן ביד שומר נאמן, ומיהר ללכת אל אחיו.

עוד הוא מדבר עם אחיו ודורש בשלומם, והנה יוצא גלית כמידי יום, ומתחיל לחרף ולגדף מערכות אלוקים חיים. מזדעזע דוד מן העוזות והחוצפה של גלית, ורוח קנאת ה' בוערת בליבו. הוא שומע את אנשי הצבא של ישראל אומרים זה לזה בפחד: הראיתם את האיש הזה, שעולה לחרף את ישראל?! אפילו שאול פוחד ממנו, והוא הבטיח כי האיש אשר יכנו - יעשיר אותו המלך עושר רב, ויתן לו את בתו לאישה, ואף ישחרר את כל בית אביו ממסי המלך.

חג השבועות בהלכה ובאגדה

דוד, שרצה שיביאו אותו לפני שאול, כדי להציע לו להילחם בגלית, עשה את עצמו כאילו הוא מתעניין בכרוז שהוציא המלך. הוא הלך מאיש לאיש, שאל שאלות והראה התעניינות. ואכן, עוברת השמועה כי דוד מעוניין להילחם בגלית, והוא מובא לפני שאול.

גם את הארי גם את הדוב הכה עברך

עומד דוד לפני שאול ומספר לו: רועה צאן אני, ובאחד הימים באו אל העדר אריה עם שני גוריו יחד עם דוב ושני גוריו. הם לקחו שיה מן העדר, ואני מיד רדפתי אחריהם, תפסתי ושיסעתי אותם, וגם את האריה תפסתי בזקנו והכיתי אותו, וכך הצלתי את השה מבין שיניהם. ואם כן בקשתי שטוחה לפניך: "והיה הפלשתי הערל הזה כאחד מהם, כי חרף מערכות אלוקים חיים!".

ובאמת כיצד היה בכוחו של דוד להילחם באריה ובדוב? את כוחו קבל הוא מכח הנבואה ורוח ה' ששרתה עליו לאחר משיחתו בשמן.

כשאירע לדוד מעשה זה עם הארי והדוב, אמר: וכי מה אני חשוב, שהכיתי את החיות הרעות האלה? אלא ודאי מאת ה' היתה זאת, לרמוז לי שעתידה לבוא צרה על "שה פזורה ישראל", והם עתידים להינצל על ידי. דוד בענותנותו לא גילה את הדבר לאיש, אלא שמר זאת בלבו, ואף עשה לעצמו תזכורת תמידית: כששחט דוד את אותו השה, הפשיט את עורו ועשה ממנו בגד, והיה לבוש בו תמיד. רק עכשיו בהתייצבו לפני שאול, הוצרך דוד לספר ולגלות את הסיפור, כשהוא מראה לשאול את כנף בגדו שעשוי מעור השה.

לא בחיל ולא בכח

כששומע שאול את דבריו האמיצים של דוד, הוא אומר לו: "לך, וה' יהיה עמך!". הוא הלביש את דוד בבגדי המלחמה שלו - כובע נחושת, שריון וחרב. היו אלו בגדים שניתן להרחיבם ולהצירם כפי הצורך. ניגש שאול אל דוד להתקין עליו את המדים באופן שיתאימו למידתו, אבל להפתעתו ראה שאין צורך בזה - הבגדים התאימו בדיוק למידתו של דוד. ראה זאת שאול, וקנאה עברה בלבו. הוא חשש שמא יש כאן רמז שאף כתרו הולם אותו, והכניס בדוד עין הרע.

הרגיש דוד בדבר, ולכן הסיר מיד את הבגדים. הוא אמר לשאול: "לא אוכל ללכת באלה, כי לא נסיתי" - אינני מלומד בכלי קרב ובמדי מלחמה, נוח לי יותר בבגדי הרגילים. דוד אף ראה בלבישת בגדים אלו - חסרון בבטחון בבורא עולם. הפלישתי סומך על כלי זינו ושריונו, ואילו הוא דוד ילבש עוז וגבורה ובטחון בה'.

לוקח דוד את מקלו בידו, בוחר לו חמשה אבני נחל חלקות מאוד ושם בתרמילו, וכך הוא פונה להילחם בפלישתי הענק.

באבוד רשעים רינה

רואה גלית הפלשתי והנה נער מתקרב לקראתו. והנער אינו מזויין ואינו משוריין, רק מקל בידו, ותרמיל רועים על שכמו. חרה לו מאוד על כך שעושים ממנו "צחוק" לעג וקלס ומהתלים בו, והוא פונה אל דוד בכעס: "הכלב אנוכי כי אתה בא אלי במקלות?!". אמר לו דוד: "אתה בא אלי בחרב ובחנית ובכידון, ואנכי בא אליך בשם ה' צבאות אלהי מערכות ישראל אשר חרפת: היום הזה יסגרר ה' בידי והכתיך והסרתי את ראשך מעליך ונתתי פגר מחנה פלשתים היום הזה לעוף השמים ולחית הארץ וידעו כל הארץ כי יש אלהים לישראל!".

גלית נבוך מאוד למשמע הדברים. הוא כבר התרגל לתגובות של פחד ומורך לב מצד ישראל, ונדהם והתבלבל מול אומץ לבו של דוד. או אז לקח דוד אבן בידו, והשליך אותה בכח רב על מצחו של גלית. אמרו חז"ל: חמש האבנים התנווכחו ביניהן, כל אחת אמרה: אני אהרוג את הפלשתי. עשה הקב"ה נס: אמר דוד המלך חמש מילים מן הפסוק "שמע ישראל" כנגד חמש האבנים: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה'", ולאחר מכן אמר "אחד" ואז נתאחדו כל האבנים לאבן אחת.

כשהגיעה האבן אל מצחו של גלית, נחסמה על ידי כובע הנחושת. אמרו במדרש, שהנחושת לא רצתה להיבקע. אמרה לה האבן: הבקעי לפני, ובשכר זה תזכי שימולו מעתה בברזל, במקום שהיו מלים עד אז בצור (אבן חדה). אכן נכנסה האבן במצחו של גלית, וכל כך גדול היה כח הקליעה, עד שהאבן טבעה במצחו. נפל גלית על פניו, ודוד לקח את חרב גלית, ערף את ראשו, והביא אותו אל שאול. לאחר מכן סבב עימו בכל מחנה ישראל לבשר לכולם על התשועה הגדולה.

נדרף למוות

מכאן ואילך מתחבב דוד מאוד בעיני העם. בחזרתו משדה הקרב שרו הנשים ואמרו: "הכה שאול באלפיו ודוד ברבבותיו". היה דוד בכל דרכיו משכיל וה' עימו. אולם כאן לא תמה מסכת ייסוריו. הצלחתו הגדולה היתה לצנינים בעיניו של שאול. "ויחר לשאול מאוד וירע בעיניו הדבר הזה, ויאמר נתנו לדוד רבבות ולי נתנו האלפים, ועוד לו אך המלוכה" (ש"א יח, ח) רק חסר שימליכו אותו במקומי למלך. לא ידע שאול כי בעצם כבר נמשח דוד למלך על ידי שמואל.

במשך הזמן דן שאול את דוד למיתה כ"מורד במלכות", וניסה בדרכים שונות להורגו. בתחילה בסתר, ואחר כך בגלוי. הוא ניסה להטיל בדוד את חניתו, תוך כדי שהוא מנגן לפניו. כשלא הצליח בכך, ניסה לחבל תחבולה והתנה עמו תנאי שאם יצא למלחמה בפלשתים ויביא לו מאה עורלות פלשתים, יתן לו את בתו מיכל לאשה. כך קיווה שימות בקרב. כשגם זה לא עזר, ודוד חזר מן המלחמה עם 200 עורלות פלשתים, התחיל שאול להתנכל לדוד בדרכים גלויות. הוא שלח שומרים לביתו של דוד כדי לתופסו ולהורגו, אולם כאן נחלצה לעזרה מיכל בת שאול, אשת דוד, והבריחה אותו בחכמה. כך היה דוד נדרף למוות, עד שהוא זועק ואומר: (תהלים פרק סט פסוק ב) הושיעני אלהים כי באו מים עד נפש:

מאת ה' היתה זאת

חז"ל מאירים את עינינו להבין, כי שאלו לא עשה את מעשיו מתוך רשעות חס ושלום. אדרבה, שאלו מתואר בנביא ובחז"ל כאישיות מרוממת מעם, עניו, צדיק וחסידי. אלא מאת ה' היתה זאת להפיח בלבו של שאלו רוח קנאה בלתי טבעית ובלתי נשלטת, כמו שנאמר: "ותהי רוח ה' רעה אל שאלו" - רוח הקנאה היתה מאת ה', כדי שירדוף אחרי דוד.

גם לאחר מות שאלו, כאשר היה דוד למלך ישראל בפועל, לא תמו צרותיו ויסוריו. נרדף היה תמיד על ידי אנשים שונים שהתנכלו להורגו, וביניהם אף בנו - עצמו ובשרו - אבשלום. היו רבים אשר אף דאגו תמיד להזכיר לו את יחוסו ה"מעורער" ולהטיל בו דופי. כה רבים היו רודפיו וצרייו, עד שאומר דוד לפני הקב"ה: "רבו משערות ראשי שונאי חינום!" - דברים כפשוטם. אדם יש לו בראשו 20,000 שערות - 30,000 ואולי יותר. ושונאי חינום של דוד - רבים יותר!

כך גזרה חכמתו יתברך, שיהא דוד נרדף כל ימיו, ותדבק נפשו באלוקים. הודה דוד לה' על יסוריו ומכאוביו, קיבל אותם באהבה ובשמחה, ומצא בהם מקור השראה לשורר את מזמורי התהלים, שירי כיסופים וערגה להקב"ה, שירי אמונה ובטחון, שירי תפילה ותחנונים, אותם הנחיל לנו לדורות עולם.

כה שמח היה דוד ביסוריו, עד שאמרו חז"ל: מוניטין (מטבע) של דוד - היה מצוייר בו מקלו ותרמילו מצד אחד, ומגדל דוד מצד שני. שאפילו בימי גדולתו לא רצה לשכוח את מצבו הקודם, שעל ידו זכה בדבקות כה מופלאה בבורא עולם.

פטירת דוד המלך ע"ה

אמרו חז"ל: היה דוד משתוקק לדעת כמה שנים יחיה, וביקש מה': "הוֹדִיעֵנִי ה' קְצֵי וּמִדַּת יָמַי מַה הִיא אֲדַעֶה מַה חֲדַל אֲנִי!" (תהלים לט. ה). אמר לו הקב"ה: גזירה היא מלפני, שאין מודיעים קיצו של בשר ודם. הוסיף דוד וביקש: הודיעני לפחות את היום בשבוע שבו אמות. אמר לו הקב"ה: בשבת תמות. הצטער דוד ולא רצה למות בשבת, שבו המת מוקצה וישאר מונח כך עד לאחר השבת ללא קבורה. לכן ביקש שיוסיף לו הקב"ה יום נוסף, כדי שימות ביום ראשון. אמר הקב"ה: כבר הגיעה מלכות שלמה בנך, ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלוא נימה. אמר דוד: אם כן תפחית לי יום מחיי, שאמות ביום שישי. אמר לו הקב"ה: "כִּי טוֹב יוֹם בְּחֻצְרֶיךָ מֵאֶלֶף בְּחֻרְתֵי הַסְּתוּפָה בְּבֵית אֱלֹהֵי." (תהלים פד. יא) - טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה, יותר מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח!

ראה דוד כי אין חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד רצון ה', מה עשה? כל יום השבת היה יושב ועוסק בתורה בלי הפסקה, כיון שהתורה מגינה על האדם, ובשעה שאדם עוסק בתורה, אין מלאך המות יכול לשלוט עליו. כאשר תמה השבת, היה

חג השבועות בהלכה ובאגדה

דוד המלך עורך סעודה של שמחה והודיה לבורא עולם שהוסיף לו שבוע נוסף של חיים (לכן סעודה רביעית, סעודת "מלווה מלכה" במוצאי שבת קודש, נקראת על שמו של דוד המלך: "דא היא סעודתא דדוד מלכא משיחא").

כאשר הגיע עתו של דוד המלך להפטר מן העולם, היתה זו שבת שחל בה חג השבועות. עמד מלאך המות מנגדו, ולא היה יכול ליטול את נפשו, כיון שלא הפסיק רגע אחד מלימוד התורה. אמר, מה אעשה לוי? היה לו לדוד גן מאחורי ביתו, הלך מלאך המות ונענע את האילנות. חשב דוד שבא איזה אדם לקטוף בשבת, והלך להוכיחו כשעדיין פיו לא פוסק מלימוד התורה. אך כשעלה במדרגות לגן, נשמטה המדרגה מתחתיו. נשתתק דוד מלימודו לרגע אחד, ואז מיד עלתה נשמתו לגנזי מרומים.

כיון שנפטר דוד המלך בשבת, היתה גופתו מוטלת, ולא ידעו כיצד לנהוג בה, שהרי היא אסורה בטלטול. שלח שלמה בנו לבית המדרש לשאול: אבא מת ומוטל בחמה, מה אעשה? שלחו לומר לו: הנח על אביך כיכר לחם או תינוק, ואז תהיה הגופה מותרת בטלטול. מה עשה שלמה, קרא לנשרים ופרסו עליו כנפיהם, כדי שלא תיקוד עליו השמש.

מיד לאחר השבת קברו את דוד המלך ב"עיר דוד" - בירושלים.

רצה דוד להיקבר בירושלים דוקא, כי מעלה גדולה בירושלים, ששמה ישבו כסאות למשפט, כסאות לבית דוד, ובירושלים מלך והנהיג את ישראל. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

ספר התהלים

לכל אדם, בכל מקום, בכל עת ובכל מצב

ספר התהלים של דוד המלך ע"ה, נעים זמירות ישראל, הוא ספר התהילות והתפילות הנצחי של עם ישראל. בכל מצב שיהודי נמצא הרי הוא פותח את ספר התהלים, קורא ברגש את מזמוריו, ומוצא בהם את שאהבה נפשו.

דוד המלך ע"ה אמר את מזמורי התהלים בכל מצב, גם בעתות צרה, כשהיה נודד במדבריות מפני רודפיו הרבים, וגם בעתות שמחה כשזכה לימים של אורה וישועה. גם בתולדות עם ישראל, היו ימים של חשכה וימים של אורה, ימים של רדיפות וימים של מנוחה. בספר התהלים מוצא העם היהודי את הביטוי והרגש המתאים לכל מצב: דברי חיזוק ועידוד במצבים קשים, המחזקים את האמונה

חג השבועות בהלכה ובאגדה

בישועת ה' וכן שירי שבח והודאה במצבים של שמחה. כשם שדוד המלך לא התיימש בעיצומם של צרותיו, ובטח בה' ובישועתו, כך לא מתיימש עם ישראל בחשכת גלותו, ומוצא נחומים בספר התהלים של נעים זמירות ישראל. במזמוריו שיתף דוד המלך ע"ה את צרות ישראל בצרותיו, וכשביקש על עצמו ביקש על כלל האומה, שהיה מכיר ביגונותיה ובשמחותיה.

גם בחיינו הפרטיים, ישנם מצבים של שמחה והתרוממות הנפש, לעומת מצבים של שפל, יסורים וכאב. בכל המצבים הללו מוצאים אנו את הביטוי המתאים בספר התהלים. כפי שכותב המלבי"ם: בית האוצר היקר הזה - כל אדם יחזה בו תפילה וכל תחינה, כל הודאה וכל תהילה, על כל דבר ועל כל ענין, צוקה או תשועה, צרה או רווחה, אשר יהיה ליחיד או לרבים.

וכן אמרו רבותינו, ר' יודן בשם ר' יהודה אומר: "כל מה שאמר דוד בספרו, כנגדו וכנגד כל ישראל אמרו, וכנגד כל העיתים אמרו".

כתיבת ספר התהלים

דוד המלך ע"ה חיבר את ספר התהלים, על ידי עשרה זקנים, והם: אדם הראשון, מלכי צדק [שם בן נח], אברהם, משה, הימן, ידותון, אסף ושלושת בני קורח.

כל פרקי התהלים נכתבו ברוח הקודש, ומטרתם לומר ולהלל בם את ה' יתברך. ואמרו רבותינו, כי לולי דוד לא היינו יכולים להלל ולזמר לבוראנו כראוי.

שם הספר: נקרא "תהלים", כי כולו מלא תהילות לה' יתברך, שברא את העולם יש מאין. תהלים - ראשי תבות: תהילות הודיות לבורא יש מאין.

מעלת אמירת תהילים

רבותינו הפליגו רבות בשבח מעלת אמירת מזמורי התהלים:

בספר תהילה לדוד כותב: מי שחשקה נפשו להידבק בהקב"ה, ידבק ללמוד ספר תהלים, ויאמרו בנחת ובשירה ובזמרה ובכוונת הלב ובהכנעה. מזמוריו מאה וחמישים כמנין "הכנעה", וכמנין "כעס", כי הוא מתקן את עוון הכעס.

החיד"א כותב: לימוד תהלים עושה לאדם תועלת גדולה, שיזכה להידבק בקונו ובתורתו ובמצוותיו, ומביאו לידי הכנעה ומרחיקו מלשון הרע. ולימוד התהלים מקרב הגאולה.

ועוד, מן הספר הזה ילמד האדם הדעות האמיתיות: מציאות ה' יתברך, ושיועד כל הנעשה בעולם ומשגיח על הכלל והפרט, ומשלם שכר טוב לטובים וגמול לרשעים, והישארות הנפש, ומידות טובות. וכן ילמד ממנו דרכי התשובה. ועוד יש

חג השבועות בהלכה ובאגדה

בספר סגולות לשמירה ולהצלחה בים וביבשה, ולמציאת חן.

תהלות אברהם אומר: כל אדם מישראל האומר תהלים, כאילו יצא מפי דוד, שכן דוד המלך ע"ה התפלל על כך שיהיו שפתותיו דובבות בקבר כאשר יאמרו תהלים.

מעשה היה ביהודי פשוט, שהיה טוחן חיטים והיה אומר תהלים כל ימיו. כשנפטר ראהו צדיק אחד בחלומו כשדוד מלך ישראל יוצא לקראתו בכינורו, והיה שמח שמחה גדולה.

ואומר רבי חיים פלאג'י: וטוב מעט בכוונה ספר אחד, מהרבות שלא בכוונה כל חמישה ספרים.

קריאת ספר התהלים בחג השבועות

בחג השבועות, יום פטירתו של דוד המלך, נוהגים להרבות באמירת תהלים. ספר התהלים שכתב דוד המלך ע"ה, מהווה כעין השלמה וחיזוק לתורה שניתנה ביום זה מאת ה' יתברך על ידי משה רבנו, כפי שאומרים חז"ל (מדרש שוחר טוב פרק א):

דוד חיבר חמישה ספרי תהלים כנגד חמישה חומשי תורה. שהיה משה משובח שבנביאים, ודוד משובח במלכות, וכל מה שעשה משה עשה דוד. שהלומד תורה בלי יראת שמים אינו כלום, בא דוד ולימד בספר התהלים יראת שמים. לכן נקראו משה ודוד "שני פרנסים טובים". ועוד, שחיזק דוד תורת משה בימיו, שתיקן משמרות לקיום התורה, שזירזו לאחרים שיקומו באשמורת הלילה ללמוד תורה ותהלים. ודוד נפטר בשבת ביום שנפטר משה, משום שעל ידי משה ניתנו חמישה ספרים, וכן דוד, שבספר התהלים חיזק את תורת משה.

שער ההלכה

הלכות חג השבועות

המקור מן התורה

נאמר בתורה (דברים פרק טז פסוקים ט-יא): **שִׁבְעָה שָׁבַעַת תִּסְפָּר לָךְ מֵהַחֵל חֲרַמְשׁ בְּקִמָּה תַחֵל לִסְפָּר שִׁבְעָה שָׁבַעַת: וְעֵשִׂית חַג שִׁבְעוֹת לַה' אֱלֹהֶיךָ מִסַּת נִדְבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן, כַּאֲשֶׁר יְבָרְכֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ: וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ, אֶתָּה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְהָגֵר וְהֵיטוֹם וְהָאֲלֻמְנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְשָׂנַן שְׁמוֹ שָׁם.**

חיבת עם ישראל לתורה

אמרו חז"ל, תלתה התורה את יום חג השבועות בדיוק בסיום ימי ספירת העומר, לפי שכאשר התבשרו ישראל בצאתם ממצרים שעתידים הם לקבל את התורה לסוף חמישים יום - מפאת חיבתם לתורה, החלו לספור כל יום שעובר: הנה עבר יום אחד, הנה עברו שני ימים, הנה עברו שלושה, וכן הלאה בכל יום ויום, כי היה נדמה בעיניהם כזמן ארוך, מרוב שנכספה וכלתה נפשם לקבל את התורה, ולכן נקבעה הספירה לדורות, כדי לעורר בנו גם כן את אותן רגשות אהבה, חיבה וכיסופים לקבלת התורה מחדש בכל שנה ושנה בימים אלו. (דש)

הכנה לקראת מתן תורה

בדרך כלל כשאדם מצפה לאירוע מיוחד, שהוא אוהבו מאוד ונכסף אליו, כמו יום חתונתו ושמחת ליבו, אינו סופר 'הנה עבר יום אחד', 'הנה עברו שני ימים', אלא סופר 'הנה נשארו עוד חמישים יום', 'עוד ארבעים ותשעה יום', אם כן מדוע עם ישראל לא מנו כן? מבארים בעלי המוסר, כי עם ישראל בצאתם ממצרים, היו שקועים בארבעים ותשעה שערי טומאה, ולא היו ראויים לקבל את התורה, אך הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו עליהם, בכל יום שהמתינו לקבל את התורה, הוציאם משער טומאה אחד והכניסם כנגד לשער קדושה אחד, עד שהגיעו ביום מתן תורה לארבעים ותשעה שערי קדושה ואז קבלו את התורה. נמצא שהיה להם ענין מיוחד גם בעצם ימי ההמתנה לקבלת התורה, כי לבד ממה שנכספה וכלתה נפשם ליום המיוחד, הרי שגם במשך הימים שהמתינו - התעלו ברוחניות, התקדשו ונטהרו בהם עוד ועוד, לכן ספרו את הימים הללו, לאות כי 'הנה יום אחד שהתעלינו בו', 'יום שני שהתעלינו' וכן הלאה. לא כן, כשאדם ממתין ומצפה ליום חתונתו, אין לו שום תועלת בימים שבינתיים, ואדרבה הלואי שלא היו, והיה כבר מגיע היום המיוחד מיד, לכך אין הוא מונה את אותם ימים.

ימי קדושה ושמחה

הימים שמיום א' בסיון עד י"ב בסיון, הרי הם ימים קדושים ושמחים לעם ישראל, ולכן אין אומרים בהם וידוי ותחנונים. כי הנה א' בסיון הוא ראש חודש. יום ב' עד

יום ה' בסיון, אלו ארבעה ימים שהכין משה רבנו את עם ישראל לקראת מתן תורה, כמבואר בהרחבה לעיל בשער האגדה. יום ו' בסיון הוא יום מתן תורה. ושאר הימים אף הם ימי שמחה, כי נצטוונו מפי הבורא יתברך בזמן שבית המקדש היה קיים, להקריב קרבן עולת ראייה וקרבן חגיגה בשלושת הרגלים בשנה, כמו שנאמר (דברים טו טז): "שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בַּמִּקּוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר, בְּחַג הַמִּצּוֹת וּבְחַג הַשְּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת, וְלֹא יִרְאֶה אֶת פְּנֵי ה' רֵיקָם: אִישׁ כַּמִּתְנַת יְדוֹ, כְּבִרְכַּת ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ". ולמדו חז"ל שאם אדם לא הספיק להקריב את הקרבן ביום טוב של חג השבועות, רשאי להקריבו תוך שבעה ימים. נמצא שהיום השביעי מיום ו' בסיון, מסתיים ביום י"ב, שעד אז היו תשלומים של הקרבנות הנ"ל, למי שעדיין לא הספיק להביא.

מקוה טהרה

מנהג חשוב לטבול במקוה טהרה בערב החג. ומי שיכול גם במשך השנה לטבול בכל ערב שבת, תבוא עליו ברכה, וזוכה בזה גם לטהר את נפשו ואת מחשבותיו. (ק)

חג השבועות ביום שישי

אם חל חג השבועות ביום שישי, מניחים בערב החג 'עירוב תבשילין', כדי שיהיה מותר לנו לבשל מיום טוב לשבת. ופרטי הדינים בזה יתבארו בסיעתא דשמיא להלן בהלכות 'עירוב תבשילין'.

ריח ניחוח אשה לה'

בגמרא מסכת שבת (דף פח עמוד ב), אמר רבי יהושע בן לוי: כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה במתן תורה, התמלא כל העולם כולו בשמים. אך מכיון שמהדיבור הראשון התמלא כל העולם, אם כן הבשמים שנוצרו מהדיבור השני להיכן הלכו? אלא הוציא הקב"ה רוח מאוצרותיו, והיתה הרוח מעבירה את הבשמים הראשונים לגן עדן. וזכר לזה נהגו לשטוח בערב החג עשבי בשמים ושושנים בבתי הכנסת ובבתים.

ובחוקותיהם לא תלכו

ואמנם יש שלא נהגו להעמיד עשבי בשמים, כיון שגם הגויים מעמידים בשמים בחגים שלהם בבתי תפלתם, ואם כן חששו שמא המעמיד בשמים עובר על ציווי התורה שלא ללכת בחוקות הגויים, כמו שנאמר (ויקרא יח ג) 'ובחוקותיהם לא תלכו'. אבל להלכה באמת אין בזה איסור, כמו שכתב רבנו יוסף קולון, שדוקא בחוק שהוא בלי טעם, בזה אסרה התורה שלא ללכת אחר חוקות הגויים, אבל בחוק שיש בו סיבה ותועלת, כמו כאן שיש בזה הבנה וסיבה טובה, כדי לייפות את בית הכנסת לכבוד מתן תורה, וגם זכר למעמד הר סיני שהתמלא העולם כולו בשמים, בזה אין לחוש לחוקות העמים כלל. וכן פסקו הר"ן, הריב"ש, מהריק"ש והרמ"א (יורה דעה סימן קעח סעיף א) ועוד.

חיזוק למנהג זה אנו מוצאים ב'תרגום שני על מגילת אסתר' על הפסוק (ג ח) "ודתיהם שונות מכל עם" - מספר המן למלך אחשוורוש על חגי ישראל בתוספת השמצות ושקרים, וכשמגיע לחג השבועות אומר המן: "מנהגם של היהודים להכנס לבתי הכנסת בחג השבועות שהם קוראים אותו 'עצרת', ולהשליך פרחי שושנים ותפוחים וללקט אותם, ואומרים שזה היום שניתנה התורה לאבותינו על הר סיני". ע"כ.

ומעשה בימיו של הגאון החתם סופר, שהיו נוהגים בכל ערב שבועות לקשט את בית הכנסת בענפי אילנות ומיני בשמים שריחם הטוב היה נודף למרחוק, ובמקום מושבו של החתם סופר היו עושים כילה מיוחדת מענפי אילנות ושושנים. שנה אחת אירע שאחד הגבאים ביטל את המנהג ונתן הוראה שלא לעשות כן. כאשר בא החתם סופר בערב החג לבית הכנסת וראה ששינו את המנהג שהיו נוהגים בכל שנה, הרע לו מאוד והקפיד על הגבאי הזה, ונענש משמים בעונש קשה, ה' יצילנו.

ובאמת שמנהג זה לתת בשמים וענפים בבתי הכנסת ובבתים בחג השבועות, כתבדוהו רבים מהפוסקים, ומהם: המגן אברהם, מרן החיד"א, מדרש תלפיות, רבנו חיים פלאג'י, אמרי אש, הכתב סופר, מהר"ם שיק, רבי יוסף שאול נתנון בספרו יוסף דעת, המהרש"ם, ילקוט הגרשוני, ועוד אחרונים רבים. וכן פסק הרמ"א בהלכות חג השבועות (סימן תצד סעיף ג): "נוהגים לשטוח עשבי בשמים בשבועות בבתי הכנסת ובבתים, זכר לשמחת מתן תורה". ומנהג ישראל תורה הוא. (יחוד חיד"א סי' לג. שו"ת)

הכנת נר דלוק

מכיון שאסור ביום טוב להדליק אש חדשה, כמו מקופסת גפרורים או מצית וכדומה, ומותר להדליק רק מאש שהיתה דלוקה כבר מערב יום טוב, לכך יש לשים לב בערב יום טוב קודם כניסת החג, להכין נר נשמה הדולק 24 שעות, כדי שאם יצטרך לבשל ולהדליק את הגז ביום טוב, יהיה לו מהיכן לקחת את האש. וזהו הנקרא 'הדלקה מאש לאש', דהיינו שאני מדליק מאש שהיתה דלוקה מלפני יום טוב, לאש שעכשיו מתחדשת. ואמנם יש להזהר שלא לכבות את הגפרור שבאמצעותו מעביר הוא את האש, אלא יניח אותו שיכבה לבד.

הדלקת נרות החג

טוב שהנשים ידליקו את נרות החג לפני השקיעה כבכל ערב שבת. אלא שיש נשים נוהגות להדליק לבילי יום טוב קודם הקידוש, ויש להן על מה שיסמוכו. (שו"ת)

הברכה

קודם ההדלקה תברך האשה: "בְּרוּךְ אַתָּה ה', אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל יוֹם טוֹב", ואחר כך תדליק. ואף על פי שבכל ערב שבת, נוהגות רוב בנות אשכנז לברך לאחר שמדליקות את הנרות, מכל מקום בערב יום טוב, אף הן מברכות על הנרות ואחר כך מדליקות. מכיון שכל מה שנוהגות הן להדליק ואחר כך לברך, הוא רק מחשש שמקבלות שבת בהדלקה, והיאך ידליקו לאחר מכן, אך ביום טוב שמתר להדליק מאש לאש, נמצא שאף לשיטתם שמקבלות הן את יום טוב בברכה, רשאיית עדיין להדליק, אך יזהרו שלא לכבות את הנר שבו הן מדליקות. (משנה ברורה סימן רסג ס"ק כו)

שהחיינו

לא תברכנה הנשים ברכת 'שהחיינו' בהדלקה, כיון שכבר מברכים ברכה זו לאחר מכן בקידוש של ליל יום טוב. וכמו שכתבו האור זרוע בשם הירושלמי, התרומת הדשן ועוד. נמצא שהמברכות נכנסות לחשש הפסק בין הברכה להדלקה. ולכן טוב להעיר למשמע אוזנן שהמברכות 'שהחיינו' בהדלקה, שיפסיקו ממנהגם, וכמו שפסקו הגאון יעב"ץ, יפה ללב, חסד לאלפים ועוד, שמנהג נשים זה, אין לו יסוד בהלכה ושגגה הוא.

ואמנם נשים המברכות 'שהחיינו' בהדלקה, יש להן להזהר שלא לענות 'אמן' על ברכת 'שהחיינו' ששומעות בקידוש, מחשש הפסק בין ברכת 'הגפן' לטעימת היין. (שו)

יום טוב שחל במוצאי שבת

* כשחל יום טוב במוצאי שבת, יש להדליק ביום שישי נר נשמה גדול הדולק 48 שעות, כדי שנוכל להדליק ממנו במוצאי שבת, שמותר להדליק רק מאש דלוקה.

* עצה טובה להכין ביום שישי את כל התבשילים של ליל החג, ובצאת השבת רק יחממו את התבשילים, וידליקו את הגז מאש שהיתה דלוקה מערב שבת.

* אין להתחיל בהכנות לחג עד צאת השבת, שהרי אסור להכין משבת ליום טוב. וקודם תחילת ההכנות לחג, תאמר האשה: 'ברוך המבדיל בין קודש לקודש'.

אם בני הבית מרובים והזמן דחוק, יכולים להתחיל בסידור השלחן בלבד מיד לאחר השקיעה, אבל את שאר המלאכות כהדלקת אש, לא יתחילו בשום אופן עד צאת השבת. (חזו"ע פסח רסח)

* הטוב ביותר להדליק נרות שבת ויום טוב בשמן זית, שבזכות שמהדר במצוה זו אמרו חז"ל (מסכת שבת דף כג עמוד ב) שזוכה לבנים תלמידי חכמים. אמנם אשה המדליקה בנרות שעוה, תזהר שלא להדביק ביום טוב את הנרות לפמוטים, אלא תכין מיום שישי עוד זוג פמוטים ותדביק בהם את הנרות, ובליל החג תדליק בהם.

* בקידוש מוסיפים ב' ברכות, ברכת ההבדלה והנר. נמצא שבסך הכל מברכים ה' ברכות, ואלו הן [נ"ת יקנה"ז]: יין - בורא פרי הגפן. קידוש - מקדש ישראל והזמנים. נר - בורא מאורי האש. הבדלה - המבדיל בין קודש לקודש. זמן - שהחיינו.

סעודת יום טוב

חייב אדם לאכול לחם בשתי סעודות החג בלילה וביום, ורשאי לאכול את הלחם עם סלטים או כל תבשיל אחר. (שו)

ברכת המזון

יברך ברכת המזון בכוונה הראויה, ויזהר לבל ישכח לומר 'יעלה ויבוא'. ואם שכח לומר ונזכר כשאמר 'ברוך אתה ה'", קודם שסיים 'בונה ירושלים', יאמר 'למדני חוקיך', שיראה כאומר פסוק, ויחזור לומר 'יעלה ויבוא'. ואם נזכר לאחר שחתם 'בונה ירושלים', יאמר: "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם, אשר נתן ימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה, את יום חג השבועות הזה, את יום טוב מקרא קדש הזה, ברוך אתה ה' מקדש ישראל והזמנים". והוא הדין אם נזכר אחר שהתחיל ברכה רביעית ואמר: 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם' אך נזכר קודם שאמר 'לעד האל אבינו...', יאמר שם את הנוסח הנ"ל 'אשר נתן ימים טובים...'. אבל אם נזכר אחר שאמר אפילו מילה אחת 'לעד...' אינו חוזר, כיון שיש בזה מחלוקת הפוסקים, וספק ברכות להקל. (שו)

דין זה של השוכח 'יעלה ויבוא' בברכת המזון, הוא בין אם שכח בסעודת הלילה ובין אם שכח בסעודת היום. וכמו כן, אין הבדל בזה בין אנשים לנשים. (חש)

סדר ליל שבועות

עורו ישנים

פשט המנהג בכל תפוצות ישראל להיות נעורים בליל חג השבועות לעסוק בתורה עד הבוקר. והטעם בזה הוא על פי מה שאמרו במדרש, שבאותו לילה של מתן תורה המשיכו עם ישראל לישון עד שעתיים מתחילת היום, לפי שהשינה של אמצע הקיץ ערבה ומתוקה לאדם, כי הלילה קצר. ובא הקב"ה להר סיני ומצאם ישנים, והחל לעוררם בקולות וברקים וקול שופר חזק מאוד, ויחרד כל העם, והיה משה מעוררם ומביאם להר סיני, כמו שנאמר, ויוצא משה את העם לקראת האלוהים מן המחנה. אשר על כן, כתשובת המשקל, נהגו ישראל קדושים להיות ערים כל ליל חג השבועות ולעסוק בתורה עד הבוקר, לכפר על עוון אבותינו. (שי)

מעלת הלימוד כל הלילה

וכבר הפליגו חז"ל בשבח הניעורים בלילה הזה ועוסקים בתורה, כמו שכתוב בזהר הקדוש (ויקרא דף צח עמוד א): החסידים הראשונים לא היו ישנים בלילה הזה, והיו עוסקים בתורה ואומרים: בואו לנחול מורשה קדושה לנו ולבנינו בשני העולמות. ובלילה ההוא כנסת ישראל מעטרת אותם וכו'. ובשעה שהיו נאספים החברים אצל רבי שמעון בר יוחאי בלילה הזה, היה אומר להם: בואו ונתקן את תכשיטי הכלה [התורה], כדי שלמחר בקבלת התורה, תימצא הכלה בתכשיטיה ותיקוניה. וכאשר ישאל המלך מי תקן את תכשיטיה, אשרי חלקם של אותם החברים העוסקים בתורה, שאין לך בעולם מי שידוע לתקן את תיקוני הכלה כמו החברים, אשרי חלקם בעולם הזה ואשרי חלקם בעולם הבא.

ואמר רבי שמעון בר יוחאי, כל המתקנים את התיקון בלילה הזה ושמחים בו, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזיכרונות של הקב"ה, והקב"ה מברך אותם בשבעים ברכות, ומכתיר אותם בכתרים של עולם העליון. (הקדמת זוהר ח עמוד א)

סדר הלימוד

ובענין סדר הלימוד בלילה הזה, הנה כתוב בזהר הקדוש (הקדמת זוהר דף ח עמוד א): רבי שמעון בר יוחאי היה יושב ועוסק בתורה בליל שבועות, שלמחרתו ביום צריכה הכלה [התורה] להיות תחת החופה, וצריכים להיות עמה כל הלילה ולשמוח בתיקוניה ותכשיטיה על ידי לימוד התורה, מפסוקי התורה לפסוקי הנביאים ומנביאים לכתובים, ובדרשות הפסוקים ובסודות החכמה, שכל אלו הם תיקוניה ותכשיטיה של התורה. ולמחרת אינה באה לחופה אלא עמם. ואותם החברים העוסקים בתורה נקראים בני החופה. וכשהיא באה לחופה, הקב"ה שואל על בני החופה, ומברך אותם ומעטר אותם בעטרות הכלה, אשרי חלקם.

אשר על כן, נכון מאוד ללמוד עם הציבור את תיקון ליל שבועות שנדפס בסידורים, שתוקן על פי זוהר הקדוש הנ"ל ורבנו האר"י ז"ל. וכן פשט המנהג, כמו שכתב מרן

החיד"א: המנהג המפורסם בכל תפוצות ישראל לקרוא בליל חג השבועות בחבורה את הסדר המתוקן מרבנו האר"י ז"ל. ואמנם שמעתי שיש קצת שאינם לומדים כן, ולא טוב עשו לבנות במה לעצמם. ואף על פי שלא באו בסוד ה', מכל מקום חובה מוטלת עליהם ללמוד את התיקון, שהוא מנהג קבוע ברוב ישראל. ע"כ.

גם בארצות אשכנז פשט כן המנהג, כמו שמעיד בגודלו הגאון רבי ישעיה הלוי הורוויץ זצ"ל בספרו "שני לוחות הברית" (שבועות דף כט עמוד ד), וזה לשונו: וסדר הלימוד של זו הלילה, כבר התפרסם ונודע לרבים על ידי הקונטרסים שהתפשטו. "והמנהג הזה בכל ארץ ישראל ובכל המלכות, אין נקי כולם כאחד מגדולים ועד קטנים, וכן קיימו וקבלו עליהם ועל זרעם". וכך סדר הלימוד, ששה פסוקים מכל פרשה וכו'. ע"כ. וכן כתבו עוד רבים מהאחרונים בשבח וחשיבות המנהג הזה שיסודתו בהררי קודש בדברי הזוהר הקדוש כנ"ל. וכן נהג הגאון מוילנא ללמוד את התיקון המפורסם, על אף כל שקידתו והתמדתו בתורה, שהיתה יוצאת מגדר הרגיל, בכל זאת לא טען שזה ביטול תורה או טענות אחרות כאלו, וישב וקרא את התיקון המסודר כנהוג. ישמע חכם ויוסף לקח.

ואמנם ידוע ומפורסם המעשה על המגיד מדובנא שלמד פעם בליל שבועות בבית מדרשו של הגאון מוילנא, והגאון היה לומד את התיקון המסודר של ליל שבועות, והמגיד למד גמרא. שאל אותו הגאון, מדוע אינך לומד את התיקון כנהוג בכל תפוצות ישראל. והשיב לו המגיד כדרכו בקודש על פי משל, אדם אחד לאחר חתונתו היה יושב בטל בלי עבודה, אמר לו חמיו לך נא לשוק ותסתכל במעשה הסוחרים, וכאשר הם עושים כן תעשה. הלך וראה שהסוחרים תולים בחלון הראוה דוגמאות של סחורות - מינים ממינים שונים. מה עשה אותו חתן? שכר חנות וקנה מעט סחורה ותלה אותה בחלון הראוה, אך את החנות עצמה השאיר ריקה מכל סחורה. כאשר נודע לחמיו, שחק עליו ואמר לו, הסוחרים האלה יש להם סחורות רבות בתוך החנות, והחלון ראוה הוא רק לתת בו דוגמאות, כדי שיבחרו הקונים את הסחורה שמוצאת חן בעיניהם, אבל אתה החנות שלך ריקה מכל וכל, אם כן למה לך את הדוגמאות?!

והנמשל: כבוד מורי ורבי הגאון מלא ברכת ה' בתורה, בנביאים, בכתובים, בתלמוד ובמדרשים, אוצר נחמד וגדול מלא וגדוש בכל מכל, ולכן הערב עוסק רק בקטעי הפסוקים והמאמרים המסודרים בתיקון, שהם כמו דוגמאות בחלון ראוה למה שכבוד תורתו יודע. אבל אדם כמוני שלא קרא ולא שנה ולא למד כלום בכל השנה, אם אקרא את התיקון, ישחקו עלי, הואיל והחנות שלי ריקה מכל סחורה, לכן אני יושב ולומד גמרא, כדי שאמלא קודם את החנות. (יחיד ח"ג סימן לב)

עצה טובה

ובאמת שיש מבני אשכנז שלא עוסקים בתיקון המסודר, אלא לומדים גמרא. אולם המציאות מוכחת שהלומדים בשאר לימודים, אמנם מוחם צלול בתחילת הלילה, אך פעמים הרבה כשמגיעים לשעות הקטנות של הלילה, אין ריכוז כל כך, וממילא הלימוד אינו באיכות טובה. אשר על כן, עצה טובה לאותם אנשים שחשקה נפשם

לעסוק בשאר לימודים, שיתחילו את לימודם בתחילת הלילה כאוות נפשם, אך יקבעו לעצמם להתחיל את סדר התיקון בשעה מסוימת, כמו בחצות הלילה או בשעה אחת עד הבוקר, כיון שבקריאת התיקון אין צריך את אותו ריכוז כמו בלימוד הגמרא וכיוצא, ונמצא שהרוויחו את שני הדברים.

הסיפור הנורא

וכה כותב הרב הגדול רבי שלמה אלקבץ זיע"א [המחבר פיוט 'לכה דודי' הנאמר בכל תפוצות ישראל בכל ערב שבת] מה שענינו ראו ולא זר, בהיותו בחבורת החכמים יחד עם מרן השלחן ערוך רבנו יוסף קארו זיע"א, כאשר היו עדיין גרים בחוץ לארץ וקבעו יחד ללמוד בליל שבועות, [הובא בהקדמה לספר 'מגיד מישרים', ששם נכתבו חלק קטן מהדברים שהמלאך המגיד היה מתגלה למרן הבית יוסף ואומר לו], וזה תוכן דבריו:

דעו לכם כי הסכמנו החסיד [מרן רבנו יוסף קארו] ואני עבדו [הרב שלמה אלקבץ] והחברים, לעמוד על נפשנו בליל שבועות ולנדד שינה מעינינו, ותהילה לאל עלה בידינו שלא פסקנו רגע, כאשר תשמעו ותחי נפשכם. וזהו הסדר מפרשת בראשית קראנו את הפסוקים וכו', וכל זה קראנו באימה וביראה, בניגון ובטעמים, לא יאומן כי יסופר. ובעת שהתחלנו ללמוד משנה, זיכנו בוראנו ושמענו את הקול מדבר בפי החסיד, קול גדול וברור, וכל השכנים שומעים את הקול ולא היו מבינים, והיתה נעימות רבה, והקול הולך וחזק, ונפלנו על פנינו ולא נשאר עוד רוח באיש, מפני רוב המורא והפחד. והדיבור הוא החל לדבר עמנו, וכה אמר:

"ידידי המהדרים מן המהדרים, ידידי אהובי שלום לכם, אשריכם ואשרי יולדתכם, אשריכם בעולם הזה ואשריכם בעולם הבא, אשר שמתם על נפשכם לעטרני בלילה הזה, אשר זה כמה שנים נפלה ראשי ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות, ועתה החזרתם עטרה ליושנה. התחזקו ידידי והתאמצו אהובי, שמחו ועלצו, ודעו כי אתם מבני עליה. וזכיתם להיות מהיכל מלכו של עולם. וכל תורתכם והבל פיהם עלה לפני הקב"ה, וכמה רקיעים וכמה אוירים בקע דיבורכם בשעה שעלה. והמלאכים שתקו, והשרפים דממו, וחיות הקודש עמדו, וכל צבא מעלה והקב"ה - שומעים את קולכם. ואם הייתם עשרה, הייתם מתעלים יותר. אבל עם כל זה התעליתם, אשריכם ואשרי יולדתכם ידידי אשר התעליתם ונדדתם שינה מעיניכם. ועל ידכם התעליתי הלילה הזה ועל ידי החברים אשר בעיר הגדולה הזאת עיר ואם בישראל, ואין אתם כאותם השוכבים על מטות שן שהיא אחד משישים במיתה, אלא אתם נדבקתם בה' והוא שמח בכם. לכן בני התחזקו, אמצו ועלצו באהבתי, בתורתני וביראתי. ודעו כי אילו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים וריבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם, ולא שחוק בפיכם בזוכרכם כי בסיבת העוונות, אני מושלכת בעפר. אבל חזקו ואמצו ועלצו בני ידידי המהדרים ואל תפסיקו מהלימוד, כי חוט של חסד משוך עליכם, ותורתכם עריבה לפני הקב"ה. ועמדו על רגליכם והעלוני, ותאמרו בקול רם כמו ביום הכיפורים 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'.

ועמדנו באותה שעה על רגלינו ואמרנו בקול רם כביום הכיפורים 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', כאשר נצטוינו. וחזר ואמר הקול: אשריכם, שובו אל לימודיכם ואל תפסיקו רגע. ועלו לארץ ישראל, ועיניכם אל תחוס על כליכם, כי טוב הארץ העליונה תאכלו, ואם תשמעו לי, טוב הארץ ההיא תאכלו, לכן מהרו ועלו, כי אני המפרנסת לכם, ואתם שלום, וביתכם שלום, וכל אשר לכם שלום".

את כל הדברים האלה שמעה אוזנינו, ורבות כהנה וכהנה מענייני החכמה וכמה וכמה הבטחות גדולות, וכולנו געינו בבכיה מרוב שמחה. וגם בשומעינו צרת השכינה בעוונותינו, וקולה כחולה מתחננת אלינו, התחזקנו עד אור הבוקר ולא פסקה גרסה מפינו בגילה ורעדה. ויהי בבוקר הלכנו וטבלנו ומצאנו את שאר החכמים אשר לא נמצאו עמנו בלילה, וגערנו בהם ונספר להם את כל הטובה אשר עשה ה' עמנו, וימת ליבם בקרבם וגעו בבכיה. ויאמרו מי יתן והלילה הזאת ניום טוב שני של גלויות! נתחבר יחד ונהיה עשרה, והסכמנו לעשות כן. ואפילו שבליילה הראשונה לא ראינו שינה בעינינו אפילו רגע אחד, וגם ביום לא הונח לנו לישון, כי דרוש דרש החסיד [מֶרֶן רבנו יוסף קארן] אחר המנחה וישבנו שם. אך עם כל זה שנסנו מותנינו בעוז, ועשינו הלילה השניה כסדר הלימוד בלילה הראשונה.

מרוב השמחה שהיינו עשרה, לא המתין הקול עד קריאת המשנה, ותכף שהיינו קוראים בפרשת 'שמע ישראל' שבספר משנה תורה [פרשת ואתחנן], והנה קול דודינו דופק והתחיל לומר: "שמעו יידיים המהדרים מן המהדרים, אשריכם יידיים, אשריכם המעלים אותי, כמה וכמה התעליתם עתה שאתם עשרה לכל דבר שבקדושה, אשריכם ואשרי יולדתכם, אל תיראו מחרפת אנוש, ומגידופם אל תחתו, כי אתם המעלים לכנסת ישראל. ודעו כי אתם מבני עליה. ואתם מתדבקים בי, והכבוד חופף על ראשיכם, וחוט של חסד משוך עליכם. ואם היה ניתן רשות לעין לראות, הייתם רואים את האש הסובבת את הבית הזה, לכן חזקו ואמצו ואל תפסיקו". וכך דיבר כחצי שעה, וחזרנו ללמוד.

והנה בחצות הלילה, חזר הדיבור שנית ודיבר כשעה ויותר, וחזר לשבח בענין הלימוד ואמר: "ראו, השמע עם קול מדבר כמו שאתם?! שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך, אם זה כמה מאות שנים שמעו או ראו את הדבר הזה, ואתם זכיתם. לכן מכאן והלאה יהיו עיניכם פקוחות על דרככם, ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, והחלש יאמר גיבור אני, והחזיקו עצמכם לגדולים כי אתם מבני היכל מלכו של עולם, וזכיתם להכנס לפרוודור, תשתדלו להכנס לטרקלין וכו'. הקיצו ידידי, התאמצו והיו לבני חיל, וחוט של חסד משוך עליכם מידי יום ביומו. וראו כי יש שיכורים מחמדת העולם, הקיצו שיכורים, כי הנה יום בא ויסיר האדם את אלילי כספו, ואת חמדתו בהנאת העולם, ואת אלילי זהבו חמדת הממון. וראו את אשר זכיתם אתם, מה שלא זכו אחרים...". עד כאן דברי הקול המדבר.

וממשיך רבנו שלמה אלקבץ זיע"א: ועתה בנים שמעו לי, הטו אוזניכם ולבבכם, מי פתי ישמע את הדברים האלה ולא יקח מוסר, ומי חסר לב ולא יקנה דעת, ומי עיור

ועיניים לו, ולא יראה זכות כזה מה שלא זכו אחרים ולא יתן אל ליבו לשוב אל ה' בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאודו. ומעיד אני עלי שמים וארץ, כי כל זה שכתבתי פה, אינו חלק ממאה ואחד שאמר לנו. והיו הרבה דברים נעלמים שלא הורשיתי לכתוב. אחי ועמי שמעו ותחי נפשכם, כי החברים השלמים אשר ראו כל זה, רוח חדשה נתן בקרבם וכו'. עד כאן.

ביטוח חיים לשנה

כתוב בספר שער הכוונות: וצריך האדם שלא ישן כלל בלילה הזה, אלא יהיה ניעור כל הלילה ועוסק בתורה. וכל מי שלא ישן בלילה הזה כלל אפילו רגע אחד ויהא עוסק בתורה כל הלילה, מובטח לו שישלים שנתו, ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא. (יחודי ח"ג סימן לב) וכתב רבי חיים פלאג'י, שזוכה גם כן לבנים ובני בנים תלמידי חכמים, ועושה תיקון לשכינה, ומתקן מה שפגם בעיניו. (מועד לכל חי סי' ח אות טז)

אשרי העם שככה לו

מה טוב ומה נעים במה שנהגו בהרבה בתי כנסת שלאחר שקראו את הפסוקים והמדרשים המסודרים בתיקון, מחלקים את קריאת ה'אדרא רבא' בין הקהל, כך שכל אחד קורא מספר דפים, וגומרים אותו בזמן מועט. ולאחר מכן מתאספים הציבור ודורש הרב מעניינו של היום הקדוש יום מתן תורה, וישתדל לומר הרבה אגדות ומעשיות, כדי לעורר את הקהל שלא יתנמנו. ויש מבארים את תרי"ג מצוות, וכל חכם יעשה בדעת כפי ראות עיניו לטובת הקהל.

חכם עיניו בראשו

מי שלא ישן בערב החג, ועתה בליל החג הוא עייף מאוד ורוצה לישון מעט בתחילת הלילה, כדי לאגור כוחות ללמוד בערנות בשאר הלילה, אם ישן על מיטה אפילו זמן מועט, חייב לברך ברכות התורה ולאחר מכן רשאי ללמוד, וכשיגיע עמוד השחר [בערך: 4:05], אינו מברך שוב ברכות התורה. אך אם לא ישן על המיטה אלא נמנם על כסא כשהוא יושב, אינו מברך ברכות התורה אלא בעמוד השחר. ומכל מקום אם צירף כמה כסאות יחד ושכב וישן עליהם, הרי זה נחשב שנת קבע, וכשיקום צריך לברך. (שו"ת יביע אומר חלק ח סימן ה)

ברכות הנהנין

טוב שהגבאים יתארגנו קודם הלילה להכין פירות, שתיה ומיני מתיקה, כדי לעורר את הלומדים, וישתדלו לקנות בשפע, וטוב עין הוא יבורך.

מדיני ההפסק בברכות

להלן הבאנו כמה פרטי דינים המצויים בלילה הזה, כאשר אדם אוכל עוגות ופירות ושותה משקים, ופעמים שיוצא לחוץ וחוזר למקומו או שעובר זמן הברכה האחרונה, לכך הבאנו מעט מדיני ההפסק בברכות, לכל ישל האדם בברכה לבטלה או באכילה בלא ברכה. [עיקר ההלכות כבר התבארו בס"ד בחוברת להלכות ברכות]

הפסק באכילת עוגה או פירות משבעת המינים

האוכל עוגה או פירות משבעת המינים [ענבים, יין, תאנים, רימונים, זיתים, תמרים], אפילו

אכל פחות מכזית [27 גרס], ובאמצע אכילתו יצא לחוץ וחזר למקומו ורוצה להמשיך לאכול, אינו צריך לחזור ולברך ברכה ראשונה. (ה"ע ח"ב עמוד מ)

והטעם לדבר, כיון שהברכה האחרונה על המאכלים האלו, היא ברכת 'מעין שלוש', שצריך לברכה לכתחילה במקום שאכל. נמצא שעדיין מחובר וקשור הוא למקום אכילתו, שהרי צריך לחזור ולברך שם, לכן אפילו אם יצא לחוץ, נחשב שעדיין לא סיים את אכילתו, ואינו חוזר לברך שוב ברכה ראשונה. (שם מג)

הפסק באכילת פירות שאינם משבעת המינים או בשתיית משקים

אכל במקום מסוים פירות שאינם משבעת המינים או ששתה מים וכל מיני משקים חוץ מן היין, ויצא לחוץ או נכנס לבית הכסא או שיצא למרפסת שאין בה קורת גג [או כשביט הכנסת נמצא בבנין מגורים, ויצא לחדר המדרגות שהוא נחשב כרשות אחרת, כיון ששייך גם לשכנים], וחזר למקומו הראשון לאכול, הרי זה נחשב הפסק, וצריך לחזור ולברך שוב ברכה ראשונה.

אולם אם נשאר בתוך בית הכנסת, אלא שעבר לחדר אחר או שיצא למרפסת שיש בה קורת גג או שבבנין בית הכנסת יש כמה קומות, והכל ברשות בית הכנסת, אינו חוזר לברך.

והטעם שצריך לברך שוב כאשר משנה את מקומו, כיון שהברכה האחרונה על המאכלים האלו, היא ברכת 'בורא נפשות', שאין צריך לברכה דוקא במקום שאכל, ולכן ברגע שיצא ממקום אכילתו, אין לו שום קשר למקום זה ונחשב כמו שסיים את אכילתו, אי לכך אם רוצה לאכול עוד, צריך לברך שוב. (שם נא, מד)

זה לא הפסק

אולם ישנה אפשרות שאם ישב לאכול במקום מסוים, ושינה את מקומו למקום אחר לא יצטרך לברך שוב, וזאת באופן שיתקיימו שני התנאים הבאים: א. שהיה בדעתו מתחלה בשעת הברכה לצאת למקום האחר. ב. שלקח את הפרי או את המשקה אתו. וכשיצטרפו שני התנאים, אין צריך לברך. (שם נא. ילקוט יוסף ח"ג עמ' רכב)

למשל: יצחק ישב בבית הכנסת וברך על התה, ובשעת הברכה חשב להמשיך לשתות במרפסת שאין בה גג, ולקח עמו את הכוס ויצא למרפסת. מכיון שדעתו היתה לצאת, ויצא עם הכוס, אינו צריך לברך שוב ברכה ראשונה בחוץ.

אם יצחק לא שתה במקום מסוים אלא היה הולך ושותה, אף אם לא חשב בשעת הברכה לצאת למרפסת, כיון שלא התכוין לקבוע מקום לשתייתו, אין צריך לחזור ולברך שוב כשיצא לחוץ עם התה.

השאיר חברים

ואמנם ישנה אפשרות נוספת שאפילו אם שינה את מקומו במאכלים שברכתם האחרונה 'בורא נפשות', לא יצטרך לברך שוב ברכה ראשונה, וכגון שהתיישבו

כמה חברים על דעת לאכול פירות או לשתות קפה, ויצא אחד מהם ונשארו חבריו במקום, או שיצאו כולם והשאירו אחד מהם, כשיחזרו לא יצטרכו לברך שוב ברכה ראשונה, שכיון שנשארו משהו מהם, נחשב שלא נעקרה קביעות המקום שקבעו לאכול בו, וקשורים הם עדיין למקום אכילתם הראשונה. (ח"ג רב)

אולם אם לא התיישבו בשביל לאכול פירות אלא התיישבו ללמוד, וכדי לחזקם שיהיה להם כח להמשיך ללמוד, הביאו להם גם מאכלים ומשקים, במקרה כזה היוצא לחוץ, צריך לחזור ולברך שוב ברכה ראשונה, אפילו שהשאיר מקצת חברים במקום, כיון שאין זה נחשב שקבעו מקום לאכילה ושתיה, אלא אכילתם היא בדרך עראי בלבד, כדי שימשיכו בלימודם. (ח"ג רבד)

למשל: אברהם בא ללמוד בחבורה ברוב עם בליל חג השבועות בבית הכנסת, והגישו הגבאים לפניהם עוגות, פירות ומשקים, וברך אברהם 'מוזנות' על העוגה, 'העץ' על הדובדבנים, 'האדמה' על האבטיח, ו'שהכל' על המיץ. לאחר זמן יצא אברהם להתאוויר ולקרוא את התיקון בחוץ, כשחזר אברהם צריך לברך שוב ברכות 'העץ' 'האדמה' ו'שהכל', אע"פ שנשארו חבריו במקום, כיון שלא התכנסו על דעת לאכול אלא על דעת ללמוד. אבל ברכת 'מוזנות' אינו צריך לברך שוב, כיון שברכתה האחרונה היא ברכת 'מעין שלש' שצריך לברכה לכתחלה באותו מקום שאכל, נמצא שעדיין הוא קשור למקום אכילתו, וכמבואר לעיל.

ברכת שהחיינו

אם ישנם כמה פירות חדשים, ישתדלו שלא להגיש את כולם יחד, כדי שירויחו הציבור לברך על כל פרי ברכת 'שהחיינו' בפני עצמה. אבל אם הביאו את כל הפירות וברך 'שהחיינו' על פרי אחד, פטר את שאר הפירות מברכה. (יביע אומר ד ס"י ט)

ברכה אחרונה

על כל מאכל או משקה, ישתדל לברך את הברכה האחרונה מיד בגמר האכילה או השתיה. כי הניסיון מורה לצערנו הרב, שאם לא מברכים מיד אלא משאירים את הברכה לזמן מאוחר יותר, פעמים רבות שהאדם מסופק אם ברך או לא. והרי להלכה כשיש ספק, אינו יכול לברך, שכלל גדול בידינו 'ספק ברכות להקל'. נמצא שיכול להיות שאכל ושתה בלי לומר הודאה לבורא עולם ישתבח שמו.

זאת ועוד, מכיון שרבו הדעות בפוסקים בשיעור הזמן עד אימתי יוכל לברך ברכה אחרונה, לכן הטוב ביותר לברך מיד, כדי שלא יכנס לספקות וחששות.

סוף זמן ברכה אחרונה על מאכל

סוף הזמן של ברכת 'בורא נפשות' על מאכל, וסוף הזמן של ברכת 'מעין שלוש' על מאכל, הוא כל עוד שמרגיש שבע מהמאכל שאכל, אך אם כבר מרגיש שהוא רעב, עבר הזמן, ואינו רשאי לברך עוד. ומכיון שפעמים רבות קשה להחליט בדיוק אם הוא רעב או לא, לכן טוב שיאכל שוב מאכל בשיעור כזית [27 גרס], כדי שיתחייב בברכה אחרונה, ויברך. (שלחן ערוך סימן קפד סעיף ה)

סוף זמן ברכה אחרונה על משקה

סוף הזמן של ברכת 'בורא נפשות' על משקה, וסוף זמן ברכת 'מעין שלוש' על היין, הוא כל עוד שמרגיש רווי מהמשקה ואינו צמא, אך אם כבר מרגיש שהוא צמא, עבר הזמן, ואינו רשאי לברך עוד. ומכיון שפעמים רבות קשה להחליט בדיוק אם הוא צמא או לא, לכן טוב שישתה שוב משקה בשיעור רביעיית [81 גרס], כדי שיתחייב בברכה אחרונה, ויברך. (שלחן ערוך סימן קפד סעיף ה)

הפסד מצוה - ברכה

ויש לתת את הדעת, על אשר מצוי מאוד שאדם שותה איזושהו משקה, ולאחר זמן מסוים נעשה שוב צמא ורוצה לשתות, ולוקח ושותה, ואינו שם לב שהפסיד כבר את ברכת 'בורא נפשות' על השתיה ששתה בתחלה. ובפרט בליל שבועות שלומדים כל הלילה וחס, ואם אין מזגנים טובים, חוזרים הציבור להיות צמאים תוך זמן מועט, ורבים חושבים שבזה שהם מברכים ברכה אחרונה בסוף הלילה, הרי הם פוטרם את כל השתיה ששתו ואת כל המאכלים שאכלו במשך הלילה, אך זוהי טעות, כיון שעבר הזמן של הברכה האחרונה על אותם מאכלים.

אשר על כן, יש להזהר שבכל פעם ששותה רביעיית [81 גרס] בבת אחת, או שאוכל פרי או עוגה בשיעור כזית [27 גרס], וחושש שאולי עד שישתה או עד שיאכל בפעם הבאה, יעבור הזמן של הברכה האחרונה, ישים לב לברך את הברכה האחרונה מיד לאחר שאכל או שתה. וכאשר יאכל או ישתה שנית לאחר זמן, לא יצטרך לברך שוב ברכה ראשונה, כיון שבברכתו הראשונה שברך בתחילה, פטר את כל מה שיאכל וישתה במשך הלילה, כל עוד שלא יצא לחוץ, וכנ"ל.

נמצא שאע"פ שברך ברכה אחרונה, אין זה נחשב להפסק וסילוק מהברכה הראשונה, ורשאי לאכול ולשתות על סמך ברכה זו. והבאור בזה, כיון שכל מה שברך את הברכה האחרונה, היה רק מחשש שיעבור זמן הברכה ויפסידה, ולא מפאת שאינו רוצה להמשיך לאכול ולשתות עוד, לכך אין זה נחשב כסילוק מהברכה, ורשאי להמשיך לאכול ולשתות על סמך מה שברך. (יחזיקו נא. שאר"י ג שמג)

סדר הבוקר

ברכות השחר

הניעור כל הלילה, מברך בעמוד השחר 'ברכות השחר' ו'ברכות התורה', לבד מברכת 'על נטילת ידיים', שנוטל ידיו אך לא מברך. וכן ברכת 'אשר יצר' לא יברך, אלא דוקא אם הצטרך לצאת לבית הכסא. ואמנם יש מבני אשכנז הנוהגים לשמוע את 'ברכות השחר' ו'ברכות התורה' מאדם אחר שישן שינת קבע בלילה, והוא מברך ומכיון להוציאם ידי חובתם. ומכל מקום מנהג בני ספרד אינו כן אלא כל אחד ואחד מברך לעצמו, ואף בני אשכנז רשאים לברך בעצמם. (שיב)

עמוד השחר

זמן עמוד השחר הוא: 72 דקות זמניות לפני הנץ החמה, [עמוד השחר בערך: 4:05. נץ החמה בערך: 5:35]. והמברך ברכות התורה קודם הזמן הזה, הרי הוא מברך ברכות לבטלה לדעת מרן השלחן ערוך ורוב הפוסקים. ומכל מקום ברכות השחר רשאי לברך מעיקר הדין, מזמן חצות הלילה [בערך: 12:40]. (שיב)

וגיבור כארי

יתגבר כארי שלא יתנמנם בשעת קריאת שמע ותפלה ויצא שכו בהפסדו. ולכן אם הוא עייף מאוד, ינוח מעט לפני התפלה, כדי שיהיה ערני בשעת התפלה. (שיג)

מתן תורה מחדש

אמרו חז"ל: אמר הקב"ה לישראל, בני, היו קוראים פרשת עשרת הדברות בכל שנה ושנה בחג השבועות, ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדים לפני הר סיני ומקבלים את התורה. שבאותו יום של מתן תורה, מתעוררת אותה הארה קדושה של המעמד הנשגב והנורא של אבותינו בהר סיני. ולכן יזהר מאוד בשעת קריאת התורה שלא תחטפנו שינה. (שיג)

עשרת הדברות

אין לעמוד בשעה שמגיע הקורא בתורה לעשרת הדברות, כי הרי אין שום מעלה בפסוקים של עשרת הדברות יותר משאר פסוקי התורה, שכולם ניתנו מרועה אחד בורא עולם שווה בשווה בהר סיני. ואם יעמוד בשעת קריאתם בתורה, יש לחוש שיאמרו שרק עשרת הדברות ניתנו למשה בסיני ולא שאר פסוקי התורה חס ושלום, וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין צט ע"א): אפילו אמר כל התורה כולה מן השמים, חוץ מפסוק זה שלא אמרו הקב"ה אלא משה מפי עצמו אמרו, עליו נאמר "כי דבר ה' בזה ואת מצותו הפר", ואין לו חלק לעולם הבא. (שיד)

ואתה פה עמוד עמדי

הנוהגים לעמוד בקריאת התורה בכל השנה כולה, כנהוג אצל חלק מבני אשכנז, בודאי שרשאים הם להמשיך לעמוד בקריאה בעשרת הדברות, ואין בזה כל חשש, שהרי ניכר שאינם עומדים דוקא בעשרת הדברות אלא מתחילת הקריאה. (שיד)

כבד את אביך - ומורא רבך

אם אביו או רבו עולים לספר תורה בעלייה של עשרת הדברות, בודאי שרשאי לעמוד, שהרי עומד לכבודם כבר מיד בקומם ממקומם אל ספר התורה קודם שיגיע הקורא לעשרת הדברות, וניכר שעמידתו אינה בגלל עשרת הדברות אלא מפני כבודם. (שיד)

ותפלתם מהרה באהבה

טוב שהשליח ציבור לא יאריך מדאי בניגונים בתפלה, אלא יתפלל מילה במילה ובמהירות מעט, כדי שלא יתנמנמו האנשים בתפלה.

סדר יום שבועות

לאחר התפלה

מכיון שמעלת הלומד תורה היא למעלה מהכל, וכן שכרו של הלומד תורה עצום ונשגב למעלה מכל המצוות כולן, וכמו שאמרו בתלמוד ירושלמי, אפילו כל מצוותיה של תורה אינן שוות לדבר אחד מן התורה, ועל שכרו נאמר בנביא ישעיה (פרק טד פסוק ג): "עין לא ראתה אלוהים זולתך, יעשה למחכה לוי". ועל אחת כמה וכמה אם אדם זוכה ללמוד בשעה שאין הרבה לומדים. וכל שכן אם הוא לומד בשעה שקשה לו, ובכל זאת הוא מתאמץ ולומד, שכבר אמרו חז"ל (אבות פרק ה משנה כב): 'לפום צערא אגרא', דהיינו כגודל צערך והתאמצותו של האדם בלימוד התורה ובעשיית המצוות, כן גודל שכרו. ואמרו רבותינו (אבות דרבי נתן פרק ג משנה ו), טוב לו לאדם לימוד תורה אחד בצער, ממאה בריוח ולא בצער. נמצא ששכרו של הלומד תורה בצער, פי מאה מהלומד שלא בצער. ובפרט אם הוא לומד בשבת ויום טוב, כמו שאמרו בתלמוד ירושלמי, 'לא ניתנו שבתות וימים טובים לישראל, אלא לעסוק בהם בתורה', שאז שכרו פי כמה וכמה, וכמו שכתב בספר שיבת ציון (חלק ב עמוד רלג, להרה"ג בן ציון מוצפי שליט"א), **לימוד תורה של שעה אחת בשבת, שווה כמאה שבועים מליון שעות של חול**, ומקורו על פי ספר עץ חיים לרבי חיים ויטאל, והרש"ש בספרו נהר שלום על פי תיקוני הזוהר. ומה שכתב הבן איש חי (שנה ב בהקדמה לפרשת שמות) ששעה אחת בשבת שווה כאלף שעות בחול, אמר לו אביו זצ"ל שהוא לאו דוקא ובדרך הפלגה כתב כן, [כמו שאומרים 'חמץ אפילו באלף לא בטל', ובאמת שגם ביותר מאלף, אינו בטל]. ומכאן רואים, כמה לוקים אנו בחסר, בגודל ערכה וחשיבותה של השבת, עד שאין לנו הבנה ומושג כלל וכלל בערך הזמן בה.

ולאור האמור, כמה נאה וכמה יאה המנהג שנהגו בכמה בתי כנסת, לאחר התפלה להישאר מעט זמן בבית הכנסת, ולשמוע את החכם דורש בענייני אגדה עם סיפורים מעניינים המושכים את הלב, יחד עם ההלכות הקשורות ליום טוב, כמו שאמרו חז"ל (מגילה ד ע"א) משה תיקן להם לישראל להיות דורשים הלכות חג בחג, הלכות פסח בפסח, הלכות עצרת [שבועות] בעצרת. ובפרט שמתפללים בנץ החמה והתפלה מסתיימת בשעה מוקדמת מאוד, ובדרך כלל בני הבית עדיין ישנים, ומי רודף אחרינו לבוא כל כך מהר לבית, ובפרט שיש אנשים שרוצים שבני ביתם יקומו מוקדם ויכינו להם מאכלי חלב, ופעמים שהדבר גורם לבני הבית צער לקום כל כך מוקדם בחג. על כל פנים נמצא שאם האדם יעשה חשבון על שעה אחת שהוא לומד תורה לאחר התפלה, ויכפיל פי מאה שהרי הוא מתאמץ יותר מהרגיל, וגם יכפיל בכך שלימודו ביום טוב במשך שעה אחת, שווה ללימוד של מאה שבועים מליון שעות של חול, וכל שכן כאשר הלימוד בחבורה, שכל אחד נוטל שכר כנגד כל מספר הנמצאים, כיון שהוא מחזק את כל אחד ואחד מהמשתתפים שם. **נמצא ששכרו רב ועצום ונשגב לאין ערוך ולאין שיעור כלל וכלל**. וברוך ה' כמה וכמה אנשים שהשתתפו בשיעורים בזמן הזה שלאחר התפלה, כולם פה אחד ענו ואמרו, שהזמן עבר מהר בלי להרגיש כלל.

ודע, כי אותם אנשים שישארו ללמוד לאחר התפלה, ואחד המרבה ואחד הממעט [אפילו חצי שעה] ובלבד שיכוין לבו לשמים, לאחר שיגיעו לביתם, אין ספק שתמלא

אותם השמחה וירגישו סיפוק רב מאוד, מאחר שכבר חלק נכבד מהיום עבר להם בלימוד תורה, ופקודי ה' ישרים משמחי לב. אשריהם מה טוב חלקם, ומה נעים גורלם, בפרט ביום הקדוש הזה, יום קבלת התורה מחדש. וכל המארגנים והמסייעים לדבר זה, זכות הרבים תלויה בהם, ואין חטא בא על ידם. אשריהם בעולם הזה, וטוב להם לעולם הבא.

מאכלי חלב

נהגו לאכול מאכלי חלב בחג השבועות, ואחד מן הטעמים שנאמרו בזה, משום שבעשרת הדברות שאמר הקב"ה בהר סיני, התגלו לאבותינו כל חלקי התורה ומצוותיה. ובתוכם כל דיני שחיטה, ניקור החלב, מליחת הבשר מהדם, איסור אכילת בשר בחלב, ועוד. נמצא אפוא שכשחזרו לביתם, נוכחו לדעת שכל כליהם אסורים, כיון שבלועים היו ממאכלות אסורות, ולא יכלו לאכול אלא מאכלי חלב שאינם טעונים בישול. זכר לזה אוכלים גם אנו מאכלי חלב בחג השבועות. (שיח)

מאכלי בשר אחר מאכלי חלב

אבל מאכלי חלב ורוצה לאכול מאכלי בשר, ישטוף את ידיו במים, וישתה מעט משקה, ויאכל איזה מאכל שהוא כגון חתיכת לחם קטנה, ואז יוכל לאכול מאכלי בשר. והוא הדין אם אכל מאכלי חלב קשים כמו גבינה צהובה, בורקס וכדומה, רק שאם יש לו נקבים בשיניים, יקפיד לנקותם היטב. ואולם אחר שתיית חלב לבד, אין צורך בקינוח הפה בפת, ודי בהדחת הפה במשקה, כמבואר בחוברת 'כשרות המטבח'. ואמנם יש מבני אשכנז המחמירים להמתין חצי שעה בין מאכלי חלב למאכלי בשר, וכל אחד יעשה כפי מנהגו.

גלידה

האוכל גלידה לקינוח סעודה קודם ברכת המזון, מברך 'שהכל', היות ואין הגלידה נחשבת כמשקה, ומביאים אותה לקינוח בלבד. [כן עשה מעשה רב מרן רבנו עובדיה יוסף שליט"א]

דבש

יש הנוהגים לאכול מאכלים שמעורב בהם דבש, כיון שנמשלה התורה לדבש, כמו שנאמר (שיר השירים פרק ד פסוק יא): "דבש וחלב תחת לשונך". וכן אמר דוד המלך ע"ה (תהלים פרק יט פסוק יא): "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים". ובמדרש אמר רבי אלעזר, מהו נופת? זה הדבש של הצופים, שיש דבש שהוא נקרא 'נופת צופים' והוא מעולה מכל דבר שבעולם, ואימתי זוכה לזה? בשעה שעוסק בתורה.

ושמחת בחגך

נאמר בתורה 'ושמחת בחגך', ולמדו חז"ל שאין שמחה אלא בבשר ויין. ולכן מצוה לאכול ביום טוב בשר בהמה דוקא, כדי לקיים מצות שמחה. ומ"מ מי שאינו יכול לאכול בשר בהמה מטעמי בריאות, יכול לקיים מצות שמחה בבשר עוף ויין. (שיח)

עיקר המצוה ביום

עיקר מצות השמחה באכילת בשר ושתיית יין, אינה בלילה אלא ביום. ולכן אותם

שמקיימים את סעודת החג ביום במאכלים ומשקים חלביים, אפילו מינים ממינים שונים טעימים וחשובים מאוד, יש להעיר למשמע אוזנם שאינם נוהגים נכון על פי ההלכה, ועליהם לנהוג ככל ישראל קדושים, בתחילה מאכלי חלב, ואחר כך בשר בהמה ושתיית יין. ובפרט ביום הזה "יום מתן תורה" שאמרו חז"ל, שצריך להרבות בו בסעודה יותר מכל חג, שבזה ששמח במאכל ומשתה, מראה שנוח ומקובל עליו יום זה לישראל שניתנה תורה בו. וכן היה מצוה האמורא רב יוסף לבני ביתו, שיכינו לו בשר עגל משובח מאוד מאוד, לכבוד היום הזה. (פסחים סח ע"ב ורש"י שם)

מהי שמחת מצוה?

כתב הרמב"ם (פרק ו מהלכות יום טוב הלכה יז יח): חייב אדם בחג להיות שמח וטוב לב, הוא ואשתו ובניו וכל הנלוים אליו, שנאמר (דברים פרק טז פסוק יד): "וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ אֶתְּהָ וּבְנֶיךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוִי וְהַגֵּר וְהַיְתוּם וְהָאֵלְמָנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ". ומצוה שישמח לכל אחד כפי הראוי לו, כיצד? הקטנים נותן להם קליות ואגוזים וממתקים. והנשים קונה להן בגדים ותכשיטים נאים כפי ממונו. והאנשים אוכלים בשר ושותים יין, שאין שמחה אלא בבשר ויין.

וכשהוא אוכל ושותה, חייב להאכיל לגר, ליתום ולאלמנה עם שאר העניים האומללים, אבל מי שנועל דלתות ביתו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש, אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כרסו. ע"כ.

בזמן בית המקדש, היתה מצוה על ישראל לשמח את הכהנים הלוויים [שנאמר וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ אֶתְּהָ... וְהַלְוִי], מפני שהיו עובדים בבית המקדש, ומורי הוראות בישראל, שנאמר יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל. ובזמנינו שבטלה עבודת המקדש, מצוה לשמח את האברכים שלומדים תורה יומם ולילה, ומורים הוראות בישראל, שהם במקום הכהנים הלוויים, כמו שאמרו (מנחות קי ע"א) תלמידי חכמים שעוסקים בתורה, מעלה עליהם הכתוב כאילו עוסקים בעבודת בית המקדש. (בנין שלמה להג"ש הכהן מוילנא. צט)

וגילו ברעה

יש להזהר שלא להמשך אחר היין יותר מדאי, כדי שלא יגיע לשחוק וקלות ראש חס ושלום, שאין השחוק והקלות ראש - שמחה, אלא הוללות, ולא נצטוונו על הוללות ושטות, אלא על שמחה שיש בה עבודת היוצר יתברך שמו, שמתוכה נגיע לאהבת ה' יתברך ולהודות לו ולברך בשמו על כל הטוב אשר גמלנו. (רמב"ם. שיט)

יום המים

מה שיש כמה ריקים ופוחזים, שמבלים את זמנם בהבל וריק, ועושים מעשים שונים, ושופכים מים על בני אדם, ביום החג הקדוש הזה, יש לבטל את מנהגם הרע שחוטאים ומחטיאים את הרבים בכמה וכמה איסורים, ולבד מאיסור כיבוס וסחיטת הבגדים, הרי הם מביישים את חבריהם רבים, ועוד ועוד איסורים, וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין קז ע"א) המלביץ פני חברו ברבים אין לו חלק לעוה"ב. ה' יצילנו.

תהלים

דוד המלך ע"ה נולד ונפטר בחג השבועות, ולכן נהגו לקרוא את ספר התהלים בחג השבועות. וישתדלו לקרוא את התהלים בנעימה קדושה מילה במילה, וכבר אמרו במדרש: בשעה שביקשו עשרה צדיקים לומר את ספר התהלים לפני הקב"ה, אמר להם הקב"ה, כולכם נעימים וחסידיים ומשובחים לומר הַמְנוֹן לפני, אבל רצוני שדוד בן ישי יאמר, למה? כיון שקולו ערב, כמו שנאמר (שמואל ב פרק כג פסוק א) ונעים זמירות ישראל, רבי הונא בשם רבי אחא אמר מי מנעים זמירותיהם של ישראל? דוד בן ישי. וכתב הגאון רבי חיים פלאגי זצ"ל: וטוב מעט בכוונה לקרוא ספר אחד מהתהלים, מהרבות שלא בכוונה לקרוא את כל חמשת הספרים שבתהלים.

והגית בו יומם ולילה

אין ספק שלא הצטוונו בחג השבועות לקיים 'ונהפוך הוא', ללמוד כל הלילה ולישון כל היום. ובפרט ביום זה שקבלנו בו את התורה, שצריך להרבות בלימוד. וככל שילמד יותר, ישאב כוחות רוחניים יותר למשך השנה הבאה עלינו לטובה. כי ביום זה כל נשמה יהודית זוכה לקבל מחדש את אותה הארה שהיתה לאבות אבותינו במעמד הר סיני. וככל שיכין ויכשיר את עצמו כבית קיבול לקבל את התורה, כך יזכה לקבל כנגד זה. ואשרי אדם שזוכה לחדש ביום זה איזוהו חידוש בלימודו, ואם אינו יודע לחדש, טוב שילמד דברים חדשים שלא למדם עדיין.

אשר על כן, אחר שנח האדם שעתיים שלוש כפי צרכו, ואכל את סעודת החג כאשר ציונו הבורא יתברך, ישתדל לנצל את שאר היום לעסק התורה. וברוך ה', בתי כנסת רבים מקיימים משעת הצהריים ומעלה 'חצי יום שכולו תורה', ומביאים חכמים שידרשו אחד אחרי השני עד הערב, אשריהם ואשרי חלקם, וכל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. (שכ)

מגילת רות

יש מבני אשכנז הנוהגים לקרוא מגילת רות מתוך קלף עם ברכה, כמו שנוהגים כל ישראל בקריאת מגילת אסתר בפורים, אבל מנהג בני ספרד אינו כן. ולכן חזן ספרדי שקורא בבית הכנסת לבני אשכנז, אינו רשאי לברך אלא אחר יברך והוא יקרא. (שכ)

ומכל מקום גם לבני ספרד, מנהג נכון לקרוא מגילת רות בחג השבועות מתוך החומש, ומה טוב ומה נעים אם יקרא אותה החכם לציבור עם דרשות ומאמרי חז"ל עליהם השלום, כמובא בשער האגדה לעיל. (שכ)

ספר המצוות

טוב ללמוד בספר המצוות לרמב"ם בחג השבועות. ומכל מקום בשיעור הנאמר ברבים, טוב שהרב יבאר לציבור את המושגים הקשורים לתרי"ג מצוות, כמו מהם מצוות עשה [ברכת המזון וקידוש], מצוות לא תעשה [גילוח בתער ואכילת נבלות], לאו שאין בו מעשה [לא תחסום], לאו הניתק לעשה [גולה ושילוח הקן], מצוות עשה שהזמן

גרמא [ציצית, תפילין, שופר, סוכה]. מצוות מדברי חכמים [נטילת ידים, הדלקת נרות שבת, מאה ברכות בכל יום]. שבע מצוות בני נח [עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים, להעמיד דיינים, גזל, אבר מן החי, ברכת ה']. מהו עונש העובר על מצוות התורה או על מצוות מדברי חכמים. מהם עונשי מלקות, ארבע מיתות בית דין, כרת. מהו היקש [לא תאכל חמץ הוקש לשבעת ימים תאכל מצות, כדי לחייב אשה לאכול מצה אפילו שזו מצות עשה שהזמן גרמא]. גזרה שווה [חמשה עשר - חמשה עשר מחג המצות].

אסרו חג

יום שאחר חג השבועות נקרא 'אסרו חג', ואסור להתענות או להספיד בו. ונוהגים קצת להרבות באכילה ושתיה לכבודו של היום. (הרמ"א סימן תכט סעיף ב)

מהלכות יום טוב

מלאכות המותרות והאסורות ביום טוב

כל מלאכה האסורה בשבת, אסורה ביום טוב, חוץ ממלאכות שהן "אוכל [צורך] נפש", כלומר לצורכו של האדם, ובלבד שיהיו אותן המלאכות מצויות ושוות אצל כל אדם, כבישול, והדלקת נר כדי להאיר את החשיכה, אבל מלאכות המשמשות בעיקר לאנשים מסוימים בלבד, כמפונקים ומעונגים, אין היתר לעשותם ביום טוב.

הדלקת האש ובישול

אסרו חכמים להדליק אש חדשה ביום טוב, כאש היוצאת ממצית וגפרורים, אבל היתרו להדליק מאש שכבר נמצאת. ולכן כל אדם יכין מערב יום טוב 'נר נשמה' דלוק, כדי שיוכל להדליק ממנו לבישול, להאיר ולכל צרכיו. (מט)

חשמל - אין להדליק חשמל ביום טוב, כיון שמדליק אש חדשה. ולכן יש להעיר בנחת ובנעימה לאותם המקילים בזה, ותבוא עליהם ברכת טוב. (נג)
תנור - הרוצה לאפות בתנור עופות ותפוחי אדמה וכיוצא, יפעיל את התנור מערב החג על שעון שבת, ויתן את המאכלים בחג בתנור, והתנור ידלק ויכבה מאליו. (עב)

מילוי הסיר - מותר למלאות את הסיר ביום טוב בבשר או בדגים כדי לבשלם, ואף על פי שאינו צריך לאכול אלא חתיכה אחת, מפני שתוספת החתיכות מטעימה יותר את התבשיל, ונמצא שהתבשיל כולו נעשה משובח יותר לכבוד יום טוב. (לח)

בישול לצורך מחלל שבת - אסור לבשל ביום טוב לצורך יהודי המחלל שבת בפרהסיא, דהיינו שמחלל שבת בפני עשרה, כגון שמעשן סיגריות בשבת ברחוב או נוסע ברכב בשבת. ולכן אין להזמין יהודי כזה לביתו ביום טוב, שמא יבשל בשבילו במיוחד. אולם אדם שיש לו קרוב משפחה או מכר שמחלל שבת בפרהסיא, ורוצה להזמינו אצלו לחג, כדי שאולי יתקרב לתורה ויזכה לחזור למקורות הנאמנים אל חיק בורא עולם, ישים לב לבשל את כל התבשילים מערב החג, כדי שלא יצטרך לבשל בשבילו בחג. ומכל מקום אם לא בישל קודם לכן, מעיקר הדין אגב שמבשל לעצמו ולבני ביתו, רשאי להוסיף עוד בתבשיל, בשביל חברו המחלל שבת. (הרדב"ז, פרי מגדים, מהר"ם שיק ועוד. לח)

עישון - יש אוסרים לעשן סיגריות ביום טוב, כיון שאין זו הנאה השווה לכל אדם. ולהלכה, אדם שאם לא יעשן יגרם לו צער, יש להקל לו. אבל אותם החובבים סיגריות מידי פעם, ימנעו מלעשן. וצריך לדעת כי העישון מזיק מאוד מאוד לבריאותו של האדם, וחשש גדול שעובר על "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם". (מד)

כיבוי האש

אסור לכבות אש ביום טוב, כל שאין בזה צורך אוכל נפש. ולכן המעשן סיגריות, יניח את הגפרור והסיגריות בעדינות שיכבו מאליהם. (נד)

כיבוי גז - אסור לכבות את הגז, אולם מותר לכבותו על ידי גורם אחר, כגון שימלא קומקום קטן במים על גדותיו ויניחהו על האש שירתח, ויגלשו המים וישפכו על הגז ותכבה האש. ואז יסגור את כפתור הגז. ויקפיד לשתות את המים שרתחו, כי אסור לבשל שלא לצורך. (נה) אם יש לו כבר מחם מים, נמצא אם כן שאינו צריך את אותם מים שמרתיח בקומקום, ולכן ישתדל להרתיח ביצה וימתין שיגלשו המים ויאכל את הביצה.

הנמכת האש - תבשיל שתחילת בישולו הוא על אש גבוהה, ולאחר מכן צריך לבשלו על אש נמוכה, כמו תבשיל אורז וכיוצא, מותר להנמיך את הגז ביום טוב לצורך התבשיל שיתבשל כהוגן ולא ישרף, שכיון שהתירו חכמים כל מלאכה שהיא לצורך אוכל נפש, הותר גם להנמיך, ולא הצריכו להדליק אש חדשה נמוכה. כן פסק הגאון רבי משה פיינשטיין בספרו אגרות משה (חלק א אורח חיים סימן קטו, וחזר שוב בחלק ד אורח חיים סימן קג) וחזק את ההיתר בטוב טעם ודעת על פי רבותינו הראשונים. וכן התיר הגאון רבי עובדיה הדאיה בשו"ת ישכיל עבדי, וכן כתב בשו"ת קנין תורה ועוד פוסקים רבים. (נד)

הנחת נר במים - נר שעוה דלוק, אין להניחו במים כדי שכשיגיע בעוד זמן למים יכבה, [כיון שזה גרם כיבוי של תורה שעושה פחם]. אבל מותר להניחו במים כשעדיין אינו דלוק, ולאחר מכן ידליקהו מאש אחרת. (שלחן ערוך סימן תקיד סעיף ג. נו)

בורר

מלאכת בורר ביום טוב מקילים בה יותר משבת, וכגון שיש אוכל ופסולת מעורבים, אע"פ שבשבת מותר להוציא 'ביד' רק את 'האוכל מתוך הפסולת', ובתנאי שיאכל אותו 'לאלתר' [מיד] - ביום טוב הקילו שאם קל יותר להוציא את הפסולת, יוציא את הפסולת, ובתנאי שיברור לצורך יום טוב, ואף על פי שאינו אוכל לאלתר. (עו)

טוחן

מותר לחתוך ירק דק דק להכנת סלט, אף אם אינו אוכלו לאלתר. [מה שאין כן בשבת שאסור לחתוך את הירק דק דק, אלא דוקא כשאוכלו לאלתר. כמבואר בהרחבה בחוברת 'השבת בהלכה ובאגדה' חלק ב']. (עא)

פומפיה - מותר לגרר בפומפיה גזר, תפוח, תפוח אדמה וכיוצא בהם. (עא)

סוחט

אסור לסחוט את כל הפירות העומדים למשקה כזיתים, ענבים, תפוזים, אשכוליות, וכל כיוצא בהם, אבל לימונים מותר לסחוט בכל אופן. (עב)

מוקצה

מוקצה ביו"ט החמירו בו חכמים יותר ממוקצה בשבת. והטעם בזה, מכיון שיום טוב קל יותר בעיני האנשים, שהרי מותר להדליק מאש לאש, ומותר לבשל, לכך חששו חכמים שמא יולזלו העם בקדושת היום, והחמירו במוקצה שלו יותר משל שבת. (כז)

קליפות - הראויות למאכל בהמה כקליפות בננות וכיוצא, אף על פי שבשבת אינן מוקצה, ביום טוב הרי הן מוקצה ואסור לטלטלן ביד אלא על ידי דבר אחר כמגב או סכין וכדומה.

אסור להניח את הקליפות אפילו שהן ראויות למאכל בהמה בתוך צלחת ריקה, אלא אם כן יניח בצלחת מאכל הראוי לאדם. [והטעם בזה מפני דין 'ביטול כלי מהיכנו', וכמבואר בהרחבה בחוברת 'השבת בהלכה ובאגדה' חלק ב']. (כח)

מוקצה לצורך אוכל נפש - מכיון שהתירה התורה מלאכת אוכל נפש ביום טוב, גם חכמים התירו לטלטל מוקצה ביום טוב לצורך אוכל נפש, כגון אם מונחות אבנים על דברי מאכל, שבשבת אסור להוציא את האבנים כיון שהאבנים הן מוקצה מחמת גופן, ואסור לטלטלן אפילו לצורך מקומן, מכל מקום ביום טוב, לצורך אוכל נפש התירו חכמים להלן. כמבואר בחוברת השבת בהלכה ובאגדה חלק ב'.

אף על פי שבארנו לעיל שאסור להדליק אש מהגפרורים, מכל מקום הגפרורים אינם מוקצה ביום טוב, ומותר להשתמש בהם כדי להדליק מאש מצויה. (כט)

דיני המוקצה ביום טוב שחל בשבת, הם ככל דיני מוקצה בשבת ולא כיום טוב, שכיון שבלאו הכי ישנה חומרת שבת, לא הוצרכו חכמים להחמיר כל כך במוקצה מצד היום טוב עצמו. (ל)

רחיצה

אסור לחמם מים ביום טוב, כדי לרחוץ בהם כל הגוף, כיון שאין זו הנאה השווה לכל נפש, [שהרי לא כל אדם רוחץ את כל גופו בכל יום]. אמנם מותר לחמם מים, כדי לרחוץ את פניו ידיו ורגליו בלבד. (שלחן ערוך סימן תקיא סעיף ב. מא)

מים שהתחממו מערב יום טוב, לבני ספרד מותר לרחוץ בהם כל הגוף ביום טוב. והוא הדין שמותר להתרחץ במים חמים שהתחממו בדוד שמש, שלא אסרו חכמים אלא לחמם את המים ביום טוב, אבל כל שהתחממו מערב יום טוב או שהתחממו מאליהם, מותר לרחוץ בהם. (סימן תקיא סעיף ב. מא)

כל ההיתרים הנ"ל להתרחץ במים חמים, הם דוקא באמבטיה פרטית שבבית, אבל בבית המרחץ של רבים [מקוה], גזרו חכמים שלא להתרחץ בו כלל אפילו פניו ידיו ורגליו לבד. [מפני שהיו בלנים רשעים שמחממים מים ביום טוב באיסור, והיו אומרים שהתחממו המים מערב יום טוב]. (מא)

מנהג בני אשכנז להחמיר שלא לרחוץ את כל הגוף כאחד, אפילו במים חמים שהתחממו מערב יום טוב. ואמנם מקילים לרחוץ כל אבר ואבר לבדו. ולצורך תינוק, יש להקל לרוחצו במים חמים. (הרמ"א סימן תקיא סעיף ב ומשנ"ב. מא)

מחיאת כפיים וריקוד

גם ביום טוב אסור למחוא כפיים ולרקוד. וכן הדין שאסור לדפוק על השולחן עם קצב השיר, כמו שאסור בשבת. כמבואר בחוברת השבת בהלכה ובאגדה חלק א. (שכ)

רפואה

מי שיש לו איזה מיחוש או כאב, אף על פי שאינו שוכב במיטה אלא הולך כבריא, מותר לו לקחת תרופה או לבלוע כדורים ביום טוב, [משא"כ בשבת]. (כג)

יום טוב שחל ביום שישי - מותר לכוין את ה'שעון שבת' [שאינו דיגיטלי] ביום טוב לצורך השבת, לאיזה שעות ידלק ויכבה. (12)

הלכות עירוב תבשילין

מהו עירוב תבשילין?

כאשר חל יום טוב סמוך לשבת, אסרו חכמים להכין או לבשל מיום טוב לשבת, מפני שנראה כמזלזל בקדושת יום טוב. ולכן תקנו חכמים לעשות 'עירוב תבשילין', אשר באמצעותו מראה האדם שהוא כבר התחיל את הכנותיו לשבת עוד מלפני יום טוב, וכאשר מבשל ביום טוב, הוא רק כמשלים ומסיים את הכנותיו לשבת. ועל ידי תקנה זו הותר לו לבשל מיום טוב לשבת.

על כן, כאשר חל יום טוב ביום שישי, ורוצה לבשל ביום טוב לכבוד השבת, על כל אחד להניח 'עירוב תבשילין', כפי שיתבאר להלן. (רעד)

הפטורים מעירוב תבשילין

כיון שעיקר מטרת הנחת עירוב תבשילין היא כדי שנוכל לאפות ולבשל מיום טוב לשבת, לכך מי שבישל את כל התבשילים של שבת מערב יום טוב, ולא נותר לו לבשל לשבת, אינו צריך להניח עירוב תבשילין בשביל הדלקת הנרות בלבד שמדליק לכבוד השבת. ואם רוצה להניח עירוב תבשילין, יניח ללא ברכה, שספק ברכות להקל. (רעו)

בית הארחה - משפחה המתארחת בבית הארחה, ואינם צריכים לבשל כלל לשבת, פטורים הם מלהניח עירוב תבשילין. (רעו)

הכנסת אורחים - המתארחים אצל מכריהם, אינם צריכים להניח עירוב תבשילין, אלא יסמכו על עירוב התבשילין שמניח בעל הבית, ורשאים גם הם לעזור לבשל ולאפות, כבני הבית ממש. (רעו)

זמן הנחת עירוב תבשילין - הוא בערב יום טוב, דהיינו ביום חמישי. ואפשר לעשותו כבר מליל חמישי [יום רביעי בלילה] עד למחרת בשקיעת החמה של יום חמישי. ואם שכח, יניח את העירוב בבין השמשות עם ברכה. (יחזקאל דעת ח"ו סימן לא. רפב)

כיצד עושים עירוב תבשילין?

לוקח מאכל מבושל או צלי או כבוש, שיש רגילות לאוכלו עם פת, ויוסיף גם מין מאפה בשיעור "כזית" [27 גרם]. ויש שנהגו לקחת ביצה מבושלת עם לחם. ובזמנינו שיש מקררים והתבשיל נשמר היטב, טוב להדר לקחת תבשיל חשוב, כמו בשר או דגים לכבוד המצוה. (רעו, רפא)

הברכה - בשעה שמניח את העירוב מברך: בא"י אמ"ה אשר קדשנו במצוותיו וציוונו, על מצות עירוב. ואחר כך יאמר את הנוסח שתקנו חז"ל בלשון ארמית, ואם אינו מבין בלשון ארמית, יאמר את הנוסח שבלשון הקודש, כדלהלן:

נוסח העירוב בארמית: "בדין עירובא, יהא שרי לנא לאפויי, ולבשולי, ולאדלוקי שרגא, ולמעבד כל צרכנא מיום טוב לשבת".

נוסח העירוב בלשון הקודש: "בוה העירוב, יהיה מותר לנו לאפות, ולבשל, ולהדליק את הנר, ולעשות כל צרכינו מיום טוב לשבת". (רפד)

טוב שבעלת הבית תשמע את הברכה ואת נוסח העירוב מפי בעלה, כי עיקר העירוב נעשה בשבילה שהיא עוסקת בצרכי הבית ומבשלת. ומכל מקום אם לא שמעה, אין זה מעכב ורשאית לבשל ולאפות כרגיל. (רפב)

זמן ההכנות לשבת

העירוב מתיר לבשל מתחילת יום טוב, דהיינו מליל שישי [יום חמישי בלילה], ועד סוף יום השישי. ומכל מקום טוב להקפיד שלא לבשל בשעות המאוחרות של יום שישי, אלא יבשל עד כדי שתהיה שהות שאילו יבואו אורחים ביום שישי, יוכלו לאכול מהאוכל שבישל לשבת. ובכל אופן אם התעכבו, רשאים להכין את צרכי השבת כל יום השישי, כל עוד שהעירוב קיים ולא נאכל. (רעח, רפא, רצה)

כל ההכנות לשבת - מותר לגלול את ספר התורה לאחר הקריאה ביום טוב [יום שישי], לצורך הקריאה של שבת, שכיון שהניח עירוב תבשילין, הרי זה בכלל מה שאמר בנוסח העירוב "ולעשות כל צרכנו". (שב)

ומטעם זה, מותר גם להדיח את הכלים, ולערוך את השלחן מיום טוב לשבת עם כלי הסעודה של שבת ולסדרו כבכל ערב שבת, וכן כל כיוצא בזה. (שב)

אכילת העירוב - ישתדל לאכול את הפת והתבשיל של העירוב בסעודת שבת, שמאחר ונעשתה בו מצוה אחת, ראוי שתעשה בו עוד מצוה. (רפב)

שכח להניח עירוב - לכתחילה חייב כל אדם להניח עירוב תבשילין. ואולם אם שכח להניח, רשאי לבשל ולאפות מיום טוב לשבת, כיון שבדרך כלל רב העיר מזכה את עירוב התבשילין שלו לכל בני העיר, ויוצאים בזה ידי חובה. ואפילו אם שכח כמה פעמים בכמה חגים להניח עירוב תבשילין, רשאי בדיעבד לסמוך על רב העיר, כיון שבזמנינו כוונת הרב לזכות גם לאנשים כאלו ששכחו. (רצ"א)

פשע - אם פשע ולא הניח עירוב תבשילין בכוונה, קנסוהו חכמים ואינו רשאי לבשל מיום טוב לשבת. ומכל מקום רשאי לבשל לצורך יום טוב הרבה בקדרה אחת, אף שמטרתו לשייר לעצמו לשבת. (רצ"ד)

אבד העירוב - אם אבד העירוב קודם שבישל לצורך השבת, רשאי לסמוך על עירובו של רב העיר ולבשל. (רצ"ב)

זיכוי הרבים

הרוצה לזכות אדם אחר שאינו יודע לעשות עירוב תבשילין, לכתחלה יאמר לו את הברכה מילה במילה, והוא יחזור אחריו. ואחר כך יאמר החכם את נוסח העירוב כך: "בזה העירוב יהיה מותר לפלוני לאפות ולבשל ולהדליק את הנר, ולעשות כל צרכיו מיום טוב לשבת". ואם אותו אדם אינו יודע לברך כלל, רשאי החכם לומר גם את נוסח הברכה במקומו. וכתב הגאון החיד"א זיע"א שכך היה המנהג בירושלים עיר הקודש ללכת מבית לבית ולזכות את אותם אנשים שאינם בקיאים לעשות עירוב תבשילין. וברוך המחזיר עטרה ליושנה, וכל המזכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו, אשריו בעולם הזה וטוב לו לעולם הבא. (רצ"ט)

הלכות תלמוד תורה

שלשה באים לדין

בגמרא מסכת יומא (לה ע"ב) שנו חכמים: עני, עשיר ורשע באים לדין. לעני אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה? אם אומר עני הייתי וטרוד בפרנסתי, אומרים לו: וכי עני הייתי יותר מהלל הזקן? שאמרו עליו על הלל הזקן שהיה חוטב עצים, ובכל יום היה מרויח טרפעיק אחד [מטבע כמו 10 ש"ח], חציו היה נותן לשומר בית המדרש, וחציו לפרנסתו ולפרנסת אנשי ביתו. פעם אחת בערב שבת לא הרויח, ולא הניחו שומר בית המדרש להכנס. עלה לגג וישב על פתח הארובה, כדי לשמוע דברי אלוהים חיים מפי רבותיו שמעיה ואבטליון. אמרו, אותו היום ליל שבת היה ותקופת טבת היתה, וירד עליו שלג מן השמים. כשעלה עמוד השחר, אמר לו שמעיה לאבטליון: אבטליון אחי, בכל יום הבית מאיר ולמה היום אפל, שמא יום מעונן הוא? הרימו עיניהם וראו דמות אדם בארובה, עלו ומצאו עליו שלש אמות [מטר וחצי] גובה שלג. פרקו את השלג מעליו, רחצו וסכו אותו, והושיבוהו כנגד המדורה. אמרו ראוי הוא זה לחלל עליו את השבת.

עשיר שבא לדין אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אומר עשיר הייתי וטרוד בנכסי, אומרים לו וכי עשיר הייתי יותר מרבי אלעזר בן חרסום? אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום, שהניח לו אביו בירושה, אלף עיירות ביבשה, ואלף

ספינות בים, ובכל יום ויום נוטל נאד של קמח על כתפו ומהלך מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה. פעם אחת מצאוהו עבדיו ולא היו מכירים אותו, אמרו לו בא ועבוד עמנו. אמר להם בבקשה מכם תניחו אותי ואלך ללמוד תורה. אמרו לו: חיי רבי אלעזר בן חרטום שאין מניחים אותך. ומימיו לא הלך ולא ראה אותם, אלא ישב ועסק בתורה כל היום וכל הלילה.

רשע שבא לדין אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אומר נאה הייתי וטרוד ביצרי, אומרים לו: וכי נאה היית יותר מיוסף הצדיק? אמרו עליו על יוסף הצדיק, בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים. בגדים שלבשה בשחרית, לא לבשה בערבית. בגדים שלבשה בערבית, לא לבשה בשחרית. אמרה לו השמע לי, אמר לה לא. אמרה לו הריני חובשתך בבית האסורים, אמר לה ה' מתיר אסורים. הריני כופפת קומתך - ה' זוקף כפופים. הריני מסמאת את עיניך - ה' פוקח עיורים. נתנה לו אלף ככרי כסף, כדי שישמע לה לשכב אצלה ולהיות עמה, ולא רצה. נמצא הלל מחייב את העניים, רבי אלעזר בן חרטום מחייב את העשירים, יוסף הצדיק מחייב את הרשעים.

איך לי שכל

מספר אליהו הנביא: פעם אחת הייתי עובר בדרך, ומצאני אדם אחד והיה מלעיג לי. אמרתי לו: בני, מה אתה משיב לאביך שבשמים ליום המשפט? אמר לי: רבי, יש לי דברים שאני משיב, אומר אני לקב"ה בינה ודעה לא נתנו לי מן השמים! אמרתי לו: בני, מה מלאכתך? אמר לי, צייד אני. אמרתי לו: בני, מי אמר לך שתביא פשתן ותאגוד ממנו רשתות ותשליכהו לים ותעלה דגים מן הים? אמר לי: רבי, בזה בינה ודעה ניתנו בי מן השמים. אמרתי לו: בני, ומה להשליך מצודות ולהעלות דגים מן הים ניתנו כך בינה ודעה, דברי תורה שכתוב בה, "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו", לא ניתנו כך בינה ודעה? מיד היה מתאנח ומרים קולו ובוכה. אמרתי לו: בני, דע לך כי כל בני אדם שמשיבים כמוך, ממעשי ידיהם יוכיחו אותם.

(תנא דבי אליהו וטא פרשה יד)

החייב על כל יהודי

כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין עשיר, בין שלם בגופו בין בעל יסורים, בין בחור בין שהיה זקן גדול שתשש כוחו, אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים, ואפילו בעל אשה ובנים שחייב לפרנסם, חייב לקבוע לו זמן ללמוד תורה ביום ובלילה, שנאמר (יהושע א ח): 'לא ימוש ספר התורה הזה מפריך והגית בו יומם ולילה'.

(הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק א הלכה ח)

טרוד בעסקים

גם הטרוד במלאכתו ובעסקיו, חייב לקבוע עיתים ללמוד תורה. ואמרו במדרש, יתרו נקרא שמו 'חובב', על שם שחיבב את התורה, שכאשר בא לארץ ישראל נתנו לו דושנה [אדמה מרושנת ומשובחת] של יריחו, אמר: כל עצמי לא באתי אלא ללמוד תורה, אם עכשיו אני זורע וקוצר, אימתי אני לומד תורה?!

יששכר וזבולון

מי שלא זכה לעסוק בתורה כל היום מפני רוב טרדותיו ועסקיו, אם יתרום בעין יפה לישיבות ומוסדות תורה או יחזיק בתלמיד חכם השוקד על לימודו, הרי נחשב לו כאילו עסק בעצמו בתורה. כך מצאנו ביששכר וזבולון, שהיה זבולון מביא סחורה באניות ומוכרם, ונותן ליששכר כל צרכו, כדי שיעסוק בתורה. ומ"מ אף המחזיק ביד החכם, לא יתבטל לגמרי מלימוד התורה, אלא יקבע זמן ללמוד הלכה, כדי שידע לקיים את המצוות כראוי, שאם לא ילמד, היאך יקיים. (דה"ע ח שמו)

לא משתלם

אמרו חכמים (אבות פרק ד משנה ט): כל המקיים את התורה מעוני, סופו לקיימה מעושר. וכל המבטל את התורה מעושר, סופו לבטלה מעוני. וענין זה מפורש הוא בתורה, הרי הוא אומר (דברים כח מז), "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל - ועבדת את אויביך". (רמב"ם ת"ת פרק ג הלכה יג)

עד מתי?

ועד אימתי חייב אדם ללמוד תורה? עד יום מותו, שנאמר (דברים פרק ד פסוק ט) 'רק השמר לך ושמור נפשך מאוד, פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך, ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך'. וכל זמן שלא יעסוק בתורה, הוא שוכח. (רמב"ם פרק א הלכה י)

ושננתם לבניך

מצוה על כל חכם מישראל ללמד תורה לתלמידים שנאמר: "ושננתם לבניך", ודרשו חז"ל בספרי "בניך - אלו תלמידיך", שכן הרב קרוי אב לתלמידיו, כמו שמצאנו בנביא אלישע שקרא לרבו אליהו הנביא, 'אבי אבי רכב ישראל ופרשיו'. ואמרו בגמרא (בי"מ פה ע"א): כל המלמד את בן חברו תורה, זוכה ויושב בישיבה של מעלה. וכל המלמד את בן עם הארץ תורה, אפילו אם הקב"ה גזור גורה, מבטלה בשבילו, שנאמר (ירמיה טו יט): 'וְאִם תּוֹצִיא יָקָר מְזוּלָל - כְּפִי תִהְיֶה'. (שע)

סגולה להצלחה

הרבה אנשים מחפשים סגולות להצלחה בעניינים שונים, הא לך סגולה מפי בורא העולם בכבודו ובעצמו, שהעושה כן יצליח בכל דרכיו וענייניו, ולא יפחד כלל, וה' עמו בכל מקום, כפי שאמר הקב"ה לנביא יהושע (א, ח): לא ימוש סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ, וְהִגִּיתָ בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה, לְמַעַן תִּשְׁמֹר לְעֲשׂוֹת כְּכֹל הַכְּתוּב בוּ, כִּי אֲנִי תִצְלִיחַ אֶת דְּרָכְךָ וְאֲנִי תִשְׁפִּיל: הַלּוֹא צְוִיתִיךָ חֹזֵק וְאֶמֶץ, אֶל תַּעֲרֵץ וְאֶל תַּחַת, כִּי עִמָּךְ ה' אֱלֹהֶיךָ כְּכֹל אֲשֶׁר תִּלְךְ. וכן נאמר בתהלים (א, ב): כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה: וְהִיהָ כַּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם, אֲשֶׁר פְּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ, וְעֵלְהוּ לֹא יִבּוֹל, וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ.

כל המקבל עליו עול תורה

אמרו חכמים (אבות פ"ג מ"ה): "כל המקבל עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ". והיינו, שאף שיש עול ועמל שהם דרך העולם, כגון: תשלום מסים, המתנה בתור בבנקים וכדומה, בכל זאת אם אדם מקבל עליו באמת עול תורה

ומנצל את זמנו לתורה, הקב"ה מונע ממנו כל מיני הפרעות וביטולים למיניהם, כדי שיוכל להרבות בלימוד תורה בישוב הדעת כרצונו. וכן אמרו באבות דרבי נתן (פ"ט משנה ב): "כל השוקד עצמו על דברי תורה, מוסרים לו שקדנים כנגדו, וכל הבוטל מדברי תורה, מוסרים לו בטלנים כנגדו".

יסוד גדול

עיקר גדול מיסודות האמונה, שאין העולם עומד אלא על לימוד התורה. וכן אמרו בגמרא (נדרים לב ע"א): גדולה תורה, שאלמלא תורה לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר, "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתיו", דהיינו אם לא התורה שבעבורה כרת ה' אתנו את הברית, כמו שנאמר "יום אשר כרת ה' אתך ברית בחורב" [נהר סיני], אזי חוקות שמים וארץ לא שמתיו. (הליכות עולם ח"ח עמ' שנד)

כנגד כולם

מצות תלמוד תורה שקולה כנגד כל המצוות, כמו שאמרו (מסכת פאה פרק א משנה א): "ותלמוד תורה כנגד כולם". וכבר אמר שלמה המלך בחכמתו (משלי פרק ח פסוק יא) כי טובה חכמה מפנינים וכל חפצים לא ישוו בה. 'כל חפצים' - לרבות אפילו חפצי שמים שהם המצוות, אינם שווים ללימוד אחד של תורה. (שנד)

תורה לשמה

כל העוסק בתורה לשמה, הרי הוא מגן על כל העולם כולו בתורתו, ומקרב את הגאולה, ושכרו רב ועצום מאוד אצל הקב"ה. וכן אמר רבי מאיר במשנה באבות (פרק ו משנה א) "כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה". (שס)

אמרו חכמים, שמא תאמר הריני לומד תורה בשביל שאהיה עשיר, או בשביל שאקרא 'רבי', או בשביל שאקבל שכר בעולם הבא? תלמוד לומר, "לאהבה את ה'" - כל מה שאתם עושים לא תעשו אלא מאהבת ה'. וכן אמרו חז"ל (מסכת עבודה זרה יט ע"א) "אשרי איש ירא את ה' במצוותיו חפץ מאוד" - במצוותיו חפץ ולא בשכר מצוותיו. וכן היו גדולי החכמים מצוים: אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס, אלא הווי כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס. (הרמב"ם פרק י מהלכות תשובה הלכה ד)

שלא לשמה

כל העוסק בתורה כדי לקבל שכר בעולם הבא, או כדי שלא תבוא עליו פורענות, הרי זה עוסק שלא לשמה, ואמרו חכמים (פסחים נ ע"ב): לעולם יעסוק אדם בתורה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה. לפיכך כשמלמדים את הקטנים ואת כלל עמי הארץ, מלמדים אותם לעבוד את ה' מיראה, וכדי לקבל שכר בעולם הבא, עד שתרבה ותגדל דעתם ויתחכמו חכמה יתירה, ואז מגלים להם סוד זה לעבוד את ה' מאהבה. (הרמב"ם שם הלכה ה) לפיכך אל ימנע אדם את עצמו מלעסוק בתורה, אפילו אם כוונתו ללמוד כדי שיקראוהו 'רב' או למטרת עושר וכבוד או להצליח במבחן, כיון שסופו להגיע ללימוד תורה לשמה. (שסב)

הלומד תורה שלא על מנת לקיים את המצוות, אלא כדי שיוכל לקנטר את חבריו, עונו חמור מאוד, עד שאמרו עליו חכמים (ברכות יז ע"א), נוח לו שלא נברא. (שסב)

כתר תורה

בשלושה כתרים נכתרו ישראל: כתר תורה, כתר כהונה, כתר מלכות. כתר כהונה, זכה בו אהרון הכהן וזרעו אחריו. כתר מלכות, זכה בו דוד המלך וזרעו אחריו. כתר תורה, הרי הוא מונח עומד ומוכן לכל ישראל, שנאמר: "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב", כל הרוצה ליטול יבוא ויטול. שמא תאמר: אותם כתרים גדולים הם יותר מכתר תורה? הרי נאמר (משלי ח טו) "בי מלכים ימלוכו", [התורה אומרת, בי - על ידי, תתקיים מלכותם אם יתנהגו כמשפט התורה], הא למדת שכתר תורה גדול מכולם. אמרו חז"ל (הוריות יג ע"א) אפילו ממזר תלמיד חכם, קודם לכהן גדול עם הארץ, שנאמר יקרה היא 'מפנינים', מכהן גדול שנכנס 'לפני ולפנים'. (רמב"ם פ"ג מת"ת הלכה א ב)

אפילו לילה אחד

אף על פי שמצות תלמוד תורה ביום ובלילה שנאמר והגית בו יומם ולילה, מכל מקום אין אדם לומד את רוב חכמתו אלא בלילה. וכך אמרו חכמים: אין רינה של תורה אלא בלילה, שנאמר קומי רוני בלילה. וכן אמרו חכמים (עבודה זרה דף ג עמוד ב) "כל העוסק בתורה בלילה, חוט של חסד משוך עליו ביום", [שהקב"ה נותן לו חן בעיני הבריות] שנאמר "יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי" - כיון שבלילה שירה עמי [שירה זו התורה, כמו שנאמר: ועתה כתבו לכם את השירה הזאת], אז ביום יצוה ה' חסדו. לפיכך הרוצה לזכות בכתרה של תורה, יזהר מאוד בכל לילותיו, ולא יאבד אפילו אחת מהן באכילה ושתייה, בשינה ושיחה וכיוצא בהם, אלא בתלמוד תורה וחכמה. (רמב"ם שם פרק ג הלכה יג)

שמא לא תפנה

מי שנשאגו ליבו לקיים מצוה זו כראוי, ולהיות מוכתר בכתר תורה, לא יסיח דעתו לדברים אחרים, ולא ישים על לבו שיקנה תורה עם העושר והכבוד כאחת. שמא תאמר עד שאקבץ ממון, ואחר כך אחזור ואקרא. או עד שאקנה מה שאני צריך ואפנה מעסקי ואחזור ואקרא, אם תעלה מחשבה זו על לבך, אין אתה זוכה לכתרה של תורה לעולם, אלא עשה תורתך קבע ומלאכתך עראי, ואל תאמר לכשאפנה אשנה, שמא לא תפנה. (רמב"ם שם הלכה ו ז)

הוי ממעט בעסק

כתוב בתורה (דברים פרק ל פסוק יב) לא בשמים היא ולא מעבר לים היא. ודרשו חכמים: לא בשמים היא - לא בגסי הרוח היא מצויה. ולא בהולכים לסחורה מעבר לים היא. לפיכך אמרו חכמים, לא כל המרבה בסחורה - מחכים. וציוו חכמים (אבות פרק ד משנה י) "הוי ממעט בעסק, ועסוק בתורה". (רמב"ם שם הלכה ח)

זה לא הולך ביחד

אין דברי תורה מתקיימים במי שמרפה עצמו עליהם. ולא באלו שלומדים מתוך עידון ומתוך אכילה ושתייה, אלא במי שממית עצמו עליהם, ומצער גופו תמיד, ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה. אמרו חכמים דרך רמז: "זאת התורה אדם כי ימות באהל" - אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו באהלי החכמים. וכבר אמר שלמה בחכמתו (קהלת פרק ד פסוק ט) "אף חכמתי עמדה לי", תורה שלמדתי באף (בחוץ ואומץ, אע"פ שהיה קשה לי), היא שעמדה לי. (רמב"ם שם הלכה ב)

נמנום באמצע הלימוד

אין ישנים בבית המדרש, וכל המתנמנם בבית המדרש תורתו נעשית קרעים קרעים, וכן אמר שלמה בחכמתו "וּקְרָעִים תִּלְבָּיֵשׁ נֹמָה". (רמב"ם פ"ד הלכה ט)

דיבורים בטלים

אמרו חכמים (אבות פרק ג משנה ט): המהלך בדרך ושונה [לומד], ומפסיק ממשנתו ואומר, מזה נאה אילן זה ומה נאה ניר זה [אדמה חרושה], מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו. ומכאן רואים את חומרת הדיבור באמצע הלימוד, שאע"פ שהפסיק בשבח ותהלה להקב"ה על מעשיו ובריאתו הנפלאה, היאך ברא אילן זה בכמה גוונים, פיאותיו בצבע אחד ועליו בצבע אחר, ונתן חן מיוחד לכל פרי ופרי, בטעמו ומראיתו, בכל זאת מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו, ואע"פ שחזר מיד ללימודו, על אחת כמה וכמה אם האדם מפסיק בשיחה של דברים בטלים, חס ושלום. והוא הדין ללומד בביתו או בכל מקום אלא שדיבר במצוי, שבדרך יש אילן וניר. (רבנו עובדיה מברטנורא ותו"ט)

ואמרו חכמים (תחינה יב ע"ב) כל הפוסק מדברי תורה ועוסק בדברי שיחה, מאכילים אותו גחלי רתמים, שנאמר (איוב פרק ל פסוק ד) הַקִּטְפִּים מְלוּחַ עֲלֵי שֵׁיחַ וְשֵׁרֶשׁ רִתְמִים לְחֶמֶם. וכמו שתרגם התרגום, דשבקינ פתגמי אורייתא מן לוח לבהון [שעוזבים דברי תורה מלוח ליבם], מטול מלי דעלמא [בשביל מילים של חול]. ועל זה אנו מתוודים בוידוי הארוך ביום הכיפורים באמרנו: 'קטפנו מלוח על שיח', דהיינו דברנו דיבורים בטלים באמצע הלימוד.

וכתב בספר "אור לציון - חכמה ומוסר" (עמוד כט): אותם שנמצאים בבית המדרש ואוהבים לדבר דברים בטלים צריך להתרחק מהם, כי מי שאוהב ללמוד הוא אוהב ה', ומי שאוהב להפריע באמצע הלימוד זה ממרה פי ה'. ולכן מי שיושב ליד אחד כזה, עליו לברוח ולעבור למקום אחר, ובשום אופן לא ישאר לשבת לידו. אין ספק שצריכה להיות אהבת חברים עם כולם אבל צריך להזהר מאוד שלא לשבת ליד מי שאוהב להפריע בלימוד ולספר דברים שונים. עליו לדעת שחבר כזה גזול מחייו, ממש כפשוטו גזול את החיים שלו, שהרי מה זה מושג חיים? רק עבודת ה' יתברך. אחרת, כלום לא שווה. כל התענוגות וההנאות של העולם כמו חלום, ולא היה כדאי לבוא לעולם בשבילם. ואפילו אם היה העולם ללא שכר ועונש רק תענוגות, בכל זאת לא שווה כלום. כי כמה שיהנה, הרי כשמזדקן נחלש ותש כוחו, ואם נשאל אותו אחרי שנהנית כל ימך, האם היה כדאי לך לבוא לעולם? יאמר לא! הכל עבר כמו חלום. יוצא שהחיים העיקריים הם רק עבודת ה' יתברך, א"כ זה שמפריע לחברו בלימוד התורה כאילו הרגו לפני זמנו, קיצר את חייו והפסידם! ומי מוכן שיתקצרו לו כמה ימים וכל שכן כמה שנים עבור זולתו?!

אכן זה מעניין, כמה יכולים לפטפט, הלוא זה מעייף, אלא היצר הרע נותן כח ומרץ, ונותן הרגשה שכמשוחחים בדברים שמחוץ ללימוד, הזמן עובר מהר מאוד, וזה מפתה לחשוב שטוב לשוחח, ומה לו לישא בעול התורה. ועל זה אמר שלמה המלך ע"ה (קהלת פרק יא פסוק ט) "שִׁמְחָ בְּחֹר בְּיִלְדוּתְךָ וְיִטִּיבְךָ לְבָבְךָ בִּימֵי בְּחֹרוּתְךָ וְהֵלֶךְ בְּדַרְכֵי לְבָבְךָ וּבְמִרְאֵה עֵינֶיךָ, וְדַע פִּי עַל כָּל אֵלֶּה יִבְיֵאֶר הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט".

ואם נשאל את האדם לאחר ששוחח עם חברו על דא ועל הא, האם יצא לך תועלת מאותה שיחה? יאמר, לא יצא לי כלום, הכל הבל וריק. ולמחרת נראה אותו שוב מדבר. והלוא אתמול אמר שאין לו תועלת מהדיבור, א"כ מדוע הוא ממשיך לדבר? אלא שכבר השתלט עליו היצר הרע. על כן, צריך להתאפק ולעשות גדרים וסייגים, כי אילולי זה כל הזמן יתבטל חס ושלום, ואפילו אם נניח שילמד, לא ירגיש את מתיקותה של התורה, משום שמפסיק באמצע הלימוד, ותורתו נעשית קרעים קרעים, ה' יצילנו. הזמן יקר מאוד, אבל הבעיה שלא מעריכים את הזמן ולא מנצלים אותו כראוי, הזמן עושה את שלו ואנחנו לא עושים את שלנו!

והעצה היא ללמוד במאמץ, בחשק, בהתלהבות ובהתמדה, ולא לדבר אפילו מילה אחת באמצע הלימוד, כדי שלא לתת אפשרות לפתח של שיחה. ואם רואה אדם שקשה לו להתחיל ללמוד, כי בשעה שרוצה להתחיל מרגיש חולשה, יחזק עצמו במסר ויכפה יצרו ללמוד חמש דקות בלי לדבר, ולאט לאט עוד חמש דקות עד שיתרגל ללמוד זמן מרובה ברצף, ואז יזכה להרגיש טעמה של תורה. וירגיש את גודל טעותם של הבטלנים.

וחלילה לחשוש מלעג הסובבים אותו שיאמרו לו: מה, נהיית צדיק? אלא יהיה עו כנמר לעשות רצון אביו שבשמים ולא יבוש מהם, ואם החליט החלטה מסוימת ובא חברו לשוחח עמו צריך להתגבר ולעמוד בהחלטתו: אין אני מפסיק עד שאגמור, וכך יעשה פעם פעמיים, ויאמרו מה שיאמרו עליו ואח"כ ישלימו עם המצב שהוא לא מדבר באמצע הלימוד, ויעזבו אותו.

והנה כתוב בקונטרס היחיאלי בשם הרב נועם אלימלך, מי שעושה יום אחד תענית דבור וקורא את התהלים שלוש פעמים, נחשב לו כתענית הפסקה משבת לשבת שמעלתו כאילו התענה שישים וחמש אלף ושש מאות תעניות. והרי זה קל, וכי לא כדאי ביום אחד להרויח כל כך הרבה תעניות? ומזה נלמד על אחת כמה וכמה לעוסק בתורה, שמעלתו הרבה הרבה יותר מקריאת תהלים, וא"כ מה גדולה מעלתו אם הוא עוסק בתורה בלי דיבורים בטלים, ובמיוחד מי שיש לו תאוה לדבר וסקרנות להתעניין בכל מיני נושאים ומתגבר על תאוותו ובולם פיו, מי יודע כמה זכויות והטבות הוא מוסיף לעצמו ולעולם כולו.

ולפעמים נראה לבחור בהשקפה ראשונה שהוא נמצא שנים עשרה שעות בין כותלי הישיבה, אבל אם יעשה חשבון מדוייק יראה שבמשך כל היום הוא לומד רק חמש או שש שעות, וכן אברך שנמצא כשבע שעות בין כותלי בית המדרש, לאחר חשבון מדוייק יראה שבמשך היום אינו לומד אלא כארבע שעות, כי מבזבז את הזמן במציאת ספר, בהכנת שלחן, בשיחות על דא ועל הא, איך מקבלים הנחה בארנונה, והיכן מוכרים את המוצרים יותר בזול, ועוד מענייני חדשות ופוליטיקה, והשעון עושה את שלו, ולקראת הסוף הוא לומד קצת, כדי שלא יראה שלא למד כלום או כדי להשקיט את מצפונו, הרי ששעות רבות העביר מבטלה לבטלה. ובוזה פירש פעם ידידי הרה"ג רבי יוסף עדס זצוק"ל את הפסוק במשלי (כד, ל): "מעט שנות מעט תנומות מעט חיבוק ידים לשכב", כי פעמים חושב לעצמו לישון רק כמה רגעים ולהתמהמה מעט זמן, ולבסוף מפסיד הרבה, כי דקה מושכת דקה.

ולדעתי מי נקרא בחור שקדן? מי שהשעה אצלו היא שישים דקות של לימוד ולא מדבר באמצע. ערובה לאיכות - היא הלימוד ללא הפסקות בשיחות בטלות. וצריך להתעורר לדברים אלו כבר בצעירות, כי כשהאדם מתבגר מקבל שכל ורוצה ללמוד יותר תורה, אבל הבעיה שאז הוא נתון בעול המשפחה ואין לו זמן וישוב הדעת כבימי הבחרות, אם לא שהכין את עצמו מראש. עכ"ד הרב אור לציון.

ביטול תורה של רבים - אין מספיקים בידו לעשות תשובה

ועל אחת כמה וכמה המדבר דברים בטלים באמצע שיעור תורה הנאמר ברבים, שלא רק שהוא עצמו חוטא שבוטל מדברי תורה אלא אף מבטל את אחרים, ונמצא שהוא חוטא ומחטיא שאין מספיקים בידו לעשות תשובה, ולא לחינם מנאו הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ד ה"א) הראשון שבכ"ד דברים המעכבים את התשובה. ויש להזהר בזה אפילו בדברים שבקדושה כמו בברכות על שתיה ומאכלים, שלא לברך בקול רם, שבזה הוא מסיח את דעתם של המשתתפים בשיעור כדי לענות אחריו 'אמן'. ובעוונותינו הרבים, כמה וכמה נכשלים בזה בחושבם שמעשיהם רצויים, ומביאים מיני ברכות באמצע הלימוד לעילוי נשמת קרוביהם, ואינם יודעים שבמקום עילוי נשמה, הרי הם עושים להיפך ח"ו. אשר על כן, ישתדלו שלא לחלק מאכלים באמצע הלימוד. וגם מי שנצרך למאכל או משקה באמצע הלימוד, יברך בלחש שרק אוזניו ישמעו, וזכות הרבים תלוי בו. (קדושת ביהכ"נ עמוד עה)

תשובה לאדם שביטל תורה של רבים

אע"פ שאמרו חכמים המחטיא את הרבים אין מספיקים בידו לעשות תשובה, מ"מ אם עשה תשובה הרי זה בעל תשובה (רמב"ם שם ה"ו). ותשובת המשקל לעוון זה, שיזכה את הרבים בלימוד תורה כנגד מה שביטל תורה של רבים. וזאת יעשה ע"י שיפיץ תורה לרבים כגון במסירת חוברות אלו לאנשים, כדי לדעת את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו, וכל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו.

עצות טובות

אמרו חכמים: ברית כרותה שכל הקובע תלמודו בבית הכנסת או בבית המדרש, לא במהרה הוא שוכח. וכל היגע בתלמודו בצנעא, מחכים. וכל המשמיע קולו בשעת לימודו, תלמודו מתקיים בידו. אבל הקורא בלחש, במהרה הוא שוכח. (רמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ג הלכה יב).

וסגולה טובה לזכרון, בשעת הקידוש בליל שבת, כשאומר 'זכרון' למעשה בראשית, יאריך מעט בתיבת 'זכרון', ויכוין במחשבתו שיזכהו ה' לזכור את כל לימודו. וכן כשאוכל זיתים, יכוין על כל זית חיות: "אל אלוקים מצפץ" ואדרבה יזכה לזכרון, וכמ"ש רבנו האר"י ז"ל. (יביא חייד' ח"ב סי' ח אות ד)

מהו ענין השכחה

כתב רבנו האר"י ז"ל: השכחה אשר באנשים, היא נותנת עצלה ותדרמה להמנע מעסק התורה, באמרם כי הנה ח"ו נמצאים יגעים לריק ולבטלה, כיון שהכל נשכח מהם, ולכן נודיעך ענין השכחה מה עניינה. הנה נודע מאמר הזוהר הקדוש בפרשת

משפטים, כי בתחלה נותנים לאדם נפש, ואם יזכה יותר יקבל רוח. והנה בתחלה הנפש היא נקבה ובה ענין השכחה, וכל זמן שלא השיג האדם חלק הרוח הבאה לו מהזכר ובו סוד הזכירה, הוא שוכח והולך. והנה הוא טורח ומתקן הנפש, על ידי טרחו ועמלו בתורה. ואע"פ ששוכח מה שלומד, אינו יגע לריק ח"ו, יען כי בעולם הבא ולעתיד לבוא יזכירו לו כל מה ששכח כמו שאמרו בזהר פרשת בראשית. ואם עתה בחיים הוא שוכח, הטעם הוא כי המקום גורם לכך, יען כי הוא מתקן הנפש הנקרא עלמא דנוקבה, ואינו יגע לריק ח"ו, ומחויב הוא לתקן הנפש בראשונה, ואח"כ יתנו לו הרוח. (ארחות צדיקים לרבי חיים שלמה דיאש עמוד קסט)

הלכה למעשה

מצות עשה על כל יהודי ויהודי ללמוד הלכה למעשה, כמו שנאמר (דברים פרק ה פסוק א) "וּלְמַדְתֶּם אֹתָם וּשְׁמַרְתֶּם לְעִשְׂתֶּם", והיינו שילמד האדם כדי שידע לקיים את מצוות ה' יתברך כהלכתן, וישמור עצמו מכל איסורי התורה, ואמרו חז"ל (קדושין דף מ עמוד א) 'גדול תלמוד שמביא לידי מעשה'. (שלב)

סיום הש"ס

שאיפות גדולות צריכות להיות לכל אחד ואחד לדעת את הש"ס, ואפילו אותם אנשים שהתחילו ללמוד גמרא בגיל מבוגר, צריכים לשאוף לדעת את הש"ס. ואשרי אדם הזוכה לעודד ולחזק את בחורי ישראל הצעירים, שכבר בימי בחרותם ניצלו את זמנם כהוגן ויסיימו את הש"ס בידיעה טובה של גמרא רש"י בתחילה.

לעודד ולחזק

דבר עצום מאוד, מה שנהגו רבים להבטיח שכר לבניהם, כדי לעודדם שיסיימו מסכתות רבות. דבר זה נפלא וחשוב הוא ביותר ומעלתם גדלה עד למאוד. ובפרט בדור הזה, שהניסיונות ברחוב רבים הם לצערנו הרב, והמציאות מוכיחה שקשה להושיב ילד או בחור צעיר שילמד ויעסוק בתורה בחשק רב וברצף זמן ממושך, אם לא שמעודדים אותו במתנות ופרסים למיניהם. ומצוה רבה להורים לתת פרסים לילדיהם אפילו עבור לימודם בשבת, ואין בזה חשש איסור של שכר שבת כלל. ומכל מקום בודאי שחובה קדושה על כל אברך ובן ישיבה לקבוע זמן לעצמו גם ללימוד הלכות פסוקות, לדעת מה יעשה ישראל, וכמבואר לעיל.

הדף היומי

לימוד דף היומי נפלא עד מאוד, שבמעט זמן שאדם משקיע בכל יום, זוכה לגדול בתורה ולסיים את הש"ס. ומכל מקום חובה על כל לומדי הדף היומי להשקיע כל יום זמן נכבד ללימוד ההלכות מתוך ה"שלחן ערוך" ונושאי כליו, כדי שידעו את ההלכות למעשה ולא יכשלו באיסורים ח"ו, כמבואר בדברי הפוסקים דלהלן:

הגאון השפתי כהן (י"ד סימן רמו ס"ק ה) כתב, יש בעלי בתים הנוהגים ללמוד בכל יום תלמוד עם פירוש רש"י ותוספות, ואינם לומדים בפוסקים. אבל האמת היא שצריכים ללמוד בספרי הפוסקים דיני התורה להלכה ולמעשה שזהו שורש ועיקר לתורתנו, ואינם יוצאים ידי חובת מצות תלמוד תורה כלל בלימוד התלמוד, ולכן אם אינם לומדים אלא שלוש או ארבע שעות בכל יום, לא ילמדו גמרא בלבד.

גם הגאון רבנו זלמן כתב: אדם שאין לו פנאי הרבה, צריך שיהיה כל לימודו בלימוד הדינים המביאים לידי מעשה, שהם ההלכות הצריכות לכל אדם לדעת אותם, כדי לקיים את המצוות, ולהזהר שלא להיכשל באיסורים חס ושלום. דהיינו בשלחן ערוך אורח חיים, ומעט יורה דעה, ומעט באבן העזר וחושן משפט, כל הלכה ברורה בטעמה על פי הבית יוסף. ובספר תשובה מאהבה כתב: זה השלחן אשר לפני ה' שמו נאה לו "שלחן ערוך - אורח חיים", אשר בו כל ההנהגות והדינים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, ובו הלכות גדולות לשבת וברכות הנהנין ויתר ההלכות, ולא כאשר ראיתי מההמון שלומדים בכל יום דף גמרא, ואינם יודעים דיני ברכות הנהנין והלכות שבת.

גם הגאון רבי יהונתן אייבשיץ בספרו יערות דבש כתב: אי אפשר כלל במציאות שינצל האדם מאיסור שבת, אם לא ילמד כל הדינים על בוריים היטב. ומי שלא למד הלכות שבת פעמיים ושלוש לא יוכל להמלט שלא יקרה לו חילול שבת הן דאורייתא והן דרבנן. ומי גבר ימלט נפשו לומר, זך אני מפשע וחף אני מעוון בשמירת שבת אשר עונשה קשה למאוד, והפליגו מאוד בעונש זה. ואם כן מהראוי לשומרו כראוי וללמוד הלכות שבת בתמידות, ואצל רב שיברר לו הכל, וישנן עד שיהיה שגור בפיו, אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה, כי שכרו מרובה ומגן בפני הפורענות. ע"כ. והביאו המשנה ברורה בהקדמה להלכות שבת, ע"ש.

על כן, אם רואה אדם שזמנו מצומצם מאוד, יפנה זמנו קודם ללמוד את ההלכות למעשה, כדי שלא יכשל באיסורים, וכשיזכה להבין בערכה של התורה יותר, שאז כבר בודאי ימצא זמן יותר ללמוד בכל יום, יעסוק גם בלימוד הגמרא. (של)

והודעתם לבניך

מצות עשה על כל אדם ללמד את בניו תורה, שנאמר: "ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם". וכן חייב אדם ללמד את בן בנו תורה, שנאמר: "והודעתם לבניך ולבני בניך". אלא שכדי להקל עלינו את המלאכה, זיכה אותנו בורא עולם שיהיו בתי ספר שירכזו את הילדים וילמדו אותם חוקי חיים, חוקי תורתנו הקדושה המתוקה מדבש ונופת צופים. אשר על כן, כל אדם יחנך את בניו ובנותיו אך ורק בבתי ספר תורניים ההולכים לפי חוקי התורה, עם מלמדים יראי ה' המקפידים על שמירת התורה והמצוות כראוי, ולא ישלח את ילדיו חס ושלום למקומות שאינם מקפידים כהוגן על שמירת התורה והמצוות. ועליהם בוכה הקב"ה ואומר: מֶה מַצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם בִּי עוֹל כִּי רָחֳקוּ מֵעָלַי וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל וַיִּהְיֶה לָּו. ועוד אומר: בִּי שְׂתִימִים רָעוֹת עָשָׂה עִמִּי אֲתִי עָזְבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים לְחֹצֵב לָהֶם בְּאֵרֹת נִשְׁפָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכְלוּ הַמַּיִם. דהיינו, לא רק שעזבו את הקב"ה ואת התורה והמצוות, אלא גם הלכו לרעות בשדות זרים, לומדים מיני לימודים שהם נגד התורה, דברי כפירה, חינוך לא רק לחוסר צניעות אלא לפריצות ממש, ועוד ועוד ה' יצילנו. האם שמענו פעם כי בבתי ספר כאלה ילמדו מוסר על כיבוד אב ואם?! על הכבוד לאנשים מבוגרים וזקנים?! על שמירת השבת וקיום המצוות?! כל ראשם ומחשבותיהם בכדורגל, כדורסל, ובכל מיני תאוות ותועבות למיניהם, ה' יצילנו וה' ירחם. לא כן

תורתנו הקדושה - תורת חיים, המחנכת ומדריכה אותנו בדרך ישרה, מצווה אותנו "כבוד את אביך ואת אמך", "מפני שיבה תקום והדרת פני זקן", "ואהבת לרעך כמוך", וכל המצוות כולן ללא יוצא מן הכלל הן בגדר "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", כמבואר במסכת גיטין (דף נט עמוד ב).

הזורעים ברמעה ברנה יקצורו

אדם שזורע ברמעה בקטנותם של הילדים, וכבר בעודם רכים מחנכם בבתי ספר תורניים ללא פשרות, ולא בכל מיני בתי ספר "דתיים" למיניהם, אשר בעוונותינו הרבים רואים את התלמידים היוצאים מהם, כמה מהם נשארים שומרי שבת ומניחים תפילין והולכים בדרך ה' - אזי ברנה יקצורו. ואע"פ שבתחילת חינוכם מוטלת עליו משימה קשה להשגיח עליהם רבות: על לימודם, על שמירת המצוות, על דרך ארץ ומדות טובות, כבוד לזולת ועוד ועוד, בכל זאת אחר שכבר גדלו, אינו צריך לטרור הרבה, ליבו סמוך ובטוח שבניו ברוך ה' מחונכים ועולים במסילה העולה בית אל, בדרך אשר סללו לנו אבותינו הקדושים. אם הילדים יצאו בערב לאיזה מקום, אינו דואג מחשש שילכו לכל מיני מקומות שאינם ראויים לרוח התורה, להסתובב ברחובות ולשבת על הספסלים כמשועממים באפס מעש, כרבים מבני הנוער למיניהם, אשר לילותיהם מבוזזים ושורפים זמנם בהבל וריק.

החינוך שבבית

ואל ישיאך יצרך, כאותם התועים אחר יצרם הרע, כי החינוך הוא בבית, ועל סמך זה נותנים את ילדיהם בבתי ספר אשר לא לפי חוקי התורה, ומסתמכים על זה שלוקחים את ילדיהם לבית הכנסת להתפלל, וטוענים כי הילדים רואים את אשר האבא עושה, קידוש של שבת ועוד, ומזה הם כבר יתחנכו וילמדו. אך כל זה עצת היצר הרע, וכבר כתב הרמב"ם, כי טבעו של אדם להמשך אחר חבריו, שכניו ומכריו הסובבים אותו, ואינו מן הנמנע שיהיה מושפע ממעשיהם ודרכיהם. ואמנם אין אנו שוללים את החשיבות בחינוך הבית, אשר עוצמתו גדולה מאוד, אך מכל מקום אי אפשר להתפטר בזה בלבד. ועיינו הרואות את אותם הילדים אשר הוריהם גם כן טענו טענות כאלו, וסמכו על דעתם הכוזבת לחנך את בניהם לא במקומות המקפידים על שמירת התורה והמצוות ויראת שמים כהוגן, ובסופו של דבר, רבים מהם לא הלכו בדרך ה' כלל וכלל. ישמע חכם ויוסף לקח.

נשים

נשים פטורות ממצות תלמוד תורה, שנאמר: "ולמדתם אותם את בניכם", בניכם ולא בנותיכם. ואף על פי כן חייבות הן ללמוד את הדינים השייכים להן, שאם לא תדענה הלכות שבת, ברכות, בשר בחלב, טהרת המשפחה וכיוצא בהן, היאך תוכלנה לקיימן כראוי כדת וכדין?! ומטעם זה גם נשים מברכות בכל יום ברכות התורה, ואומרות 'אשר קדשנו במצוותיו וציונו על דברי תורה'. (שפד)

הן אמת שכתב הרמב"ם, שלכתחילה לא ילמד אדם את בתו תנ"ך, מכל מקום כתבו רבותינו האחרונים, שבזמנינו יש להתיר לכתחילה ללמד את הבנות תורה שבכתב בהסברה מלאה עם מוסרי חז"ל וכיוצא. כמו שכתב החפץ חיים, וזה תוכן

דבריו: ונראה שכל זה הוא דוקא בזמנים הראשונים, שכל אחד היה דר במקום אבותיו, וקבלת האבות היתה חזקה מאוד אצל כל אדם להתנהג בדרך שהלכו בה אבותיו, וכמאמר הכתוב: "שאל אביך ויגדר, זקניך ויאמרו לך". בזה אמרו שלא ללמדה תורה, שיש לה לסמוך בכל הנהגתה על מסורת אבותיה הישירים. אבל כעת בעוונות הרבים, שקבלת האבות התרופפה מאוד, בודאי שמצוה רבה ללמדן תנ"ך ומוסרי חז"ל, כדי שיתחזק אצלן ענין אמונתנו הקדושה, שאם לא כן עלול הדבר שיסורו לגמרי מדרכי ה' ויעברו על כל יסודות הדת, חס ושלום. (שפ"ו)

וכיוצא בזה כתב בספר זקן אהרון וולקין, שבימינו שהרחוב מלא הוללות וסכלות, כפירה ומינות, ועיינינו הרואות שרק הבנות המתחנכות בבתי הספר של 'בית יעקב', רוח הקדושה חופפת עליהן, טוב שילמדו תנ"ך אף שאין זה נוגע להלכה, אלא רק להתפתחות הבנות לרמה גבוהה, שגם בזה יש כח למשוך בעבותות אהבה את לב האבות והבנות החפצים גם בלימודים אלו, להתחנך בהשכלה גבוהה על פי רוח התורה. וגם הלימודים האחרים שאינן קודש כמו חשבון וכדומה, הרי הן כחולצין על טהרת הקודש, ושום תקלה לא תצא מזה, ואדרבה הנערות אשר יבקרו בבתי ספר אלה, ינצלו מזרם הכפירה ורוח המינות המנשבת ברחובות הקריה. (שפ"ו)

ומכל מקום בודאי שאין להתיר ללמד את הבנות בבתי הספר לימוד תורה שבעל פה, שהם המשניות והגמרות, שעל זה אמרו חז"ל (סוטה כ"א) "כל המלמד את בתו תורה, כאילו מלמדה תיפלות". וזאת מלבד כל המכשולים שיש בדברים אלו לצערנו הרב, שבדרך כלל הן יושבות בכיתה יחד עם בנים ולומדים גמרא, ובא מורה ומלמד אותם, והיכן מצות התורה "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם"? וכל שכן שבמעשים אלו גורמות הן לגרות בעצמן את היצר הרע. וכבר אמרו בגמרא קידושין (פ"א א') לא ילמד אדם את בנו אומנות בין הנשים. וכתב המאירי, שלא יושיב תינוק ותינוקת כאחת לאומנות אחת, כדי שלא ירגילם זה עם זה ויבואו לידי עבירה. ע"כ. מכאן אנו למדים כמה גדולה חובת ההפרדה לא רק בין בחורים לבחורות, אלא אפילו בין ילדים לילדות. וכן אמר דוד המלך ע"ה בספר תהלים: בחורים "וגם" בתולות, זקנים "עם" נערים. לא אמר בחורים עם בתולות, אלא אלו לבר, ואלו לבר.

אשר על כן, כל ההורים והמורים אשר דבר ה' נוגע אל ליבם ויראת שמים בקירבם, עליהם לעמוד על המשמר ולנהוג הפרדה מלאה בין הבנים לבנות. וכבר לפני למעלה משלושים שנה התקיים כנס חירום של כל גדולי רבני ארץ ישראל, ובו השתתף הגאון הצדיק האדמו"ר רבנו ישראל אבוחצירא 'הבבא סאלי' זיע"א, והכריז יחד עם כל גדולי ישראל, שחלילה להקים בתי ספר מעורבים לבנים ובנות יחדיו, והעושה כן אסור לשתף עמו פעולה, שהוא פורץ גדר הצניעות, ויש להבדילו מקהל עדת ישראל. וברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת לעשותם, ולעמוד באמת בכל כוחותיו על המשמר.

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם